

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

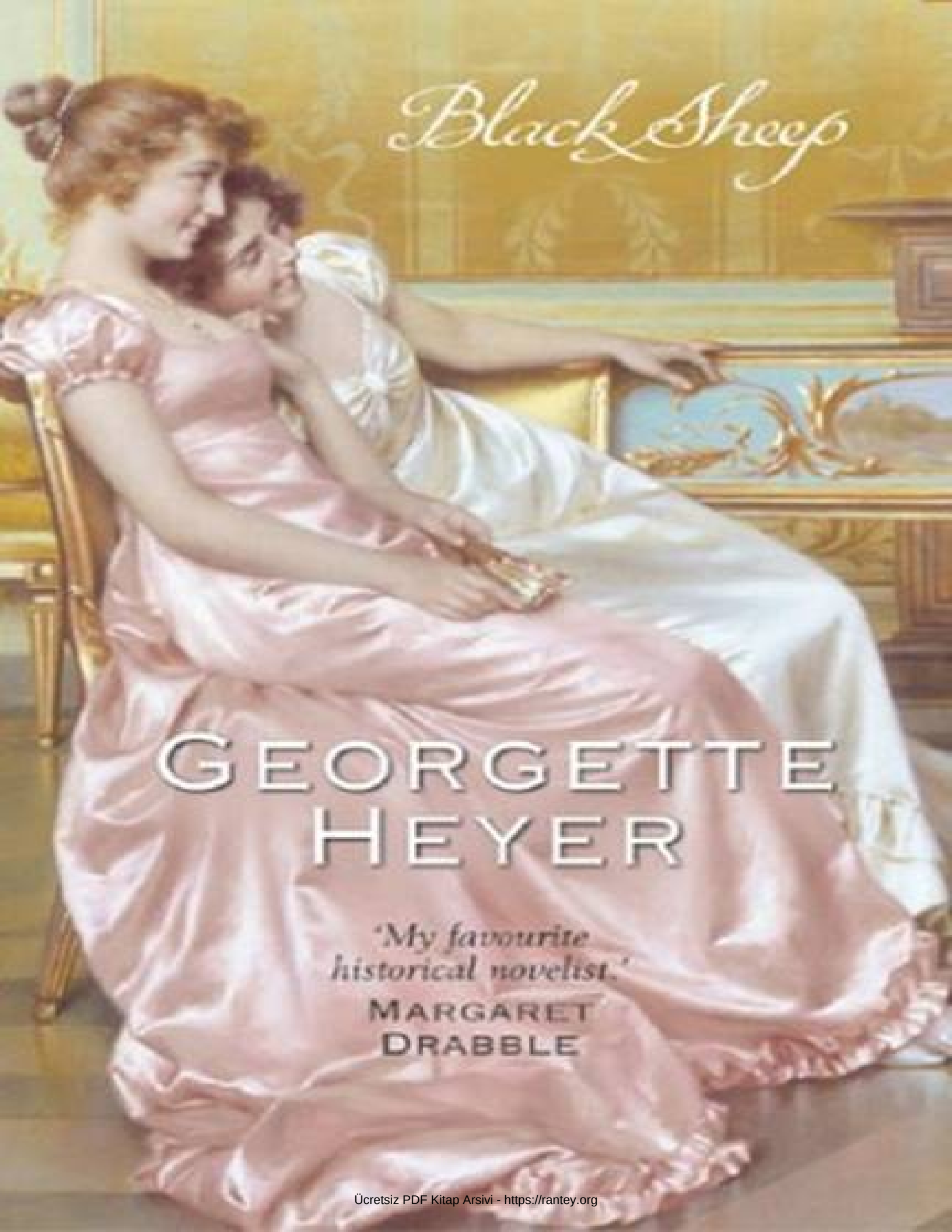
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Black Sheep

GEORGETTE
HEYER

*'My favourite
historical novelist.'*

MARGARET
DRABBLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Kara Koyun

Georgette Heyer

Bölüm I

Nemli bir sonbahar gününün sonlarına doğru, saat sekizden biraz önce, bir posta arabası Londra Yolu üzerinden Bath'a girdi ve Sydney Place'deki bir evin önüne yanaştı. Kiralık bir araçtı ama dört at tarafından çekiliyordu ve oturan hanımefendinin görünüşünde, kendi postilyonları olan özel bir şezlongun onu aşacağını düşündürecek hiçbir şey yoktu. Yanında orta yaşlı bir hizmetçi vardı; zeytin yeşili, dimi ipekten bir redingot giymişti ve bu redingot hayranlık uyandıran vücuduna öylesine tam oturuyordu ki, onu gören herhangi bir kadın ilk bakışta onun için birinci sınıf bir modacı tarafından dikildiğini anlayabilirdi. Seyahat için tasarlanmış bir giysinin sadeliği ile Şıklık ancak Bayan Abigail Wendover'ın yüzünü uygun bir şekilde çerçeveleyen şapkayla yarışabilirdi. Bu şapkayı süsleyen kıvrık tüyler ya da çiçek demetleri yoktu; şapka *gros de Naples*'dan yapılmıştı ve saten bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Dürtmesi ılımlı ve tepesi sığdı; ama redingot kadar modaydı.

Altındaki yüz ne ilk çiçeklerini açan bir kızın ne de akredite bir güzelin, ama merkezinde gizemli bir çekicilik barındırıyordu.

Kadının gözleri ve gizlenen utangaç kahkaha. Gözleri griydi ve çok zekiydi; ama diğer özellikleri dikkat çekici değildi, ağzı güzellik için fazla büyüktü, burnu klasikten çok ve çenesi fazla kararlıydı. Saçları ne modaya uygun şekilde koyu ne de melek gibi açıktı, yumuşak bir kahverengiydi. Yaygın modaya uygun olarak kırılmamıştı; saçlarını başının etrafına örüyor ya da kulaklarına düşen bukleleri bir düğüm haline getiriyordu. Ara sıra, yeğeninin şiddetle rağmen, başına dantel bir şapka bağlardı. Fanny bunun onu yaşlı bir kız gibi gösterdiğini söyledi ve o güzel, müzikal sesiyle cevap verdiğinde öfkeyle bağırdı: "Ben yaşlı bir !"

Sanki gelişi sabırsızlıkla bekleniyormuş gibi görünüyordu, çünkü şezlong daha gelmemişti ki, onun evi olan evin kapısı açıldı ve bir uşak şezlongun basamaklarını indirmek için aceleyle dışarı çıktı. Onu, hanımını aşağıya indiren yaşlı bir uşak izledi, ve şöyle dedi: "İyi akşamlar, Bayan Abby! Evet, ve *bu*

Sizi tekrar evinize getiren güzel bir akşam! Sizi gördüğüme çok sevindim hanımefendi!"

"Oh, ben de çok , Mitton!" diye karşılık verdi. "Daha önce hiç bu kadar uzun süre uzak kalmamıştım sanırım! Kız kardeşim iyi mi?"

"Biraz romatizma dışında oldukça , hanımefendi. Siz ilk gittiğinizde biraz morali bozuktu ve kafasında bir tüketim alışkanlığı olduğunu düşündü-

"!" diye haykırdı Abby, komik bir dehşet içinde.

"Hayır, hanımefendi," diye kabul etti Mitton. "Yeni doktorun da onu ikna edebildiği gibi, sadece biraz öksürük bırakan salgın bir soğuk algınlığından başka bir şey değildi." Ses tonu yumuşak bir saygıyı yansıtıyordu ama gözlerinde bir pırıltı vardı ve bu da kadında istemsiz bir kıkırdama yarattı. Pırıltı derinleşti, ama tek söylediği şeydi: "Sizi gördüğüne çok sevinecek, Bayan Abby. Tam olarak

başka bir erteleme olabileceği korkusuyla kıpırdanıp duruyor."

"Öyleyse hemen yanına gitmeliyim," dedi Abby ve hafif adımlarla eve girerek Mitton'ı, hizmetçisine nazik bir karşılama yapmak üzere bıraktı.

Kâhya arasındaki mevki mücadelesi yaşlandığından beri Bayan Grimston bunu kötü karşıladı, bir patronluk sezdi ve ona, nasıl yaptığına aldırmmamasını, Bayan Abby'nin mücevher kutusuna göz kulak olmasını tembihlemekle yetindi.

Bu arada Abby koşarak merdivenleri çıktı ve kız kardeşini ilk katın başında kendisini beklerken buldu. Bayan Wendover onu sevgiyle kucakladı, sevinç gözyaşları döktü ve karmakarışık bir konuşmayla, yolculuğun yorgunluğundan sonra hemen yatağına çekilmesini, salona gelmesini, tamamen dinlenene kadar tek kelime etme zahmetine girmemesini ve ona hemen sevgili Jane, sevgili Mary ve sevgili Jane'in tatlı yeni bebeği hakkında her şeyi anlatmasını rica etti.

Kız kardeşleri birbirinden ayıran on altı yıl vardı, çünkü onlar kalabalık bir ailenin en büyük ve en küçük üyeleriydiler; üçü bebekken, biri de ilk çocukken ölmüştü. Kırkına merdiven dayamış olan Selina ile daha sekiz yirmi yaşında olan Abigail'in arasında şimdi sadece James, Mary ve Jane vardı. Huntingdonshire'da hatırı sayılır serveti olan bir adamla evli olan Jane ile Abigail uzun süredir birlikte yaşıyorlardı.

Son altı haftanın bir bölümünde, kız kardeşinin başına gelen felaketlerde ona destek olmak için çağrılmıştı. Tam da Hemşire'nin arka merdivenlerden düşerek bacağını kırdığı ve kendisinin de Sir Francis'e dördüncü bir *küçük paket* sunmayı beklediği sırada kızamık genç ailesine saldırmıştı. Leydi Chesham, alt yazılarla dolu bir mektupla, sevgili Abby'sinden bir an önce yanına gelmesini ve Grimston'ı da yanında getirmesini rica etmişti, çünkü hiçbir şey onu sevgili çocuklarını yabancı bir hemşirenin bakımına terk etmeye ikna edemezdi.

Böylece Abigail Huntingdonshire'a gitmiş ve orada beş hafta boyunca, üç çocuğunun da o gelmeden önce kızamığa yakalanması, kız kardeşinin iki gün içinde yatağa düşmesi ve hiçbir zaman sevecenliğiyle dikkat çekmemiş olan eniştesinin, bu talihsiz koşulların, kendisine hak etmediği en fazla sıkıntıyı çektirmek amacıyla tasarlandığına inanması gibi zor koşullar altında kalmıştı.

"Çok yıpranmış olmalısın!" dedi Selina onu salona götürürken. "Sonra da bütün bu gürültü patırtı içinde Londra'ya gitmek zorunda kalmak! Mary'nin bunu senden isteyeceğini sanmıyorum!"

"O davet etmedi: Sör Francis'le kavga *etmediğim* için ödül olarak kendimi davet ettim. Hiç bu kadar hımbıl birini tanımamıştım, Huysuz adam! Jane'içtenlikle acıyorum ve tüm huysuzluklarını bağışlıyorum. George'un güler yüzünü görünce ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsiniz. Brook Sokağı'na vardığımda yüzündeki ifadeyi ve Mary ile kendisi tarafından bu kadar hoş karşılanmayı! Çok eğlendim ve bol bol alışveriş yaptım. Senin için getirdiğim boneyi görene kadar bekle: içinde büyüleyici görüneceksin! Sonra Fanny için en güzel muslinlerden bir sürü aldım, kendim için de bir sürü süs eşyası... Ama Fanny nerede?"

"Sizi burada karşılayamadığı için çok kızacak!"

"Fiddle! Neden öyle olsun ki? Perşembe, değil mi? O zaman katilyon balosunda olduğunu tahmin ediyorum?"

Selina biraz savunmacı bir tavırla, "Bir itiraz olmayacağını düşünmüştüm," dedi. "Leydi Weaverham onu yemeğe ve yemekten sonra da Yukarı Oda'ya davet etti, ben de bugün yine bizimle birlikte olacağınıza dair hiçbir endişe olmadığı için kabul ettim."

"Elbette!" dedi Abby. "Fanny'nin ağlayarak gitmesi hiç de nazik bir davranış !"

"Kesinlikle öyle!" dedi Selina hevesle. "Hem de Leydi Weaverham'la birlikte -ne kadar sevimli bir kadın olduğunu kabul edeceğinizi biliyorum! Üstelik iki kızı var, bu da Fanny'yi davet etmesini özellikle nazik kılıyor! Çünkü sevgilimizin Bath'daki en güzel kız olduğu inkâr edilemez!"

"Oh, ağlama! Leydi Weaverham'a gelince, kimse ondan daha cana yakın ya da ondan daha olamaz! Keşke, hayır, boş ! Bu vesileyle Fanny'yi baloya götürdüğüne sevindim, çünkü seninle Fanny hakkında konuşmalıyım."

"Evet, aşkım, elbette! Ama yorgunsunuz ve yatmak için can atıyor olmalısınız! Bir kase et suyu-"

"Hayır, hayır, sadece biraz ince yulaf ezmesi!" dedi Abby ona gülerek. "Seni kaz, Chippenham'da yemek yemek için durdum ve hiç yorgun değilim. Şapkamı çıkarır çıkarmaz birlikte çay içeriz ve rahat bir nesrin tadını çıkarırız."

Yaramazca ekledi: "Sanki azarlanmaktan korkuyormuş gibi suçluluk duygusu içinde görünüyorsun! Ama en büyük kız kardeşimi azarlamaya nasıl cesaret edebilirim? Ben o kadar küstah değilim!"

Selina'yı çay tepsisini getirmesi için bırakarak uzaklaştı ve merdivenlerden yatak odasına çıktı, orada Bayan Grimston'ı bavulunu açarken buldu. Bu heybetli kadının yüzüne onaylamaz bir ifade yerleşmişti ve Bayan Wendover'ı, Bayan Fanny'nin sadece Bayan Selina'yla ve Betty Conner'la (zekâdan çok saçlı olan, bir o kadar da uçarı bir kadındı) kalmasının nasıl bir şey olacağını en başından beri bildiğini söyleyerek karşıladı. "Her yerde dolaşmak!" dedi karanlık bir sesle. "Konserler, balolar, tiyatrolar, piknikler ve daha neler neler!"

Abby'nin yeğeninin daha önce kendisine tanınandan çok daha fazla özgürlüğe sahip olduğundan şüphelenmek için kendine göre nedenleri vardı; ama Bayan Grimston'la bu konuyu tartışmaya hiç niyeti yoktu, sadece cevap verdi: "Peki, sen nasıl yaparsın?" diyerek yaşlı hemşiresini kırılgan bir sessizliğe büründürdü.

Wendover Hanımlar yetim yeğenlerinin sorumluluğunu iki yaşından beri fiilen üstlenmişlerdi; annesi henüz doğmamış bir erkek çocuk doğururken ölmüş ve babası onu büyükannesinin bakımına emanet etmişti. Üç yıl sonra kendi ölümü bu düzenlemeyi hiçbir şekilde etkilemedi; ve Fanny'nin on ikinci yılında, büyükbabası av sahasında ölümcül bir kaza geçirdiğinde ve dul eşi, Dower House'unda hiçbir zaman bu kadar iyi olmayan bir iklime katlanmaya devam etmek yerine Bath'a seçtiğinde

Fanny'nin vasisi olan hayatta kalan oğlu James, Fanny'yi onun bakımına bırakmaktan çok memnundu. Kendisi de umutlu bir ailenin babasıydı ama güçlü karakterli bir hanımefendi olan eşi, yeğeninin sorumluluğunu üstlenmek istemiyordu. Bayan Wendover üç yıl sonra öldüğünde, Fanny bir ev kadını olmak için teklif veriyordu.

Bayan James Wendover onu evine almak istemiyordu, çünkü kuzenlerini gölgede bırakmakla kalmayacak, onlara da kendisi gibi eli açık olmayı öğretecekti. Bu yüzden Fanny'nin sahibi olduğu mülkün kâhyası ve kiracısı olan James, kız kardeşlerine nezaketle, şimdilik sevgili çocuğun vasileri olarak hareket etmeye devam edebileceklerini bildirdi. Cornelia'nın da belirttiği gibi, Bath'ın seçkin seminerlerinden birinde aldığı eğitimi yarıda kesmek yazık olurdu.

James, ailesinin geleneklerine bağlı kalarak, Fanny için avantajlı bir evlilik ayarlamaya kararlıydı; ama onu sosyeteye sokmanın Cornelia'nın görevi haline gelmesi için yeterince zaman olduğunu düşünüyordu, Fanny sunum için olgunlaştığında Cornelia'nın onu teyzeleriyle bırakmaya her zamankinden daha kararlı olacağını tahmin edemiyordu. Cornelia, zavallı annesine üzücü bir benzerlik sezdiği Fanny'yi sevemediğini itiraf etti. Fanny'nin büyüüp de annesine benzemeyeceğini umuyordu.

Ama Cornelia kendi payına, canlılığının onu çok fazla aceleci olmaya ittiğini . Ama bir çift şefkatli yaşlı hizmetçi tarafından yetiştirilen bir kızıdan ne beklenebilirdi ki?

Sevecen yaşlı hizmetçilerden daha genç olanı tekrar aşıya, kız kardeşinin çoktan çay masasının arkasına oturmuş olduğu misafir odasına indi.

Bayan Wendover, yırtık pırtık elbisesine bir kez baktıktan sonra Kolları ve kolalı tülbentten küçük kanatlı börkü ile onu anında onayladı ve haykırdı: "Seni hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim! London, of Elbette?"

"Evet: Mary beni kendi Therese'sine götürme nezaketini gösterdi, ki ben de onun aşırı derecede iyi huylu olduğunu düşündüm."

"Therese! Çünkü Cornelia bir keresinde bana -ne kadar da kindardı! - George'un Mary'nin savurganlığı yüzünden *mahvolmamasını* umduğunu, Therese'e elbise diktirmeye parasının yetmediğini söylemişti."

"Olabilir, ama olmayacak," dedi Abby, çayını yudumlarken. "James, kendisi kadar zıpır bir eşe sahip olduğu için ne kadar mutlu olmalı!"

"Oh, Abby, nasıl ? Unutma, o senin kardeşin!"

"Öyle ve bundan hiç pişmanlık duymuyorum!" diye karşılık verdi Abby. "Şimdi, , bana onun erdemlerinin bir kataloğunu okumayın, çünkü bunlar onu daha sevimli yapmaz - aslında daha az! Ayrıca, o iflah olmaz bir işgüzar ve benim de ona karşı merhametim kalmadı."

Selina yumuşak protesto sesleri çıkarıyordu, ama bu sesler kesildi ve oldukça sert bir şekilde sordu: "James sana da yazdı mı?"

"Bana yazılmış! Gerçekten de Londra'ya gelip bana o gösterişli derslerinden birini okumuş! Canım, burada ne yapıyordun? Fanny'le barışan bu köhne genç de kim?"

"Öyle bir şey yok!" dedi Selina, rengi iyice açılmıştı. "Bu ilk görüşte aGk vakasıydı ve çok güzel davranan bir genç adamdı! Bana bir sandalye temin etmek için Pompa Odası'ndan şemsiyesiz çıktığını ve sırlıklam olduğunu bir düşünün, çünkü Bath'da aniden yağmur yağmaya başladığında nasıl olduğunu bilirsiniz, asla bir sandalye ya da taksi bulunmaz ve ciğerlerine yerleşecek bir soğuk algınlığı geçireceğine ikna oldum, ama hiçbir şey yapmadı - çok nazikti! O sırada Fanny'yle tek kelime bile konuşmamıştı, çünkü Fanny yanımda değildi ve *ben* onu Yukarı Oda'da gördüğümü hatırlamama rağmen, iki, hayır, üç

O gün Fanny de benimle *birlikteydi*, yani Fanny'yle tanışmak istediği için bana sandalye getirdiğini düşünüyorsan yanılıyorsun, Abby! Eğer amacı bu olsaydı, Bay King'in onu Yukarı Odalar'da bizimle tanıştırmasını isterdi. *Ve,*" diye bitirdi sözlerini, bir bağlayıcıyı teslim eden birinin havasıyla: "O *genç* değil! Sizin kadar , hatta büyük olasılıkla daha da ya\$lı!"

Abby bu karmakarışık konuşmaya gülmekten kendini alamadı, ama başını da salladı ve içini çekti: "Ah Selina, seni bektaşı!"

"Beni suçlamak istediğini anlıyorum," dedi Selina, sandalyesinde dimdik oturarak, "ama neden böyle yaptığını hiç tahmin etmiyorum, çünkü sen gitmeden önce Fanny'nin pek çok hayranı vardı ve ben onun balolara gitmek için çok genç olduğunu söylediğimde, *sen* bana *Gotik* olduğumu söyledin, Ayrıca daha önce biraz sosyeteye girmiş olsaydı Londra'ya gelişinden çok daha fazla keyif alacağını söyledi ki bu *tamamen* doğru, çünkü ne kadar dans ve tavır dersi almış olursa olsun, okuldan kovulmak kadar *acı verici* bir şey yoktur! Özellikle de insan biraz utangaçsa - Fanny'nin utangaç olduğunu söylemek istemiyorum - aslında bazen onun *da* biraz utangaç olup olmadığını merak ediyorum - ama asla yakışsız bir şekilde değil! Ve eğer James

Cornelia'nın can yoldaşı olan o iğrenç kadının -ki Cornelia'dan tam da Bayan Ruscombe gibi gıybetçi bir yaratığı dost edinmesi beklenirdi- onu kışkırtan kişi olduğuna emin olabilirsiniz, çünkü Bay Calverleigh, düzenli olarak tanıştırılmasına ve kızın peşinden koşması için her türlü teşviki almasına rağmen o solgun yüzlü kızını sıradan bir nezaketten daha fazlasıyla selamlamıyor!"

"Evet, büyük olasılıkla," diye onayladı Abby. "İşte o zaman!" dedi Selina muzaffer bir edayla.

Buna hemen bir yanıt gelmedi ama birkaç dakika sonra Abigail şöyle dedi: "Eğer hepsi bu kadar olsaydı, ama değil, Selina! George gıybet eden biri değildir ve Calverleigh'den büyük bir küçümsemeyle söz etti, çünkü genç adamın hiç de öyle biri olmadığı konusunda beni uyarmanın doğru olduğunu düşündü. Bir kumarbaz olmasının yanı sıra, servet avcısı dedikleri türden biri gibi görünüyor. Aslına bakarsanız, Fanny onun ayarladığı ilk mirasçı değil: daha geçen yıl onunla kaçmaya hazır aptal bir kız vardı! Neyse ki komplo ortaya çıktı ve bütün olay örtbas edildi."

"Buna inanmıyorum!" dedi Selina, öfkeden titreyerek. "Hayır, George'un böyle bir kâhya odası dedikodusunu tekrarlamasına şaşıyorum! Gerçekten de öyle *değil*! Ben onu tam bir centilmen ve saygın biri olarak görüyorum, Bath'daki herkes de öyle!"

"Oh, Selina, ne fedai ama! Leydi Trevisian'ın ona pek itibar etmediğini çok iyi biliyorsun. Hatta Mary'ye, Bath'dan ayrılmadan hemen önce Calverleigh'i uzak tutmanızın akıllıca olacağı konusunda sizi uyardığını söylemiş. George bu işi böyle öğrendi."

Selina'nın yüzü kızarmıştı: "Londra'nın her yerinde dedikodu yapmaktan daha iyi bir şey düşünemediğine şaşıyorum! Çok kısa bir süre sonra fark ettiğim gibi, pireyi deve yaptı -Fanny'nin çok yanlış bir şey yapmadığını söylemek istemiyorum ve sizi temin ederim ki ona bunu söyledim- ve hepsi Çünkü Fanny'yi Sydney Bahçeleri'nde onunla yürürken görmüştü, tamamen tesadüfen, yani onunla ve Betty'yle, tabii ki, en azından *o zaman öyleydi*, ben *de* Fanny'yi sert bir şekilde azarladım ve insanların onun *hızlı* olduğunu düşünmelerinin ne kadar şok edici olacağını söyledim. Evet, Bay Calverleigh'e şaşırdığımı da söyledim, sanırım ona da söylemiş olmalı, çünkü ertesi gün sabah beni ziyaret ederek özür diledi ve Bath'a ilk kez geldiğini, bunun da nedenini açıkladı.

Genç ve soylu bir kadının bahçelerde dolaşmasının - labirentten bahsetmiyorum bile! - bir refakatçi olmadan, hatta hizmetçisi bile olmadan, çünkü Fanny Betty'yi eve göndermişti, bu onun için çok yaramazcaydı - çok düşüncesizce, ama o hala öyle bir çocuk ki, hiçbir fikri olmadığına ikna oldum - ve size söz veriyorum, bunu tam da hissetmesi gerektiği gibi hissetti!"

"Öyle mi?" dedi genç Bayan Wendover oldukça kuru bir sesle. "Pireyi deve yapmak istediğimi sanmayın! Ama mesele şu ki Selina, Calverleigh ne kadar çekici olursa olsun Fanny için uygun değil. İnsanları sırf sevmediği için kötülemeyecek kadar iyi huylu olan George ona serseri *balık* derse, ki sanırım bu çapkın anlamına geliyor-"

"Abby! *Hayır!*" diye haykırdı Selina, öfkeyle.

"James'i hayal edilebilecek en büyük telaşla Londra'ya gönderdiğine göre onda istenmeyen bir şeyler olmalı!"

"Evet, çünkü zavallı Fanny'nin parlak bir eş olmasını istiyor! Umarım kardeşime gerektiği gibi değer vermeyi biliyordur, ama *bu* konuda kafasında bir kurtçuk düşündüğümü söylemeliyim!"

"Bundan daha fazlasıydı," dedi Abby yavaşça, kaşları çatılmıştı. "Bana neredeyse güçten düşmüş gibi geldi! Gerçekten de, ürpermeden adını ! Beni bu kadar sinirlendirmeseydi gülebilirdim. Calverleigh'den *neden* bu kadar nefret ettiğini sorduğumda, ağzını açıp, "Calverleigh'i sevmiyorum," demekten başka ne yapabilirdi ki?

kulaklarıma uygun bir konu değildi! Onun kararına uymak zorundaydım ve eğer bu meseleyi kökünden halletmezsem, Fanny'yi gözetimimizden çıkarmaktan başka çare kalmayacaktı."

"Ne?" Selina'nın nefesi kesildi.

Abby ona gülümseyerek, "Umutsuzluğa kapılma, aşkım!" dedi. "Fanny'yi kendi evine -daha doğrusu *kendi* evine- götürmekten söz edebilir, ama Cornelia'nın sert bir muhalefetiyle karşılaşacağını sanıyorum! Eğer bu konuda aşırıya kaçarsa, eminim hayatında ilk kez böyle bir şey yapmış olur!"

"Bu en zalimce şey olurdu! Perişan olur!" dedi Selina titreyen bir sesle.

"Ah, kaçacaktı!" diye neşeyle cevap verdi Abby. "Ona öyle söyledim, bu da ona kızımın yetiştirilme tarzına acıma fırsatı verdi. Ancak, gerçek hançer çizimine geçmeden önce-"

"! Ah, canım, ah, canım, sevgili annem sana bu kadar *aceleci* olmaman için kaç kez yalvardı?"

"Hayır, tabii ki yapmamalıydım, ama bir zararı olmadı, çünkü Mary oradaydı ve onun sakın sağduyusuna karşı gelebilecek herkese meydan okuyorum! O tatlı, rahat üslubuyla Selina- bir flört için ne kadar gürültü koparıldığını, eğer James bunu büyük bir trajediye dönüştürmekten kaçınırsa asla ciddi boyutlara ulaşmayacağını ve böylece Fanny'nin kafasına onun modern bir Juliet olduğunu sokacağını söyledi. James bundan çok etkilendi, ben öyle!" Kız kardeşinin kendi duygularını paylaşmadığını sözünü kesti.

"Aynı fikirde değil misin?"

Yumuşak gözleri duygusal gözyaşlarıyla dolan Selina titreyen bir sesle: "Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun? Sevgilimizin asla *senin* gibi kurban edilmemesi gerektiğini bilmem kaç kez söylediğin halde!

Çektiğin acıları hatırladığımda, seni düşündüğümde.

."

"Selina, delirdin mi sen?" araya girdi Abby, şaşkınlıkla ona bakarak. "Ne acıları?"

"Beni kandırmaya çalışabilirsin ama babam zavallı Bay Thornaby'nin sana bir daha yaklaşmasını yasakladığında çektiğin acıyı unuttuğuna beni inandıramazsın! Bunu asla yapmayacağım!" dedi Selina.

"Aman Tanrım!" Abby'nin gözlerindeki endişeli bakış, önlenemez bir neşeyle yok oldu. "Sevgili kazım, unutmaya *çalış*! I ederim! Aslında onun neye benzediğini bile çok iyi hatırlamıyorum, ancak o zamanlar kalbimin kırık olduğuna inandığımı hatırlıyorum. İnsan on yedi yaşına geldiğinde, meseleyi tamamen yanlış anladığını fark ediyor."

Bu üzücü duyarlılık eksikliği Selina'yı bir an için korkuttu, ama sonra kendini toparladı ve sınırsız bir anlayışla şöyle dedi "Sen Her zaman çok cesursun, canım ! Madem Bay Thornaby'yi unuttunuz, Lord Broxboume'un teklifini neden reddettiniz? Çok gurur verici ve mükemmel bir adam, çok üstün bir akla ve onu kabul edilebilir kılacak *her* niteliğe sahip!"

"Biri hariç! O tam bir can sıkıcıydı!" Abby'nin gözleri yeniden dans etmeye başladı. "Bunca yıldır beni kırık bir kalbe bakarken mi hayal ediyordun? Canım, kusura bakma ama beni trajik bir romantizmin kahramanı yapmanın hiçbir yararı yok: Seni her zaman hayal kırıklığına uğratmak zorundayım."

"Şimdi de bana zavallı küçük Fanny için muhteşem bir eş bulmaya kararlı olduğunuzu söyleyeceksiniz! Umarım seni buna inanmayacak kadar iyi tanıyorumdur.

Bu!"

"Umarım öyledir. Babamın Thornaby'yi gönderirken haklı olduğunu kabul edebilirim, ama yine de onun -ve ondan önce büyükbabamın, ondan sonra da James'in!

Çocuklarının her biri için avantajlı evlilikler yapmak saplantıdan başka bir şey değildi! Fanny'nin senin ve Jane'in kurban edildiği gibi kurban edilmesine izin vermeyeceğimden emin olabilirsiniz! Mary, George'a aşık olacak kadar uysaldı, ama Jane'i düşünün, o iğrenç adamla evlenmeye *zorlandı*. serveti ve unvanından başka hiçbir şeyi olmayan bir yaratık!"

Hayatı boyunca babasının en iyisini bildiğine inanarak teselli bulmuş olan Selina güçsüzce, "Hayır!" dedi: "Hayır, hayır! Böyle şeyleri nasıl söylersin Abby? İnsan düşünebilir -ama ne düşünebilir- belki bazen *önemsiz* biri olabilir- ama eminim ki o sadece *doğru* olduğuna inandığı şeyi yapmıştır!"

"Ama babam olmasaydı," dedi Abby acımasızca, "o papazla evlenirdiniz, adını unuttum, ama eminim çok mutlu olurdunuz, bir sürü çocuğunuz olurdu ve - Ah, canım, affet beni! Seni ağlatmak istememiştim!"

Selina gerçekten de gözyaşlarına boğulmuştu ama onları silerek şöyle dedi: "Hayır, hayır! Sadece *hatırlıyordum* ve bütün duygularıma tercüman olan sevgili annem bile kırk yaşına gelmeden kel kalacağı endişesini benden gizleyemedi! Asıl acınması gereken sensin!"

"Hem hiç! Thornaby'den pişman değilim ve kurban edilmedim. Jane öyleydi! Hayır, James'in de Fanny'yi yakmasına izin vermeyeceğim: buna emin olabilirsiniz! Ama öte yandan, canım, eğer engelleyebilirsem, kendini ilk servet avcısına kaptırmasına da izin vermeyeceğim. onunla barışır!"

"Ama ben onun öyle biri olmadığına inanıyorum!" diye itiraz etti Selina. "Berkshire'da hatırı sayılır mülkleri var ve çok *seçkin* bir aileden geliyor. Soyunu *yüzlerce* yıl geriye götürebileceğine inanıyorum!"

"Şey, ataları hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama keşfedebildiğim kadarıyla şimdiki aile çapkınlıkla tanınıyor, başka bir şeyle değil! *Bu* adamın ünü kötü; ve James'e göre, babası

gelince, Eton'dan kovulduktan sonra, bir daha ailesine yüzünü göstermemesi emredilerek Hindistan'a gönderilinceye kadar her türlü abartılı çılgınlıkta sonuna kadar gitmiş gibi görünüyor! George'un dediğine göre, mülkler büyük ölçüde ipotekli. Ve tüm bu koşulların Stacy Calverleigh'i uygun bir talip yaptığını düşünüyorsanız

."

"Oh, hayır, hayır, hayır!" Selina üzüntüyle ağladı. "Ama zavallı Bay Calverleigh'e inanmıyorum, babaların günahlarını çocukların üzerine yıkmak bana her zaman çok adaletsiz gelmiştir, hele söz konusu olan bir *amca* olunca, kesinlikle çok kötü! Ne kadar çekici bir tavır ve tam da olması gerektiği gibi hissediyor, Ayrıca zihin inceliği gösteriyor ve-oh, buna inanmıyorum!"

"George'un söylediği buydu ve kabul etmelisin ki o, James gibi hiç de tutucu değil." Durakladı, alnı düşünceli düşünceli kırıştı. "Ve sanırım bir çapkının ilgi çekici olması gerekir, öyle değil mi?"

"Abby!" diye soludu Selina. "Dilini koruman için sana *yalvarmak* zorundayım! Eğer biri seni duyarsa-!"

Abby, "Beni senden başka kimse duyamaz," diye belirtti. "Ve tüm söylediğim-"

"O tür insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" diye araya girdi Selina telaşla. "Hayır, ben de bilmiyorum," dedi Abby üzüntüyle. "Okuduklarım dışında,

Tabii bir de yıllar önce Ashenden'lerin verdiği bir baloya gelen o eğlenceli adam var! Babam kızının *böyle bir adamla* bir dans bile izin vermeyeceğini söylemişti, ama ben çoktan etmişim ve bu çok hoştu! Çapkın olup olmadığını bilmiyorum, ama şok edici bir çapkın olduğunu biliyorum ve Rowland bana öyle söylediği için *değil*! Onu tıpkı *babama* benzeten o sonuçsal tarzıyla Biliyorum!"

Bayan Wendover'ın bilebileceği her şeyi unutmaya kararlı belliydi. Yaşının tüm otoritesini yardımına çağırarak, dedi, en ağır sitem dolu sesiyle: "Sevgili Rowland'ın öldüğünü hatırlatmama gerek var mı Abigail?"

"Hayır, onun bizim en büyük kardeşimiz olduğunu hatırlatmanıza da gerek yok.

Ya da beni o iğrenç isimle çağırma! Başka ne olursa olsun babamı affedebilirim,

asla yapamayacağım! *Abigail*! Mashamlar ve hizmetçiler!"

"*Bazı* insanlar bunun büyüleyici bir isim olduğunu düşünüyor!" dedi Selina ona ters ters bakarak. "Onlardan biri de Canon Pinfold, o da *sizin* büyüleyici olduğunuzu düşünüyor! İbranice'den geldiğini ve *babanın sevindiği* anlamına geldiğini söylüyor."

Sersemlemiş bir anın ardından, yenilenmemiş kız kardeşi kahkahalara boğuldu. Feryat etmekten başka bir şey yapabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti: "Babam bunu bilemezdi! Bir oğul daha istemiş!" ve gülmeyi bırakmayı başardığında Selina'nın acı dolu sitem dolu bakışı onu neredeyse yeniden ateşliyordu.

Dudağını ısırды ve biraz titreyerek şöyle dedi: "Bana aldırmayın! Benim ne olduğumu biliyorsunuz! Bütün bunların Fanny ile ne ilgisi var? Selina, Calverleigh'e karşı kesin bir eğilimin olduğunun farkındayım, ama evlilik pazarındaki en büyük ödöl o olsaydı yine de hoşuma gitmezdi! Yüce Tanrım, tanıştığı ilk erkekle evlenmesini mi istiyorsunuz? Ne orta yaşlı ne de çocukluğundan beri tanıdığı bir genç. Okul çocuğu mu? Hem de on yedi yaşında!"

"Ona kalıcı bir ilişki kurmaktan bahsetmek için çok genç olduğunu söyledim.

Bağlılık," diye yanıtladı Selina, yeniden savunmaya geçti. "Evet, ben de amcasının buna asla izin vermeyeceğini ve bunu aklından çıkarması gerektiğini söyledim!"

Bu, Abby'nin içinde kalan kıkırdama arzusunu etkili bir şekilde yok etti. Haykırdı: "Yapmadın! Oh, Selina, keşke yapmasaydın!"

"Keşke mı diyorsun?" diye yankılandı Selina, sesi de en az kendisi kadar yüz ifadesi şaşkınlığını ele veriyordu. "Ama az önce dediniz ki-"

"Evet, evet, ama *görmüyor* musun-" diye sözünü kesti Abby, ama Selina'nın kendi zekâsına bu kadar açık olan bir şeyi algılamasını beklemenin aptalca olduğunu anlayınca cümlesini birden kesti. Daha nazik bir sesle devam etti: "Korkarım bu onun sırtını yere getirmiş olabilir.

sık sık ruh bağımsızlığı. Evet, onun vasisinin kararlarına uysalca boyun eğmesi gerektiğini düşündüğünüzü biliyorum, ama unutmayın ki o bizim gibi bir ebeveynin -ya da bir teyzenin!

Sorgulamak saygısızlık, itaatsizlik *ise* düşünülemez!"

Öfkesi kabaran Selina verdi: "Söylemeliyim *ki*, Abby! Babamın kararlarına hiçbir zaman en ufak bir saygı göstermediğin halde böyle konuşuyorsun! Ve onunla ne kadar sık kelepçelendiğinizi, sevgili annemi ve beni ne kadar büyük bir endişeye sürüklediğinizi hatırlıyorum. Hayır, "Canım," diye ekledi aceleyle, "babamın sözünü gerçekten dinlemediğini söylemek istiyorum, çünkü dinlemediğini biliyorum!"

"Hayır," diye onayladı Abby düz bir ses tonuyla. "Çok zavallı bir baldım, değil mi?"

Bu kederli nota Bayan Wendover'ı ürküttü, ama birkaç saniye içinde bunun yorgunluktan kaynaklandığını ve endişeyle daha da ağırlaştığını anladı. Zavallı Abby'nin zihnini dağıtmak onun göreviydi ve bu sevimli niyetle önce hoşgörölü bir kahkahayla ona yaramaz bir kız olduğunu söyledi. Sonra da Bath'da son zamanlarda meydana gelen çeşitli olayları anlatmaya başladı. Yeni doktorunun Rus Buhar Banyoları hakkında söyledikleri; sevgili Bayan Grayshott'un oğlunun Hindistan'dan dönüşünü ne kadar sabırsızlıkla beklediği -eğer zavallı genç adam o korkunç ülkede o kadar hasta olmasına rağmen yolculuktan sağ çıkabilirse-; Abby'nin yokluğunda onu neşelendirmek ve desteklemek için hiçbir zahmetten kaçınmayan, her gün onunla oturmaya gelen ve her zaman çok konuşkan ve arkadaş canlısı olan, ayrıca şehirdeki herhangi bir küçük görevi yerine getirmekten çok hoşlanan zavallı Laura Butterbank'a ne kadar minnettar olduğu gibi konulara değindi. Ama tam bu noktada sözünü kesti ve kız kardeşini söylediği hiçbir şeyi dinlememekle suçladı.

Abby gerçekten de saçmalıkların nazikçe akıp izin veriyordu, ama bu sitem üzerine düşüncelerini hatırladı ve şöyle dedi: "Evet, öyleyim! Bayan Grayshott-Bayan Butterbank! Ben yokken size eşlik etmesine çok sevindim, çünkü Fanny bunu yapmamış gibi görünüyor!"

"Aman Tanrım, Abby, bir tanesini nasıl da kaldırırıyorsun! Kimse ondan daha dikkatli olamazdı, o tatlı çocuk! Ama o kadar çok Müzik dersleri ve İtalyanca kursuyla meşgul olmasının yanı sıra, burada yaşayan ve onu sürekli kır yürüyüşlerine ya da *piknik* partilerine davet eden pek çok arkadaşının olması, eminim ki şaşılacak bir şey değil... Laura bana her gün eşlik etme zevkini tattırırken, Fanny'nin evde kalması için hiçbir neden yoktu ve bunu ondan istemek benim için çok bencilce olurdu! Evet, ve eğer onunla birlikte olmak istemeseydi, bu çok doğal olmazdı. kendi yaşadığı kızlar!"

"Doğru! Ya da büyüleyici Calverleigh ile bile!"

"Şimdi, Abby-"

"Evet, olurdu," dedi Abby içtenlikle. "Her kız, genç bir erkeğin arkadaşlığını teyzesininkine tercih ! Ama bu olmaz, Selina."

"Onunla tanıştığında -onu bir *an bile* cesaretlendirmek istemem ama- ah, canım ne kadar da etkileyici! Ona söylemek zorunda kalacaksın, çünkü bunu yapmaya asla cesaret edemeyeceğimi biliyorum!"

"Canım, bu o kadar da korkunç bir şey değil ki, üzülmene gerek yok! Kesinlikle talihsiz bir durum ve tüm kalbimle onun böyle acı bir hayal kırıklığından kurtulmuş olmasını dilerdim, ama bunu atlatacaktır. Calverleigh'i görmesini yasaklamaya ya da onun hakkında söylenenleri ona anlatmaya gelince, ben o kadar korkak değilim! Onu savunmaya geçerdim! Ama ya çekip giderse? Zorla değil de, onun sandığı kadar zengin bir erik olmadığını anladığı için mi? Biraz mutsuzluk çekebilir ama uzun sürmez. Söğüt ağacını giyecek kız değil o. sadece bir flört!" Düşünceli bir şekilde ekledi: "Ve bu koşullar altında kendini yıldızların çarpıştığı bir aşık olarak hayal edemez, değil mi? Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınılması gerektiğini düşünüyorum, çünkü kendim hiç yıldız çarpması yaşamamış olsam da bunun ne kadar romantik olacağını kolayca anlayabilirim. Selina, ben Fanny'nin annesini hiç iyi tanımadım, ama sen tanımış olmalısın. O da Fanny gibi yüksek ruhlu muydu? Belki de Wendover'ın adab-ı muaşeret anlayışına uymayacak kadar atılgandı?"

"Celia mı? Aman Tanrım, hayır!" diye cevap verdi Selina. "Çok güzeldi, küçük bir kızken çok güzeldi, ama üzülmeye gitti, umarım Fanny de gitmez, çünkü yüz olarak ona çok benziyor ve annem hep güzellerin nadiren iyi giyindiğini söylerdi. Ama Fanny mizaç olarak ona hiç benzemiyor! O çok canlı ve zavallı Celia çok sessiz, utangaç bir kızdı ve çok ikna edilebilirdi! Neden bana onu soruyorsunuz?"

"James'in söylediği bir şey. Pek dikkat etmedim ama Fanny'nin annesine çok benzediğiyle ilgili bir şeydi. Sonra durdu ve ne demek istediğini sorduğumda, Fanny'nin de annesi kadar aptal olduğunu söyleyerek beni geçiştirdi. Ama bunu kastettiğini düşünmemiştim, Mary de öyle. Elbette o benden daha iyi hatırlıyor ve bana siz büyüklerin her zaman *bir şeyler* olduğunu düşündüğünüzü söylüyor. oldu -bir düşüncesizlik, belki-"

"Ben böyle bir şeyi hiç düşünmedim!" diye araya girdi Selina sertçe. "Ve eğer öyle olsaydı, bunu kurcalamanın çok uygunsuz olduğunu düşünürdüm! Eğer

Annem bu konuda bir şey bilmemi isteseydi, bana söylerdi!" "Demek bir şey varmış!" dedi Abby. "Saygıdeğer dolabımızda bir iskelet! Keşke ne olduğunu bilebilseydim! Ama ne yazık ki bir fare iskeletinden başka bir şey değildir."

Bölüm II

O akşam saat on biri çok geçmeden Abby'nin yatak odasının kapısına hafifçe vuruldu ve hemen ardından Bayan Fanny Wendover odaya girdi; önce dikkatle odayı gözetledi, sonra teyzesini tuvalet masasında otururken görünce neşeli bir ılık attı ve koşarak kendisine uzatılan kollara atıldı: "Yatakta değilsin ve uyuyorsun! Grimston'a olmayacağını söylemişim! Seni yeniden gördüğüme ne kadar sevindim! Seni ne kadar özlemişim, sevgili Abby!"

Kınanmayı bekleyen ve kendini savunmaya hazır birinin temkinli, hatta yarı meydan okuyan tavrıyla karşılansaydı, Abby'yi şaşırtmazdı. Fanny ayaklarının dibine çöküp ellerini kavuştururken, masumca onunkilere dikilmiş güzel gözlerde şefkatten başka bir şey yoktu.

"korkunç!" Fanny ellerini sıkarak, "Sensiz korkunç!" dedi.
"Düşünemiyorsun!"

Abby onun çekine bir öpücük kondurmak için eğildi ama sahte bir sempatiyle, "Zavallı sevgilim! Selina Teyze kadar katı ve kaba! Böyle olacağından korkuyordum."

"İşte bu yüzden çok özledim!" Fanny bir neşe dalgasıyla konuştu. "Selina Teyze'ye içtenlikle bağlıyım, ama o iyi bir şakacı değil, değil mi? Ve birazcık da aptal değil!"

Abby ihtiyatla, "*Sanmıyorum*," diye cevap verdi. "*Mantarın* ne anlama geldiğini bildiğimden değil, ama Selina'ya benzemiyor - ve şunu da eklemeliyim ki, kibar bir terbiye almış bir kızıdan beklenmeyecek bir dil!"

Bu Fanny'nin gözlerini dans ettirdi. "Evet-argo! Anlamı-oh, parlak ve canlı! Senin gibi!"

"Gerçekten öyle mi? Bana güzel bir iltifat etmek istediğini anlıyorum, ama bir daha bana böyle bir lakap takmaya cüret edersen, Fanny, yaparım-ne yapacağımı henüz bilmiyorum, ama korkunç bir şey olacağından emin olabilirsin! *Corky!* Yüce Tanrım!"

"Yapmayacağım," diye söz verdi Fanny. "Şimdi ciddi ol, sevgilim! Sana söyleyecek çok şeyim var. Çok önemli bir şey."

Abby onu geçiştirmek için içinden gelen bir dürtünün farkındaydı ama bunu bastırdı ve boş bir ses olmadığını umduğu bir sesle şöyle dedi: "Hayır, öyle mi? O zaman tamamen ciddi olacağım. Ne oldu?"

Fanny ona araştıran bir bakış yöneltti. "Selina Teyze -ya da James Amca, belki de- sana Bay Calverleigh'den bahsetmedi mi?"

"Bay hakkında-? Oh! Gözlerinden çıkan bir okla öldürdüğü Londralı zeki o mu? Eminim öyledir ve onları çok eğlendirici buldum! Yani," diye düzeltti kendini, gülünç derecede sert bir ses tonuyla, "elbette senin flört etmek için çok genç olduğunu düşünmekte çok haklılar! Çok ileri gidiyorsun, aşkım - oldukça uygunsuz!"

Cevap . "değil," dedi Fanny. "Tanıştığımız ilk andan beri-" Durakladı ve uzun bir nefes aldı. "Birbirimizi sevdik!" diye ağzından kaçırdı.

Abby bu kadar açık bir itiraf beklemiyordu ve bunun bir peri masalına benzediğinden başka söyleyecek bir şey bulamadı, ki bir an sonra fark ettiği gibi söylemesi gereken şey hiç de bu değildi.

Fanny parlayan gözlerini onun yüzüne kaldırarak basitçe şöyle dedi: "Evet, aynen öyle! Oh, anlayacağını biliyordum, sevgilim! Onunla henüz tanışmamış olsan bile! Ve onunla tanıştığında - ah, ona tapacaksın! Tek dileğim beni kesip atmaman!"

Abby bu cilveye gülümseyerek karşılık verdi ama geçen yeğenine bezelye fincanı gibi olmamasını tavsiye etti.

"Oh, sadece şaka yapıyordum!" Fanny ona güvence verdi. "Jack Weaverham ya da Charlie Ruscombe ya da Peter Trevisian gibi aptal bir çocuk değil, bir dünya adamı ve benden çok daha *büyük*, bu da onu özellikle sevindirici kılıyor - hayır, bunu kastetmiyorum!

Yıllardır şehirde olmasına rağmen, söyledikleri gibi, *kalıcı* bir bağ kurmak istediği hiç kimseyle tanışmamıştı, ta ki

Bath'a geldi ve *benimle* buluştu!" Bu düşüncenin yüzünü Abby'nin kucağına gömdü ve boğuk bir sesle şöyle dedi "Benden çok daha güzel kızlarla tanışmış olmalı, sence de öyle değil mi?"

Bayan Wendover, en büyük günahının aklına gelen ilk düşünceyi dile getirme eğilimi olduğunun farkındaydı.

"Ama çok azı bu kadar donanımlı!" diye karşılık verdi: "Şey, Son güzellerden hiçbirini tanımadığım için bir şey söyleyemem! Ama Londralı bir sevgiliyi ilk kurbanınız yapmak kesinlikle bir zafer. Tabii ki Bunu sana söylememem gerektiğini biliyorum -Cornelia Teyzen bunu *senin kibrine hizmet* etmek olarak nitelendirirdi!

Fanny başını kaldırdı. "Ah, anlamıyorsun! Abby, bu kalıcı bir bağlılık! Buna inanıyor olmalısın! Amcam sana onun bir Umutsuz bir flört mü? *Ne* kadar üzücü bir ünü var! Bunu bana kendisi söyledi! Ama

Hiç umurumda değil, çünkü sık sık aÇık olduğunu düĞünmesine rağmen, benimle tanışana kadar kimseyle *evlenmek* istememiĞ! Ve eğer amcam onun biraz huysuz olduğunu söylediye, nefesini boşa harcamış olabilir, çünkü

Bunu bana Stacy de söyledi. Dedi ki, Abby, elime dokunmaya uygun olmadığını söyledi ve evliliğimize rıza göstermeyi reddederse kimse amcamı suçlayamazmış!"

Yüzünü bir kez daha Abby'nin kucağına sakladı ve tekrar kaldırarak ekledi: "Yani görüyorsun-!"

Abby öyle olduğunu düşündü ama dizinin üzerindeki altın başını okşayarak sadece şöyle dedi: "Ama bütün bunlarda seni telaşlandıracak ne var? Herkes amcanızın zaten rızasını reddettiğini ve ikinizi de korkunç cezalarla tehdit ettiğini düşünebilir!"

"Oh!" diye nefes aldı Fanny, hevesle ona bakarak. "reddetmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Oh, hayır!" dedi Abby. "Kabul edeceğinden çok eminim! Ve onun muhakemesi hakkında pek iyi bir fikrim olmamasına rağmen, seninle evlenmesi için kendisine yapılan ilk teklifi kabul edecek kadar budala olmadığı için onu takdir ediyorum! İlk sezonunuzdan önce perçinlenmenize izin verseydi güzel bir gardiyan olurdu! Evet, bunun senin bütün kıllarını harekete geçirdiğini ve seni benimle kapışmaya hazır hale getirdiğini biliyorum, sevgilim, ama için yalvarıyorum! Amcan senin için görkemli bir ittifak hayal ediyor olabilir, ama biliyorsun ki ben etmiyorum! Ben sadece mutlu bir birliktelik hayal ediyorum."

"Biliyorum-oh, biliyorum!" Fanny açıkladı. "Ve sen de beni destekleyeceksin!

Teyzelerimin en iyisi, öyle diyeceksin!"

"Evet, eğer beni ilk aşkınızın aynı zamanda son aşkınız olacağına ikna edebilirsiniz!"

"Ama sana söyledim!" Fanny topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve yükselen bir öfkeyle ona baktı. "Hiç kimseyi Stacy'yi sevdiğim kadar sevemem!

Tanrım, benimle nasıl böyle konuşabilirsin? Büyükbabamın sevdiğin adamdan nasıl *tiksindiğini* biliyorum - halam anlattı! Ve sen hiç başkasını sevmedin ve hayatın mahvoldu!"

"O zaman ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf etti Abby. Ağzının kenarlarında bir gülümseme titredi. "Ancak itiraf etmeliyim ki, ne zaman o ilk talibim aklıma gelse, sadece büyükbabanın onu geri püskürtmüş olmasına şükredebiliyorum! Biliyorsun, Fanny, melankolik gerçek şu ki, insanın ilk aşk çok nadiren kişinin son ve en kalıcı aşkıyla en ufak bir benzerlik taşır.

Aşk! O, insanın evleneceği ve sonsuza dek mutlu yaşayacağı adamdır!"

"Ama sen evlenmedin ki!" diye mırıldandı Fanny isyanla.

"Çok doğru, ama göğsümde kırık bir kalp taşıdığım için değil! Bir düzine kez aşka düşüp çıktım, diyebilirim. Mary halana gelince! O, biliyorsunuz, her zaman ailenin güzeli sayılırdı ve taliplerini bitiremezsiniz! Bunlardan ilki George Amcanıza hiç benzemiyordu."

"Bu evliliği büyükbabamın ayarladığını sanıyordum?" diye araya girdi Fanny.

"Oh, hayır!" diye cevap verdi Abby. "Bunu kesinlikle onaylıyordu ama George üç uygun talipten sadece biriydi! Ne en yakışıklısıydı ne de İçlerinde en gösterişlisi oydu ve teyzenizin ilk aşklarından en ufak bir benzerliği yoktu, ama onlarınki çok mutlu bir evlilik, söz veriyorum sen."

"Evet, ama ben teyzem gibi değilim," diye karşılık verdi Fanny. "Sanırım başka herhangi bir sevimli adamla da mutlu olurdu, çünkü çok uyumlu olmasının yanı sıra mutlu bir mizacı var!" Abby'ye muzipçe göz kırptı. "Ki ben öyle ! Teyzem, itilip kakılarak istediğin şeyle sokabileceğin, delicesine yumuşak bir yastık gibi! Ama ben ne istediğimi *biliyorum* ve bu konuda oldukça kararlıyım!"

"Aslında daha çok bir destek gibi," diye Abby, hissetmekten uzak olduğu bir sevecenlikle.

Fanny güldü. "Evet, eğer *istersen* - halalarımın en kötüsü! Her halükarda, amcam ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın Stacy Calverleigh'le evlenmek istiyorum!"

Yüksek ruhlu gençler için çok az şeyin muhalefetten daha canlandırıcı olduğunun farkında olan Abby hemen cevap verdi: "Oh, kesinlikle! Ama Baban, biliyorsun, çok iyi bir at arabacısıydı ve her zaman ağır bir zeminden mümkün olduğunca hafif bir şekilde geçmen gerektiğini söylerdi. Sizin -ve Bay Calverleigh'in- amcanıza olan bağlılığınızın sağlamlığını kanıtlayana kadar niyetinizi açıklamaktan kaçınmanız gerektiği kanısındayım."

"Umurunda olmaz: olmayacağını biliyor olmalısın! Ve eğer reşit olana kadar beklemem gerektiğini söylüyorsanız, hayır, bu kadar kalpsiz olamazsınız! Dört koca yıl! Stacy ile tanıştığında anlayın!"

"Onunla tanışmaktan mutluluk duyacağım ve bunun bir an önce olmasını diliyorum."

"Oh, ben de öyle!" Fanny hevesle söyledi. "Onu ne kadar özlediğimi bilemezsin! Londra'ya gitmek zorundaydı, ama bunu yapacağını söyledi. Sadece birkaç günlüğüne, yani hafta sonuna kadar tekrar Bath'da olabilir. Ya da her halükarda önümüzdeki hafta: buna güvenebilirsiniz!"

Bunu ısıltılı bir bakışla söyledi ve ardından Fanny'nin Bay Calverleigh'le ilk karşılaşmasını utangaç bir şekilde kendinden geçerek anlattı ve onun çeşitli cazibelerini tarif etti. Abby dinledi ve uygun bir şekilde yorum yaptı, ama Fanny'nin düşüncelerini başka bir yöne çevirmek için karşısına çıkan ilk fırsatı değerlendirdi. Onun dikkatini Londra'dan aldığı bir yığın elbise boyuna çekti ve beğenip beğenmediğini söylemesini. Fanny bir örümcek tülünün üzerinde kendinden geçerken, gök mavisi bir krepin kurdeleyle mi yoksa puf-muslinle mi süsleneceğini düşünürken ve Abby'yle sabah elbisesi için Çerkes kollarının mı yoksa Cottage kollarının mı daha iyi olduğunu tartışırken, Bay Calverleigh'i geçici olarak unuttu ve modayı hayal etmek üzere (Abby'nin umduğu gibi) yatağına gitti.

Ertesi sabah bunu yapmış gibi görünüyordu, çünkü Abby daha yatağından kalkmadan teyzesini ziyaret etmiş, ona birkaç şey göstermeye heveslenmişti. *Bayanlar Ev Dergisi*'nin son sayısındaki moda şablonlarını inceliyor ve onu kahvaltıdan önce South Parade'deki terziyi ziyaret etmeye ikna etmeyi umuyordu. Bunda başarısız oldu, Abby ona Selina Teyzesinin erken kalkmadığını, bu geziden dışlanırsa çok incineceğini söyledi. Zevk ve modayla ilgili her konuda Selina'nın yanılmaz olduğunu da hatırlattı.

Fanny dudak büktü ama bu sözün doğruluğunu bildiği için boyun eğdi. Selina'nın pek çok fikrini köhne olarak damgalayabilirdi, ama hiç kimse Selina'nın zarif ve yakışan gözlerine leke sürememişti. Gençliğinde Wendover kızları arasında en az yakışıklı ama en mütevazı olanıydı; orta yaşına geldiğinde ve kolay bir yetkinliğe sahip olduğunda, Bath'ın en iyi giyinen kadını olarak ün salmıştı. Fanny, Abby gibi onun tavsiyesine başvurmadıysa da, onun yargılarına saygı duyacak kadar kurnazdı; öyle ki, bir süre sonra Selina'ya aşırı kesilmiş bir yürüyüş elbisesinin taslağını gösterdiğinde, bu şekerlemeyle yurtdışında görülmek için duyduğu gizli özlem, Selina'nın yıkıcı eleştirisiyle tomurcukta kesildi. "Aman Tanrım!" dedi Selina, burnunu hoşnutsuzlukla kırıstırarak. "Bütün o firfırlar, kıvrımlar ve kurdeleler-! Çok çok çirkin!"

Böylece o moda plakasından başka bir şey görülmedi ve zamanı gelince üç hanım da Bayan Wendover'ın yeni arabasıyla Madam Lisette'in şık vitrinlerinin bulunduğu South Parade'e doğru yola çıktılar.

Eliza Mudford olarak dünyaya gelen Madam Lisette, Kraliyet himayesine sahipti, ancak kariyerine başladığı Prenses Elizabeth'in özel himayesinde olmasına ve nadiren başarısız olmasına rağmen Bath'ın en soylu ve en şık ziyaretçilerinden siparişler alan Wendover Hanımları, en sevdiği müşterileri arasında üst sıralarda yer alıyordu: zengindiler,

ve dehasının meyvelerini en iyi şekilde sergilemeye başladılar. Hiçbir şekilde tüm müşterileri onun kişisel ilgisiyle onurlandırılmıyordu, ancak baş satış elemanı

bir çırağı koştura koştura üst kata, Madam'ın ofisine gönderip Bayan *Wendover*'ın -tüm

Bayan Wendover! Dükkâna girmek üzereydiler. Bayan Wendover, Bayan Snisby'nin sağlığını nazikçe sorduğunda ve uşakları, Bayan Abigail'in Londra'dan satın aldığı ipekler, tüller ve muslinleri içeren paketi bir astsubayın gözetimine teslim ettiğinde, Bayan Mudford, zengin ipekli ama sade bir renk tonuna sahip bir cüppeyle uygun ama zarif bir şekilde giyinmiş ve kaliteli hanımlara gösterilen saygıyı bir uzman rahatlığıyla birleştirerek sahneye çıkmıştı.

Eski ve güvenilir bir hizmetçinin yakınlığı. En genç Bayan Wendover'ı, bu genç kızın özlemine çektiği, genç bir matrona uygun giyim tarzının onu şık göstermeyeceğine, tam tersine kesinlikle rüküş göstereceğine ikna etmekte de aynı beceriyi gösterdi. Fanny bir saat sonra salondan, kendisine bir okul özlencisi gibi davranılmadığına, zevkinin onaylandığına ve ortaya çıkan kreasyonun onu modanın en üst noktasına taşıyacağına ikna olmuş bir şekilde çıktı.

Bu tatmin edici seans sona erdiğinde, hanımlar kendilerini Selina'nın âdeti olduğu üzere (hava kötü değilse ya da daha hoş bir eğlence sunulmuyorsa) küçük, tatsız yudumlarla ünlü sulardan birer bardak içmek için Pompa Odası'na attılar. Burada Abby'nin yaşlı hayranlarından biri olan General Exford ve Fanny'nin en yakın arkadaşı olan kızı Lavinia ile Bayan Grayshott'un da aralarında bulunduğu bir dizi arkadaş ve tanıdıkla karşılaştılar. İki kız çok geçmeden kafa kafaya verdiler ve Abby, General'in centilmenliklerine zarif bir şekilde karşılık verirken, Selina da bazen

Yabancıların işlerine ailesinin işlerinden daha fazla ilgi duyan Bayan Grayshott'la ciddi bir sohbeta daldı.

Bayan Grayshott'un en son Kalküta'da haber aldığı, ama her gün İngiltere'ye dönmek üzere uzun bir yolculuğa çıkma beklentisi içinde yaşayan tek oğlundan haber alıp almadığını öğrenmeye çalışıyordu. Yüzündeki endişe ifadesi

Bayan Grayshott'un oldukça endişeli yüzü, başını salladığında daha da derinleşti ve kararlı bir gülümsemeyle cevap verdi: "Henüz değil. Ama ağabeyim onun rahatı için akla gelebilecek her türlü düzenlemeyi yaptığına dair bana güvence verdi ve artık tekrar benimle birlikte olmasının uzun sürmeyeceğine ikna oldum. Kardeşim çok iyi davrandı! Mümkün olsaydı, Oliver'a kendi doktorunu göndereceğine gerçekten inanıyorum! O korkunç hastalık için kendini suçluyor, biliyorsunuz, ama bu çok saçma. Oliver Hindistan'a gitmeye çok ve ona soruyorum, zavallı çocuğun bünyesinin iklime bu kadar uygun olmadığını nasıl öngörebildi? Bilmiyordum, çünkü sağlığı her zaman mükemmel olmuştur."

"Ah!" dedi Selina kederle. "Keşke bu üzücü talihsizlik yüzünden mahvolmasaydı!"

Ses tonu gelecek için hiç umut vermiyordu; ve böyle bir vakanın çektiği acıların kasvetli öyküsünü anlatmaya devam ederken -kendisi *şahsen* tanıımıyordu, ama tanıdıklarından birinin kuzeniydi,

Bayan Grayshott, Bayan Butterbank'ın sahneye çıkmasıyla, ölüm yatağında doruğa ulaKmadan önce bu ümit kırıcı resitali yarıda kestiği için teKekkür etmekten baKka bir Key yapamadı. Kaçmayı başardı ve bunu yaparken hiç zaman kaybetmedi. Genç kızın

Bayan Wendover yaşlı hayranından henüz sıyrılmıştı ki, kendisine doğru kasıtlı bir şekilde yaklaşan mavi ceketli ve Angola pantolonlu bir beyefendinin önünü keserek ona katılmaya gitti. Bunun farkında olduğu için gülererek Abigail'den özür diledi ve ekledi: "Keşke umursasaydın, Abby!"

"Biliyorum ve Bay Dunston'la konuşmaktansa sizinle konuşmayı tercih ederim, hanımefendi! Nasılsınız? Korkarım pek iyi sayılmam, ama beni çok iyi olduğunuz konusunda temin edeceğinizden kuşku yok! Bu sizin için endişeli bir dönem." "Evet, ama biliyorum ki, eğer bir şey olsaydı -kötü bir şey olsaydı-

Kardeşim bana haber gönderene kadar kendimi üzüntüye kaptırmayacağım ve Londra'ya gitmeyeceğim. *Bu* Lavinia'yı senin ellerine bırakıp gideceğim. Onun sorumluluğunu üstlenmeyi teklif ettiği için Bayan Wendover'a çok minnettarım! Ama bunu yapacak olan sizsiniz, itirazınız yok, değil mi?"

"Sevgili hanımefendi, nasıl sorarsınız? Üzerime böylesine ağır bir yükün bindiği düşüncesi bile beni büyük bir telaşa sürüklüyor! Lavinia'ya bakmaktan büyük bir zevk duyacağımı söylememin tek nedeni nezakettir."

Bayan Grayshott gülümsedi ve onun elini sıktı. "Size biliyordum. Senin için bir sorun olacağını sanmıyorum. Düşündüğüm şey-Abby, seninle açık konuşabilir miyim?"

"Nasıl isterseniz! Gerçi ne düşündüğünüzü bildiğimi sanıyorum. Fanny?"

Bayan Grayshott başını salladı. "Biliyor musun? Eve dönmene sevindim: Kendimi biraz endişeli hissediyorum. Kız kardeşin çok nazik bir yaratık, ama _."

Kadın tereddüt etti ve Abby soğukkanlılıkla: "Çok doğru! Çok nazik bir çoban!

Calverleigh'in büyüüne kapılmış gibi görünüyor."

Bayan Grayshott isteksizce, "Şey, çok ilgi çekici biri," dedi. "Yalnız onda pek hoşlanmadığım bir şey var! Bunu açıklamak zor, çünkü ondan hoşlanmamam için hiçbir neden yok. Onun dışında-" Yine duraksadı, ama devam etmesi için ısrar edilince şöyle dedi: "Abby, Fanny'ye aşık olduğu için hiçbir erkek suçlanamaz, ama ondan çok daha yaşlı, prensip sahibi bir erkeğin onu arzulayacağını, hatta *zorlayacağını* sanmıyorum!

-İnsanları kolayca telaşa düşürebilecek şeyler yapmak. Onun ilgileri benim eski moda düşüncelerime uymayacak kadar özel. Bu da beni Bath sınavına sokuyor, Ama biliyorsun canım, modaya ve hitaba önem veren bir adam Fanny'nin yaşındaki bir çocuğu ilgi odağı haline getirdiğinde, Fanny'nin gözlerinin kamaşıp aklını kaçırmaya ya da kolayca yetiştirildiği davranış kurallarının modasının geçtiğine -aslında oldukça taşralı olduğuna- inandırıldı!"

Abby başıyla onayladı. "Onunla Sydney Bahçeleri'nde dolaşmanın uygunsuzluğu gibi mi? Bana yuvarlak bir hikaye anlatın, hanımefendi! -"Gizli toplantılar mı?"

"Korkarım öyle. Oh, ciddi ya da genel olarak bilinen ya da hızlı bir şekilde sona erdiremeyeceğiniz hiçbir şey yok! Hepsi bu kadar olsaydı sizinle konuşmazdım, çünkü bu benim ekmeğim tereyağı değil ve sizin aydınınız olma görevinden hoşlanmıyorum, ama hepsinin bu kadar olmadığını düşünmek için bazı nedenlerim var ve Fanny'ye çok düşkün olduğum için Lavinia'dan öğrendiğim bazı şeyleri size söylemeyeceğim. Bu talihsiz olayın, bir daha yaşanmayacağını umuyorum.

İlk başta düşündüğümünden çok daha ciddi. Lavinia'nın Fanny'ye ne kadar güvendiğini bilmiyorum ve itiraf etmeliyim ki bunu sormaktan çekiniyorum, çünkü belki de ona verilen bir sırrı ortaya çıkarmaya çalıştığımı düşünürse beni geçiştirir, hatta lafı dolandırır ve gelecekte benimle konuşurken dilini kesinlikle korurdu. Bu size aptalca gelebilir, çünkü bana o kadar yakın bir arkadaş oldu ki, sevgisinde o kadar açık ve güvenilirirdi ki-" Sesi kesildi. Başını salladı ve bir süre çırpındıktan sonra şöyle dedi: "Bunu size açıklayamam!"

"Buna hiç gerek yok," diye karşılık verdi Abby. "Sizi çok iyi anlıyorum hanımefendi. Benden korkmayın! Size söz veriyorum, Fanny'nin Lavinia'nın güvenine ihanet ettiğinden kuşkulanasına izin vermeyeceğim. Size karşı dürüst olayım! Calverleigh'in bir servet avcısı olduğunu düşünmek için her türlü nedenim var ve Fanny'nin ona karşı kalıcı bir tutku beslediğine inandığı bana çok açık bir şekilde gösterildi. Calverleigh kardeşimin rızasını kazanmayı umuyor mu bilmiyorum ama bundan çok şüpheliyim. Peki bu rüzgar ne tür bir rüzgar? Benim desteğimi almayı mı umuyor? Kendini bir flört ile şımartıyor mu? Yoksa Fanny ile kaçmak gibi bir niyeti mi var?" Kendisine doğru çevrilen hızlı bakışı görünce gözleri büyüdü ve boğazında bir kahkaha titredi. "Sevgili hanımefendi-! Ben sadece şaka yapıyordum!"

"Evet, biliyorum, ama Abby, bazen anne babalarımız bize roman okumayı yasakladıklarında haklılar mıydı diye düşünüyorum! Bütün suç, bu kitapları Kütüphaneler!"

"Kızların kafasına romantik fikirler mi sokuyorsun?" dedi Abby biraz gülümseyerek. " sanmıyorum: de bir sürü romanım oldu ve en iyi eserler dışında hiçbirini okumama izin verilmedi. Yanılıyor olabilirim, ama bir kız kendini en *olağanüstü* durumlarda bulan bir romanın kahramanına ne kadar hayranlık duyarsa duysun, onu ne kadar kıskanırsa kıskansın, kendini o durumlarda ne kadar hayal ederse etsin, bunun bir çocuk oyunundan başka bir şey olmadığını ve aslında kahramanı gibi davranmayacağını bilir. Tıpkı kız kardeşimin çocukları gibi, beni çalılıkta yakaladıklarında ve bana haydut olduklarını ve beni fideye için alıkoymak istediklerini söylediklerinde!"

Gülümsemesi Bayan Grayshott'un gözlerine yansıdı, ama kadın içini çekti ve şöyle dedi: "Öyle olabilir, bilmiyorum! Ama bir kız aşık olduğunda ve - ah, şehirli dedikleri bir adama! baştan çıkarma-?"

"Ben de bilmiyorum," dedi Abby, "ama bana öyle geliyor ki, hanımefendi, kasabanın erkeğinin bir servet arayışı içinde olduğunu varsayarsak, reşit olmasına dört yıl kalmış bir kızı seçmesi pek mümkün değil! Aslında, sekiz yıl eksik, çünkü Fanny daha tam olarak reşit olmayacak. Beş yirmi yaşına kadar miras. Bu konularda pek bilgili değilim, ama bu süre mirasa konmak için çok uzun olmaz mı? beklenti?"

"Bunun farkında mı?" Bayan Grayshott sordu. "Fanny bunu biliyor mu?"

Abby'nin hızla kaldırdığı gözlerinde tutuk bir ifade vardı. Bir an durakladıktan sonra şöyle dedi: "Hayır, bu soru hiç ortaya çıkmadı. Bilmiyorum ama sanırım o da bilmiyor. Calverleigh'i aydınlatmanın benim işim olması gerektiğini görüyorum - eğer bunu yapmak gerekirse. Bu arada,-"

"Bu arada," dedi Bayan Grayshott anlamlı bir gülümsemeyle, "Bay Dunston bize doğru ilerliyor, seni benden almaya kararlı ve ben de senden ayrılacağım! Seni mutlu bir yuvada görmeyi ne kadar çok istediğimi söylersem beni küstah sanma, Abby!"

Konuşurken uzaklaştı, yolu mavi ceketli ve Angola pantolonlu beyefendiye açık bırakarak ve basitçe şöyle dedi: "Sonunda geri döndünüz! Bath sensiz bir çöl oldu."

Annesinin nasıl olduğunu kibarca sorduktan ve onunla küçük bir sohbet ettikten sonra, kız kardeşinin ona seslendiğini gördüğünü söyledi yanından ayrıldı.

Bay Dunston'ın Pompa Odası'ndaki varlığını memnuniyetle gözlemleyen Bayan Wendover içini çekti. Bayan Grayshott gibi o da Abby'nin mutlu bir yuvası olmasını çok istiyordu ve ona Peter Dunston'dan daha iyi bir koca olabilecek birini düşünemiyordu. O çok iyi bir saygın bir adam, çok fazla olmayan bir yerde bulunan rahat bir mülkün sahibi Bath'dan kilometrelerce uzaktaydı; davranışları kolay ve hoştu; ve Bayan Wendover, onunla birlikte yaşayan dul annesinin otoritesine sahipti. Sevecenliği ancak aklının zarafeti ve anlayışının üstünlüğü ile rekabet edebilirdi. Karakteri öylesine mükemmeldi ki, annesinin bir an bile endişelenmesine neden olmamıştı. Yaşlı bir kıza dönüşme tehlikesiyle karşı karşıya olan Abby'nin, tek tip erdemlere sahip erkeklere karşı hiçbir zaman en ufak bir ilgi duymadığını söylemek yerine, böylesine uygun bir talibin teklifini memnuniyetle karşılayacağı düşünülebilirdi.

Peter Dunston'a karşı hiçbir şey hissetmediği , ama Bayan Wendover, depresif ruh hallerinde, sevgili ama Sapık kız kardeşi evliliğe karşı çıkıyordu. Abby içinde bulunduğu durumun dezavantajlarının tamamen ve Bay Dunston'ın teklifini kabul etme olasılığını birden fazla kez düşünmüştü. Heyecan verici olmasa da nazik bir koca olacaktı; büyük bir evin ve kolay bir servetin tüm konforuna ve sonuçlarına sahipti; ve onunla evlenerek Selina'nın ulaşabileceği bir yerde kalacaktı. Öte yandan, böyle bir evlilikte romantizm olmayacaktı ve salata günlerinde Lord Broxbourne'un kendisine yaptığı gurur okşayıcı teklifi reddeden Abby, hâlâ bir yerlerde

Sadece dostça bir hoşlanmadan çok daha fazlasını hissedeceği adam. Bir zamanlar o da er ya da geç onunla karşılaşacağına inanmıştı. Bunu yapmamıştı ve yapması da pek olası görünmemeye başlamıştı; ama hastalıklı düşüncelerine kapılmadan, gözünde ancak ikinci en iyi olabilecek bir yedeği kabul etmeye yanaşmıyordu.

Ancak o anda akli bu soruyla meşgul değildi, Fanny'yi istenmeyen Bay Calverleigh'den en iyi ve en acısız şekilde nasıl ayırabileceği gibi daha önemli bir sorunla meşguldü. Bayan Grayshott boşboğaz biri değildi ve çok çekingen olduğu için Abby onu ancak katı bir görev duygusunun zorlayabileceğini biliyordu.

ispiyonculuktan duyduğu tiksintinin üstesinden gelmişti. Kendi gözlemlerinden ya da kızının masum ifşaatlarından bildiği şeylerin, Fanny'nin teyzesinden saklanamayacak kadar ciddi olduğunu düşünüyordu. Aynı zamanda, diye düşündü Abigail, onu soğukkanlılıkla değerlendirirken, tavırlarının iyi yetiştirilmiş sakinliği, olası tehlikeleri büyütmesine neden olan aşırı endişeli bir eğilimi gizliyordu. Hayatının trajik koşulları, hastalıklı bir bünye ile birleştiğinde, onu iyimserlik konusunda cesaretlendirmemişti. Bir subayla evli ve üç umut dolu çocuğun annesiyle, yıllarca süren ayrılıklara katlanmış, her zaman mutlu bir kavuşma beklentisi içinde olmuştu, ta ki Burgos Kuşatması sırasında Yüzbaşı Grayshott'un ölüm haberiyle hayalleri yıkılana kadar. Bu darbeyi bir yıldan kısa bir süre sonra küçük oğlunun hastalığı, uzun süren ölümü ve kendi sağlığının bozulması takip etti, böylece mutlu bir sonuçtan ziyade felaketi öngörmeye daha hazır olması şaşırtıcı değildi.

Ruh halinin düşüklüğüne asla ihanet etmedi. Yaşadığı sıkıntılardan söz edebildiği zamanlarda, ki bu nadiren olurdu, sadece güvendiği birkaç arkadaşına, birçok asker dulundan çok daha şanslı olduğunu söylerdi,

Çünkü başından beri, sevgisinden ve cömertliğinden duygusuzca söz edemediği erkek kardeşi tarafından desteklenmişti. Doğu Hindistanlı bir tüccardı, ama Bath'daki en yüksek ve en eski titizlerin de kabul ettiği gibi, çok centilmen bir insandı ve genellikle zenginlik içinde yüzdüğü söylenen bir bekârdı. Kız kardeşini, Edgar Buildings'de mütevazı bir zarafetle yaşamasını sağlayan bir ödeneği kabul etmesi için ikna edip zorlamakla kalmamış, hayatta kalan yeğenini Rugby'de, tek yeğenini de Bayan Trimble'ın Bath'daki seçkin seminerinde tutma hakkını talep etmişti. Genel olarak Oliver Grayshott'un onun varisi olacağı düşünülüyordu ve Bay Balking'in zavallı kız kardeşinin kalan tek oğlunu Hindistan'a göndermesinin çok kötü olduğunu düşünenler olsa da, neredeyse herkes şu konuda hemfikirdi. Ondan ayrılmayı reddetseydi büyük bir hata yapmış olacaktı.

Bunu yapmamıştı ve şimdi, birçok kişinin en başından beri öngördüğü gibi, ölümün kapısında olmasa bile, en iyi tamamen çökmüş bir halde ona geri dönüyordu.

Neşeli bir zihne sahip olan Abby, Oliver'ın durumuna daha iyimser bakıyordu, ama Bayan Grayshott'un hissettiği endişenin farkındaydı ve sınırlarının çalkalanmasının Fanny'nin aşkının gücünü abartmasına yol açmış olabileceğini düşünmeye meyilliydi.

Sonraki üç gün bu rahat düşünceyi destekleyecek hiçbir şey yapmadı. Fanny'nin Londralı bir sevgilinin ilgisiyle gözlerinin kamaştığına, ilk aşk macerasına balıklama atladığına ve her türlü çirkin çılgınlığa hazır olduğuna şüphe yoktu. İkiyüzlülük sanatını hiç bilmediği için, kasıla kasıla yaptığı umursamaz görünme çabaları gençliğini ele veriyordu ve başka koşullar altında Abby'yi eğlendirebilirdi. Ama çok geçmeden

Abby onu eğlendirmekten çok dehşete düşürecek çok şey bulmadan önce. Kendisi de fevri, çoğu zaman geleneklere karşı sabırsız ve genç kızlığında asi biriydi, ama Fanny'den çok daha katı yetiştirilmişti ve Fanny'nin her gün postacıyı izlediğini ve onun kırmızı paltosunu ve kokartlı şapkasını ilk gördüğünde, mektupların teslim edilmesini engellemek için odadan sıvıştığını keşfettiğinde, bu ona tatsız bir şok gibi geldi.

Evden. Abby en asi olduğu zamanlarda bile gizli yazışmalar yapmayı aklından bile geçirmemişti! Böyle bir davranış, eğer biliniyorsa, Fanny'yi utançtan yerin dibine batırırdı.

Fanny'nin üzgün bakışlarından, Bay Calverleigh'den kendisine mektup gelmediğinden emin olmasaydı, ihtiyatı elden bırakıp kızın üzerine gitmesi gerektiğini düşündü. İlk başta Bay Calverleigh'in nezaketini takdir etmeye eğilimli olsa da, biraz düşününce, amacı gerçekten evlilikse, Fanny'ye teyzelerinin eline geçme olasılığı çok yüksek olan mektuplar yazmak gibi bir aptallık yapmayacağını fark etti. Amacı Fanny'nin vasilerini memnun etmek olmalıydı.

Selina'yla olan ilişkilerinde bunu bildiğini göstermişti. Abby bunu çok iyi başardığını düşünüyordu. Selina, Abby'nin söylediklerinden çok etkilenmişti. ama belli belirsiz bir şekilde, belki de sonuçta bunların doğru olmadığının ortaya çıkacağını umuyordu; ve yeğeninin her araç yanaştığında pencereden hevesle dışarı bakmaya koştuğunu görünce Abby'nin aşırı bir duyarlılık olarak gördüğü şeye kapıldı

Evin dışında. "Zavallı, zavallı çocuk!" diye hayıflandı. "Bu çok etkileyici! Nasıl etkilenmeden durabiliyorsun bilmiyorum! Senin bu kadar *duygusuz* olduğunu düşünmemiştim, Abby!"

"değil," diye karşılık verdi Abby hiddetle. "Çok derinden etkilendim -Fanny'ye hayatının en iyi süsünü vermek için güçlü bir istekle! Ben de yapardım, eğer bunun onu zulüm gören bir kahraman olduğu inancına teşvik edeceğinden korkmasaydım!"

Arzusunu tatmin etmekten kaçınmaya yönelik bu asil kararlılığında, Fanny'nin aşk acısı çeken genç kıza vermesine izin verdiği tek öğüdü kabul etmesiyle güçlendi: kalbini koluna takmaması gerektiği. Çenesi dik, gözleri parlayan, yanaklarında renkleri uçuşan Fanny şöyle dedi: "Stacy'yi sevmekten utanmıyorum! Neden gizleyeyim ki?"

Abby'nin dilinin ucuna bir sürü keskin cevap geldi ve söylememesi kendine hâkimiyeti için çok şey ifade ediyordu. Sezgileri Fanny'nin en sevdiği teyzesinin Stacy Calverleigh'nin düşmanlarının safında yer aldığından şüphelenmesine neden olmuştu; hafifçe savunmaya geçmişti, henüz düşmanca değildi ama kendini göstermeye hazırdı. Abby, onunla kelepçeleşmenin hiçbir işe yaramayacağını düşündü ve bu yüzden sesini çıkarmadı.

Bölüm III

Bay Calverleigh o hafta Bath'a bir daha gelmedi ve Fanny'ye de mektup yazmadı. Abby bir dağın gerçekten de

Fanny, Leydi Weaverham'ın ondan çok uygun bir mektup aldığını, ertesi çarşamba onunla yemek yiyemeyeceğini, ama gelecek haftanın sonuna kadar mutlaka Bath'da olacağını, Lower Camden Place'e uğrayıp bizzat özür dileyeceğini söylediğini öğrenmemiş olsaydı, Fanny'nin solgun tavrını hoşgörüyle karşılayabilirdi.

Bu haber Abby'nin iyimserliğine gölge düşürdü. Selina'nın bir ses tonuyla, ateş, şiddetli baş ağrısı ve kolik bozukluğunun eşlik ettiği çürümüş boğaz ağrısına yakalandığını söylemesi moralini daha da bozdu. Bütün gece gözlerini kapatmamıştı ve sadece bu üzücü belirtilerin, hemen ölümcül olmasa bile, onu hayatının sonuna kadar sürükleyecek bir hastalığın habercisi olmamasını umabilirdi.

Hayatının geri kalanını yatağıyla bir kanepede arasında geçirecekti. Abby bu kasvetli endişeleri paylaşmıyordu ama Selina'nın girmek için en son doktoru çağırmakta da gecikmedi. Ona, Selina'yı mezarın eşiğinde olduğunu düşünmeye teşvik etmemesi için yalvardı. Selina'yı rahatlatacağına söz verdi ve neredeyse en kazançlı hastasını kaybediyordu ki, Selina'ya içten bir sesle, başına gelen şeyin, kendisinin nezle olarak adlandırdığı *bir gripten* daha kötü bir şey olmadığını söyledi. Hızlı bir iyileşme kehanetinde bulunmaya vakit bulamadan hataya düştüğünü fark etti ve Abby'nin (kendisine rağmen) kabul etmek zorunda kaldığı bir ustalıklı, normalde hastalığı önemsiz görmesine rağmen, böyle zayıf bünyeli kişilere saldırdığında

Bayan Wendover, bu durumun ciddi sonuçlar doğurmaması için büyük özen gösterilmesi gerektiğini söyledi. Ona yatakta kalmasını tavsiye etti; bir saat içinde ona tuzlu su göndereceğine söz verdi; böyle bir

Olası bir öksürük için malt özü, veremden korunmak için keçi peynir altı suyu, uykusuzluk için afyon damlası, koyun eti suyu, tapyoka jölesi ve arpa suyundan oluşan ve hepsini kendisinin önerdiği bir diyet gibi ilaçlar önerdi ve Abby'nin yeteneğine olan sarsılan inancını tazelediğinden emin bir şekilde hasta odasından ayrıldı. Abby'ye özür dileyerek, ne bu ilaçların ne de iç karartıcı diyetin bir zararı olmayacağını söyledi ve Abby bununla yetinmek, kaçınılmaz olana boyun eğmek ve en azından birkaç gün için bir teselli bulabileceğini düşünmek zorunda kaldı.

O bakıcısıyla dans ederken Bay Calverleigh'in Fanny'nin gençlik duyguları üzerindeki etkisini güçlendirmesi gibi bir tehlike yoktu.

En büyükleri olan Bayan Wendover uzun sürecek bir hastalıktan hoşlanacağını her işaretini gösteriyordu; çünkü ateşi kısa sürede düşmesine rağmen gıdıklayıcı bir öksürüğü vardı ve bir kalp yanması krizinden sonra Fanny oldukça telaşlandı ve Abby'ye zavallı Selina Teyze'nin kalbinin gerçekten etkilenip etkilenmediğini sordu.

"Hayır canım, hiç de değil!" diye neşeyle karşılık verdi Abby.

"Ama Abby, bazen merak *ediyorum*, acaba teyzem hasta olmak?"

"Evet, kesinlikle öyle. Neden olmasın? Ne de onu oyalayacak çok az şeyi var! Bu da onu ilgi odağı haline getiriyor ve bunu ona çok görmek ne kadar kaba bir davranış olur! Acı gerçek şu ki aşkım, onun yaşındaki bekâr kadınlar, hayatlarını sürdürmek istiyorlarsa tehlikeli hastalıklara yakalanmak zorunda kalıyorlar.

ilgi çekici nesneler olabilir. Sadece evlenmemiş kadınlar da değil! Çocuklarının hepsi evli olan ve gerçekten yapacak pek bir şeyleri olmadığı için rahat bir konumda bulunan birçok matronun ne kadar *ilginç* rahatsızlıklar geliştirdiğini mutlaka gözlemlemiştinizdir!"

Gözleri fincan tabağı gibi yuvarlak olan Fanny sordu: "Teyzemin hayatının geri kalanında bir kanepede yatacağını mı söylüyorsunuz?"

"Hayır, hayır!" dedi Abby. "Er ya da geç düşüncelerine yeni bir yön verecek bir şey olacak ve ne kadar çabuk iyileşeceğini görünce şaşıracaksınız!"

Sonuç olarak, bu beklenenden çok daha kısa sürede gerçekleşti. Bir gün öğleden kısa bir süre sonra Abby odasına girdiğinde, onu bir saat önce hizmetçisinin desteğiyle sendeleyerek oturduğu somyanın üzerinde dimdik oturmuş, postadan yeni gelen bir mektubun çarpı işaretli sayfasını hevesle incelerken buldu.

"Ah, canım, ne düşünüyorsun?" diye haykırdı, günün erken saatlerinde kız kardeşini selamladığından çok farklı bir aksanla. "Leavening'ler kışı Bath'da geçirmek için geliyorlar! Yüce Tanrım, belki de çoktan gelmişlerdir! Bayan Leavening, York House'da kalmayı planladıklarını ve daha önce hiç Bath'a gelmedikleri için onlara tavsiyede bulunmamız gerektiğini yazıyor! Acaba Thursley'lerin Westgate Binası'nda kiraladıkları pansiyonlar -ama tabii ki şehrin *alt* kısmında ve geniş bir cadde olmasına rağmen- ve *buradaki* ya da Pulteney Caddesi'ndeki ya da Laura Place'deki herhangi bir şey daha yüksek *olabilir* mi?"

Bayan Leavening akıllarındaki rakamın ne olduğunu söylemiyor ama Bay Leavening'in servetinin *kibarlıktan* daha fazlası olduğunu sanmıyorum, sizce de öyle değil mi?"

"Canım, Leavenings'in kim olabileceğine dair en ufak bir tahminim olmadığı için sana cevap veremem!" diye yanıtladı Abby, gözleri kahkahalarla parlayarak.

Bayan Wendover şok olmuştu. "Abby! Nasıl unutmuş olabilirsin? Bedfordshire'dan, *kendi bölgemizden*! Neredeyse komşumuzdu! Sol yanağında bir siğil vardı - ne yazık! Ama diğer tüm açılardan *oldukça* istisnai! Yoksa Bay Tarvin'i mi düşünüyorum? Evet, siğili olanın o olduğunu sanıyorum, bu da olayı daha da hoş kılıyor, çünkü siğillerle *ilgili* bir şey var, değil mi? Canım, keşke bu öğleden sonra York House'a gitsen! Onları hemen karşılamamak hiç dostça değil ve Bayan Leavening'in onu unuttuğumuzdan şüphelenmesini hiç istemem! Ona gelişini duyduğuma ne kadar sevindiğimi söylersin ve nasıl olup da onu ziyaret edemediğimi açıklarsın - bugün çok daha güçlüyüm ve yarın aşağıya inebileceğimi söyleyebilirim. Ve eğer Milsom Sokağı'na doğru yürürsen, Abby, Godwin's'e uğrayıp Bayan Grayshott'un hoşuma gideceğini söylediği kitabın *henüz* ellerine geçip geçmediğini öğrenebilirsin. Adı "Şövalye" ya da başka bir şey - roman okuma taraftarı olduğumdan değil elbette. Belki Bayan Leavening yarın gelip benimle biraz oturur. James ve Cornelia'nın *hiç* anlatmadıkları eski dostlarımız hakkında bize anlatacak ne çok şeyi olacak! Bunu düşünmek bile beni neşelendiriyor! Akşam partilerimizden birini düzenlemeliyiz, sevgilim! Bu akşamki partiye katılacakların bir listesini yapmakla meşgul olacağım. Siz şehirdeyken davet edilecek insanlar var." Nazikçe ekledi: "Ne kadar güzel bir öğleden sonra! Biraz yürümek sana iyi gelecektir, canım. Çok uzun zamandır benimle birliktesin."

Abby bu neşeli planları desteklemekten o kadar memnundu ki, Bayan Wendover'ın bambaşka bir şekilde geçirmeyi düşündüğü öğleden sonrasını boşa harcamasına itiraz edemedi. Fanny arkadaşlarıyla birlikte Claverton Down'a yapılacak bir geziye katılmaya ikna edilmişti, bu yüzden Abby iki iş için tek başına yola çıktı. İkisi de başarılı olmadı: Godwin'in kütüphanesi hâlâ Bayan Wendover'a Bayan Porter'ın son romanının bir kopyasını verememişti; Bay ve Bayan Leavening'in o gün York House'a gelmeleri beklendiği halde henüz gelmemişlerdi ve akşam yemeğine kadar da pek görünmüyorlardı. Abby onların gelişini otelin salonlarından birinde beklemesi için yapılan nazik daveti reddetti ve

Onlar için sözlü bir mesaj ilettiler ve sonra Selina'nın bir not yazması gerektiğini söyleyeceğini düşündü. Koridorun bir tarafındaki salona gitti ve bu görevi yerine getirmek için iki yazı masasından birine oturdu. Odada kimse yoktu ama tam kısa mektubunu masanın çekmecelerinden birinde bulduğu bir gofretle mühürlemek üzereyken

Birinin geldiğini haber veren sesler duydu ve durakladı, gelenlerin Leavenings olup olmadığını merak etti. Ancak otele sadece bir kişi girmişti, açık kapıdan bir an için görebildiği kadarıyla bir adam. Gofreti düzeltti ve notun üzerine yazıyordu ki, göz ucuyla adamın odaya girdiğini gördü. Hiç aldırış etmedi, ama hemen sonra koridordan birinin Bay Calverleigh'in portmantolarını 12 numaraya taşımaları için botlara emir verdiğini duyarak irkildi.

Böyle bir sürprizle karşılaştığında, kendini ona tanıtmak mı, yoksa resmi bir tanıştırma beklemek mi gerektiğine karar verebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. İçinde yetiştiği katı görgü kuralları onu ikinci yolu benimsemeye itti; sonra genç bir kız olmadığını hatırladı

Artık bir vasi teyzeden başka bir şey değildi ve yaşı, yabancı bir beyefendiye şok edici bir şekilde ileri riskini göze almadan yaklaşabilecek kadar ilerlemişti. Fanny'nin haberi olmadan Bay Calverleigh ile özel olarak konuşmayı nasıl becerdiğini merak ediyordu ve burada, bir gerçek bir talih kuşu, onun için bir fırsattı. Son derece tatsız geçeceği kesin olan bu görüşme sırasında ürkmek, kendi kendine, puding kalpli birinin yapacağı bir hareket olurdu, dedi. Kendini kararlılıkla toparlayarak yazı masasından kalktı ve dönerek soğukkanlı, hoş bir ses tonuyla "Bay Calverleigh?"

Odanın ortasındaki masadan bir gazete almıştı ve göz gezdiriyordu, ama gazeteyi indirdi ve soran gözlerle baktı ona baktı. Teninin esmerliğiyle daha da çarpıcı hale gelen açık gri derin bakışlı gözlerinde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi vardı: "Evet?" dedi.

Eğer o şaşırdıysa, Abby de tamamen şaşırmıştı. Onunla ilgili zihninde çok kesin bir resim oluşturmamıştı ama kendisine anlatılan hiçbir şey, uzun boylu, gevşek bacaklı, kendisinden oldukça yaşı, derin çizgilerle kaplı yüzünde sert hatları olan, solgun bir teni olan ve en ufak bir moda havası olmayan bir adamla karşılaşmayı beklemesine neden olmamıştı. Geniş omuzlarına çok rahat oturan bir palto giymişti, üzerinde de geyik derisi ve çizmeler vardı; boyun bağı neredeyse

Belinde ne bir düğme ne de bir mühür sallanıyordu; gömleğinin uçları son derece ılımlı olmakla kalmıyor, biraz da gevşekti.

O kadar GaÇırmıÇtı ki, bir dakika boyunca beyni karmakarışık bir halde sadece ona bakabiliyordu. Ona genç biri olarak *tarif edilmişti*, Yakışıklı bir kasaba delikanlısıydı ama hiç de öyle biri değildi. Ayrıca kayınbiraderi tarafından serseri bir balık olarak tanımlanmıştı ve buna çok daha kolay inanabilirdi: onda bir şeytan umursamazlık izlenimi vardı ve Zayıf çehresindeki bu derin oyma çizgiler pekâlâ (öyle) sefahati ele verebilirdi. Ama onda Fanny'yi -ve Selina'yı da- büyüleyecek ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Sonra ona bakmaya devam ederken, yüzüne bir eğlence ifadesinin yerleştiğini gördü.

Fanny'nin neden ondan etkilenmesine izin verdiğini çok iyi anladı. Selina'nın, en aptal anlarında bile, kendi yaşındaki bir adamdan *çok güzel davranan bir genç adam* olarak söz etmeyeceği aklına geldi ve Fanny'nin sık sık yakındığı o acelelilikle haykırdı

ailesinin üyeleri: "Oh, dilerim! Yanlış anlamışım, *yani* siz Bay Calverleigh misiniz?"

"Öyle olmadığımı düşünmem için bana hiçbir neden verilmedi!" diye cevap verdi.

"*Öyle mi? Ama kesinlikle-?*" Abby kendini toparlayarak sözünü kesti ve bütün soğukkanlılığıyla şöyle dedi "Size ki, efendim, ben Bayan Wendover'ım!"

Bu açıklamanın onun üzerinde güçlü bir etki yarattığını memnuniyetle gözlemledi. O rahatsız edici gülümseme kayboldu ve kara kaşları aniden birbirine çarptı. Boşaldı: "*Bayan kim?*"

"Bayan Wendover," diye tekrarladı ve onun daha da aydınlanması için ekledi "Bayan *Abigail* Wendover!"

"Yüce Tanrım!" Bir an için irkilmiş gibi göründü ve sonra, merakla parlayan gözleri onu tararken, şöyle diyerek onu şaşırttı: "Bunu sevdim! Sana da yakışıyor."

Öfkeden çılgına dönen Abby, asıl meseleyi gözden kaçırarak, karşılık vermek için kendini kandırmasına izin verdi: "Teşekkür ederim! Size fazlasıyla minnettarım! Bu modası geçmiş bir isim, genellikle bir hizmetçiyi ifade etmek için kullanılır! *Siz* beğenebilirsiniz ama ben beğenmiyorum!" Aceleyle ekledi: "Ne de efendim, kendimi size ismimi tartışmak için tanıttım!"

"Tabii ki hayır!" dedi, o kadar yatıştırıcıydı ki, kız ona vurmak için can atıyordu. "Bana *Jo'nun* neyi tartışmak istediğini söyle! Benimle neden bir Gey konuŖmak hemen anlamasam da, size elimden geldiğince yardımcı olacağım. Bağışlayın beni, sosyal nezaketim yoktur ama sizinle daha önce tanışmış mıydık?"

"Hayır," diye cevap verdi Abby, dudakları aşağılayıcı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Sen Hayır efendim, sizin de bildiğiniz gibi! Ama ailemin bir başka üyesini tanıdığınızı inkâr !"

"Oh, hayır! Bunu inkar etmeyeceğim!" diyerek onu temin etti.

"mısınız?" "Ben, efendim," dedi Abby, bu daveti görmezden gelerek,

"Fanny'nin teyzesiyim!"

"Hayır, gerçekten öyle misiniz? Kimsenin teyzesi olacak kadar yaşlı görünmüyorsunuz," dedi.

Bu küstahlık, sanki bir terbiyesizlik değil de sıradan bir gibi, son derece rahat bir şekilde dile getirilmişti. Hiç de öyle görünmüyordu.

Ne onun uygunsuz bir şey söylediğine dair bir fikri vardı, ne de genel kayıtsızlık havasından bir iltifat niyetinde olduğunu düşünebilirdi. Onun çok tuhaf bir adam olduğunu ve onunla baş etmenin tahmin ettiğinden daha zor olacağını düşünmeye başladı. Belli ki onunla eskrim yapıyordu ve bu tür taktiklerin cevap vermeyeceğini ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olacaktı. Bu yüzden soğuk bir tavırla şöyle dedi

Fanny'nin teyzesi olduğumu çok iyi biliyorum."

"Evet, az önce bana öyle söyledin," diye kabul etti.

"Sana kendimi tanıtır tanıtmaz bunu anladın!" Kendini kontrol etti, öfkesini kaybetmemeye kararlıydı ve olabildiğince hoş bir şekilde şöyle dedi "Gelin, Bay Calverleigh! Dürüst olalım! Sanırım siz de kendimi size neden tanıttığımı biliyorsunuz. Kız kardeşimin gözüne girmeyi kesinlikle başardınız, ama Fanny'nin *tüm* akrabalarını bu kadar şikayetçi bulacağınızı tahmin edemezsiniz!"

Adam oldukça dikkatli bir şekilde onu izliyordu, ama kızın sinir bozucu bulduğu bir keyif ifadesiyle. Dedi ki: "Hayır, , değil mi? Yine de, eğer *kız kardeşin* benden hoşlanıyorsa-!"

"Kız kardeşim, Bay Calverleigh, ben onu aydınlatana kadar, sizin sandığı gibi karakterli bir adam değil, kötü bir üne sahip biri olduğunuzu bilmiyordu!" diye tersledi.

"Ne kadar yakışksız bir şey yapmışım!" dedi sitemle. "Artık benden hoşlanmıyor mu?"

Abby aynı anda hem çok olmanın, hem de neredeyse karşı konulmaz bir kahkaha atma arzusunun bastırmakta büyük güçlük çekmenin mümkün olduğunu keşfetmişti. Şiddetli bir mücadeleden sonra, söylemeyi başardı: "Bunun bir yararı yok, efendim! Sizi temin ederim ki, Fanny'nin vasisinin teklifinize rıza göstermesi konusunda hiçbir umudunuz yok; ayrıca size şunu da söyleyeyim ki, Fanny beş yirmi yaşına gelene kadar mirasına sahip olamayacak! Sanırım bunu bilmiyordunuz!"

"Hayır," diye itiraf etti. "Değildim!"

"O tarihe kadar," diye devam etti Abby, "serveti yalnızca vasisinin kontrolü altında ve size söylemeliyim ki, onun rızası ve onayı olmadan evlenirse, yirmi beşinci yaş gününden bir dakika önce bu kontrolü hiçbir koşulda kocasının ellerine bırakmayacaktır. Hatta servetinden elde edilen gelirin herhangi bir kısmını almasına izin vermeye devam edeceğinden bile şüpheliyim. Çok iyi bir pazarlık değil, efendim, sizce de öyle değil mi?"

"Çok kötü bir durum gibi görünüyor. Bu arada, Fanny'nin vasisi *kim*?"

"Amcası, tabii ki! Herhalde size söylemiştir?" diye cevap verdi Abby. sabırsızca.

"Şey, hayır!" dedi daha da özür dileyerek. "Bunu yapmak için gerçekten hiç fırsatı olmadı!"

"Hayır, Bay Calverleigh, babasının vasiyetinin tam olarak ne olduğunu öğrenmeden kendi servetinizi kurtarmak için bu girişimde bulunduğunuza inanmamı mı istiyorsunuz? Bu çok ağır oldu!"

"Babası kimdi?" diye araya girdi, aniden çatılan kaşlarının altından ona bakıyordu. "Onun mirasından söz , bana *Rowland* Wendover'ın kızı olduğunu söylemeye mi çalışıyorsun?"

"Evet - eğer bunu yapmam gerekirse - ki kesinlikle Şüphesiz!" dedi Abby, ona düşmanca bakarak. "O bir yetim ve kardeşim James'in vesayeti altında."

"Zavallı kız!" Adam onu dikkatle inceledi. "Demek Rowland Wendover'ın kız kardeşisin! Biliyor musunuz, buna inanmak bana çok zor geliyor."

"Gerçekten de! Yine de bu doğru - her ne kadar ne şekilde ilgili olsa da-"

"Hiç de öyle değil!" dedi ona gülümseyerek. "Şimdi düşündüm de, birkaç kız kardeşi vardı, değil mi? Sanırım siz de

En gençleri. O daha büyüktü, sen ise daha çocuksun. Bu arada, o ne zaman öldü?"

Sıradan bir ilgi tonuyla sorulan bu soru ona o kadar uygunsuz gelmişti ki, adamın sarhoş olduğu şüphesi aklına geldi. Adamda bilinen sarhoşluk belirtilerinden hiçbiri yoktu ama tecrübelerinin sınırlı olduğunu biliyordu. Eğer sarhoş değilse, bu oldukça fantastik davranışının tek açıklaması biraz dengesiz olması olmalıydı. Tabii anlaşılmaz bir şekilde onu dezavantajlı duruma düşürmeye çalışmıyorsa? Adamın bu sıra dışı taktiklerle ne elde etmeyi umduğunu anlaması imkânsızdı ama yüzündeki eğlenme ifadesi, adamın bir amacı olduğunu hissetmesine neden oldu: muhtemelen vicdansız bir amaç.

Onu yakından izleyerek şöyle dedi: "Kardeşim on iki yıl önce öldü. Ben onun en küçük kız kardeşiyim, ama beni *sadece bir çocuk olarak* düşünmekle yanılıyorsunuz. Keşke öyle olsaydım diyorsunuz!"

"Hayır, bilmiyorum. Neden yapayım?" diye sordu, hafifçe şaşırarak. "Çünkü benimle dalga geçmeyi daha kolay bulabilirsin!" "Ama ben seninle dalga geçmek istemiyorum!"

"Aynen öyle!" diye karşılık verdi. "Başaramazdınız! Ben sekiz yirmiden fazlayım, Bay Calverleigh!"

"Bu bana bir çocuk gibi görünüyor. Daha ne kadar?" Artık son derece öfkeliydi, ama ikinci kez boğulmak zorunda kaldı istemsiz bir kıkırdamayı geri çekti. Dengesiz bir şekilde dedi ki: "Seninle konuşmak bir yılan balığıyla konuşmak gibi!"

"Hayır, öyle mi? Bir yılanbalığıyla konuşmayı hiç denemedim. Zaman kaybı değil mi? Boğuldu. "Seninle konuşmak kadar zaman kaybı değil!"

"Yılan balıklarının seni benden daha eğlenceli bulduğunu söylemeyeceksin değil mi?" dedi kuşkuyla.

Bu onun için biraz fazlaydı: kıkırdadı ve bunu yaptığı için kendine kızdı. "Bu daha iyi!" dedi onaylayarak.

Kendini toparladı. "Size bir soru sormama izin verin, efendim! Eğer *ben* size çocuk gibi görünüyorsam, on yedi yaşındaki bir kızı nasıl görüyorsunuz?"

"Oh, piyadenin bir üyesi olarak!"

Bu dikkatsiz cevap onun nefesini kesmişti. Gözleri parladı; sordu: "Yeğenimin kaç yaşında olduğunu sanıyorsunuz?"

"Yeğeninizle hiç tanışmadım, hiçbir fikrim yok!"

"Asla... Ama Tanrım, o zaman siz Bay Calverleigh olamazsınız! Ama sana sorduğumda *öyle olduğunu* söylemiştin!"

"Elbette öyle! Söyleyin bana, Bath'da kaçak bir yeğenim var mı?" "*Yeğen mi?* Bay Stacy Calverleigh!"

"Evet, öyle. Ben onun Miles Amcasıyım."

"*Ah!*" dedi kadın, en canlı şaşkınlıkla ona bakarak.

"Sen olduğunu kastetmiş olamazsın-" Biraz şaşkınlıkla sözünü kesti ve aceleyle ekledi: "Hindistan'a giden kişi!"

Güldü. "Evet, ben ailenin kara koyunuyum!" Kızardı ama şöyle dedi: "Bunu söylemeyecektim!"

"Değil ? Neden olmasın? Duygularımı incitmeyeceksin!"

"Ben olsam bu kadar kaba olmazdım! Ve eğer *konu kara koyuna gelirse-!*"

"Calverleigh'bir kez bulaştın mı, bu kaçınılmazdır," dedi. "Biz İngiltere'ye Fatih'le birlikte geldik, biliyorsunuz. Benim inancıma göre bizim atamız da yanında getirdiği sazlardan biriydi. Kfilesinde onlardan bir sürü vardı."

Kadından nefis bir kakhaha sesi yükseldi. "Oh, hayır, var mıydı? Bilmiyordum ama daha önce hiç kimsenin bir *sazlıktan* Atam!"

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Atasının Norman baronu olduğunu kabul etmeyen, *Fetih'le birlikte gelmiş biriyle* hiç karşılaşmadım. Avrupa'nın serserilerinden biri olması da o kadar muhtemel. Keşke otursanız!"

Bu noktada Abby, Bay Miles Calverleigh'den kibarca ayrılmanın kendisine yakışacağını biliyordu. Oturdu ve Bay Miles Calverleigh'in yeğeninin planlarını engellemede kendisine yardımcı olabileceği umuduyla vicdanını rahatlattı. Masanın etrafında sıralanan düz arkalıklı sandalyelerden birini seçti ve onun uzun

Uzuvları ona dik açıyla başka bir yerdeydi. Tavrı da konuşması kadar umursamazdı; bacak bacak üstüne atmış, bir elini cebine sokmuş ve diğer kolunu masanın üzerine uzatmıştı. Görünüşe bakılırsa, masadakilere pek aldırmıyordu.

Kibar davranışları düzenleyen kurallar ve bu kuralların derinden telkin edildiği Abby, şaşırmaktan çok eğlenmişti. İfadeli gözleri parıldıyordu:

"Sizinle açık konuşabilir miyim, efendim?"

Yeğeniniz hakkında mı? Sizi istemem ama onun ailenizin sizden daha kara koyunu olduğunu düşünüyorum!"

"Hiç de öyle düşünmüyorum!" diye cevap verdi. "Bana daha çok gakhlayan biri gibi geliyor. sekiz yıllık miras!"

"Abby soğuk bir tavırla, "Yeğenimin onun -sizin deyiminizle- *kur* yaptığı ilk mirasçı olmadığını düşünmek için her türlü nedenim var!" dedi.

"Eğer zengin bir eş için takılıyorsa, onun öyle olduğunu sanmıyorum."

Parmakları şemsiyesinin sapını sıkıca kavradı. "Bay Calverleigh, yeğeninizle henüz tanışmadım. Ben uzaktayken Bath'a gelmiş, kız kardeşlerimi ziyaret etmiş ve bana söylenene göre bir iş için Londra'ya çağırılmış,

Ben dönmeden önce. Umudum, davasının umutsuz olduğunu anlamış olması ve geri dönmeyecek olması, ama Bath'daki varlığınız bu umudu oldukça azaltıyor, çünkü buraya onu görme beklentisiyle gelmiş olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Hayır!" diye güvence verdi ona. "Bu fikri aklına ne soktu?"

Gözlerini kırptırdı. "*Doğal olarak* onu aramaya geldiğinizi düşünmüştüm! Yani, bu kadar yakın bir akrabanız ve anladığım kadarıyla ailenizin hâlâ yaşayan tek üyesi-?"

"Ne olmuş yani? Biliyorsun, aileler ve yakın akrabalar hakkındaki saçmalıklar çok saçma! O yeğenimi küçüklüğünden beri görmedim -eğer o zaman gördüysem, ki büyük olasılıkla görmedim, çünkü elimden gelse kardeşimin yanına bile yaklaşmazdım- öyleyse neden şimdi görmek isteyeyim ki?"

Buna verecek bir cevap bulamadı, ama bu ona o kadar acımasız geldi ki, adamın utanç içinde Hindistan'a gönderildiğini hatırlayarak, bunun kin duygularından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Ancak, düşünceli bir tonda ve oldukça soğukkanlı bir şekilde söylediği bir sonraki sözleri, şüphesini giderecek hiçbir renk vermedi. Şöyle dedi: "Biliyorsun, aile sevgisi hakkında bir sürü saçmalık konuşuluyor. Siz ailenize karşı ne kadar sevgi besliyorsunuz?"

Böyle bir soru daha önce kendisine hiç sorulmamıştı ve bir insanın anne babasını sevip sayması ve (en azından) kardeşlerini sevmesi kabul edilen ilkelerden biri olduğu için, daha önce böyle bir şeyi düşünmemişti. meselesi. Ama tam bu çirkin insana ailesinin her bir ferdine bağlı olduğunu söyleyecekti ki, gözünün önünde babasının, iki erkek kardeşinin ve hatta kız kardeşi Jane'in sevimsiz görüntüleri canlandı. Biraz da hayıflanarak şöyle dedi: "Anneme ve iki kız kardeşime çok şey borçluyum."

"Ah, benim hiç kardeşim olmadı ve annem ben okuldayken öldü."

"Size çok acımak gerek," dedi.

"Oh, hayır, hiç sanmıyorum!" diye cevap verdi. "Zorunluluklardan hoşlanmıyorum." Gözleri kızın yüzüne dikildiğinde, yüzündeki o büyüleyici gülümseme yeniden belirdi. "Ailem beni yirmi yıldan fazla bir süre önce evlatlıktan reddetti, biliyorsun!"

"Evet, biliyordum. Yani öyle olduğu söylendi," dedi. Utangaç bir gülümsemeyle ekledi: "Bence bu *korkunç* bir şeydi. ve belki de yeğeninizle görüşmek istememenizin nedeni budur?"

Bu onu güldürdü. "Yüce Tanrım, hayır! Onu ne ilgilendirir ki?"

"Babası olduğu için sadece düşündüm-merak ettim-"

"Hayır, hayır, bu fustian!" diye itiraz etti. "Beni bir merhamet nesnesi haline getiremezsiniz! Kardeşim Humphrey'i sevmezdim, babamı da sevmezdim ama beni Hindistan'a gönderdikleri için onlara kin beslemiyorum. Aslında bu yapabilecekleri en iyi şeydi ve bana da çok uygundu. iyi."

"Merhamet sizin için kesinlikle boşa harcanmış gibi görünüyor, efendim!" dedi alaycı bir tavırla. "Evet, tabii ki öyle. Ayrıca, sizden hoşlanıyorum ve bana acırsanız acımayacağım.

Hızlıca karşılık vermek için kışkırtıldı. "Bu beni rahatsız etmez!" "İşte berber bu!" dedi takdirle. "Bana bundan biraz daha bahset yeğeniniz! Annesi de mi öldü?"

"Annesi o iki yaşındayken öldü, efendim."

Yüzünde esrarengiz bir ifade vardı ve gözlerini onunkilerden ayırmamasına rağmen, çok ötesinde bir şeye baktığı hayaline kapıldı. Sonra ani, alaycı bir gülümsemeyle onu tekrar odak noktasına getirir gibi oldu ve aniden sordu: "Rowland onunla evlendi, değil mi? -Celia Morval'la?"

"Neden, evet! Onu tanıyor muydunuz?"

Buna cevap vermedi ama şöyle dedi: "Peki yeğenim kızının peşinden mi koşuyor?"

"Korkarım durum bundan daha ciddi. Onunla tanışmadım ama hatırı sayılır bir genç adama benziyor. Kıza olan ilgisini sabitlemeyi başarmış - açık konuşmak gerekirse, efendim, kız ona şiddetle aşık olduğunu hayal ediyor. Genç olduğu için bunun büyük bir sorun olmadığını düşünebilirsiniz, ama mesele şu ki, o yüksek ruhlu bir kız ve karakteri kararlı. Çocukluğundan beri neredeyse benim ve en büyük kız kardeşimin sorumluluğundaydı. Belki de çok fazla şımartıldı, çok fazla bağımsızlık tanındı. Eskiden hiç böyle düşünmezdim.

kendimdim - hepimiz öyleydik! - öyle bir itaat içinde büyüdüm ki

Fanny'nin bizim gibi ezilmesine izin vermezdim. Hatta -başkaldırma cesaretini ne kadar özlediğimi ve babamın zorbalığına ne kadar içerlediğimi bildiğimden-onu bağımsız olmaya, beni bir teyze olarak değil de bir arkadaş olarak görmeye teşvik , isyankâr *hissetmeyeceğini*, benim tarafımdan yönlendirilmesine izin vereceğini düşündüm."

"Peki ya ?" diye sordu sempatik bir şekilde.

"Bu durumda değil. Ama yeğenin onu büyüleyene kadar öyleydi! O çok tatlı bir kız, ama dik başlı olabiliyor. aceleci." Durakladı ve sonra hayıflanarak şöyle dedi: "Bir kez kararını verdi mi, kararından döndürmek çok zordur. O *ılık* bir kız değil! Onda özellikle sevdiğim şeylerden biri bu, ama bu durumda tam bir felaket. örnek!"

"Aşık oldu, mi? İyileşeceğini söyleyebilirim," dedi, sesinde can sıkıntısı iması vardı.

"Kuşkusuz! Benim korkum bunu çok geç yapabilecek olması! Bay Calverleigh, yeğeniniz ülkedeki en uygun bekâr olsaydı bu evliliğe karşı çıkardım! Evliliği düşünmek için çok genç. Bu , size onun uygun *olmadığını* söylemekten çekinmeyeceğimi sanıyorum! O çok sarsıcı bir üne sahip ve her şey bir yana, onun bir servet avcısı olduğuna inanıyorum!"

"Büyük olasılıkla, sanırım," diye başını salladı.

Bu soğukkanlı cevap, onun öfkesinin dizginlerini sıkı sıkıya tutmasını gerektirdi. Kuru bir sesle: "*Siz* bunu hoşgörülle karşılayabilirsiniz efendim, ama ben karşılamıyorum!" dedi.

"Hayır, bildiğini sanmıyorum," diye dostça kabul etti.

Kızardı. "Ve - ki bu daha da önemli! - kardeşim de bilmiyor!"

Bu onun ilgisini yeniden canlandırmış gibiydi. Gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ne, bunu biliyor mu?"

"Evet, efendim, bunu biliyor ve sizi temin ederim, hiçbir şey böyle bir bağlantıdan hoşlanmamasından daha fazla olamaz! Ben yokken burada, Bath'da neler olduğunu bana söyleyen oydu, kendisi de bunu karısının yakın bir arkadaşı olma ihtimali olan biri aracılığıyla öğrenmişti. Bedfordshire'dan Londra'ya beni değerlendirmek için gönderdi. Lütfen benim Onu daha önce hiç bu kadar derinden sarsılmış görmediğimi ya da kendisini bu kadar şiddetle ifade ettiğini duymadığımı söylersem abartmış olmam! İnanın

Bana kalırsa efendim, yeğeninizin teklifine rıza göstermesi için *hiçbir şey* onu ikna edemez!"

"Biliyorum - dolaylı olarak!" diye cevap verdi, gözlerinde kutsal olmayan bir eğlencenin ışığı . "Dahası, onu görmek için bir maymun verirdim! Tanrım, nasıl da komik!"

"Hiç de komik değildi! Ve-"

"Evet, , ama bunu boş ver! Neden telaşa kapılasınız ki? Eğer "Erdemli James düğün ilanını yasaklıyor ve eğer yeğenim bir servet avcısıysa, emin olun ağlayıp kaçacaktır!" Adam kadının yüzündeki kuşkuyu gördü ve şöyle dedi:

"Öyle düşünmüyor musun?"

Tereddüt etti. "Bilmiyorum. James'i kazanmayı umuyor olabilir. -"

"O bunu yapmaz!"

"Hayır. Tabii Bay Calverleigh, korkmak için bir *nedenim* yoksa. onu *kaçmaya* ikna edebileceğini düşündü! Düğüm atıldıktan sonra kardeşimin buna mecbur kalacağını düşünerek-"

Adam bir kahkaha patlatınca durdu ve öfkeyle şöyle dedi: "Size *komik* gelebilir, ama size söz veriyorum-"

"Öyle! Kükreyen bir için ne güzel bir konu! Tarih tekerrür ediyor, hem de büyük bir intikamla!"

Tamamen şaşırmış bir halde sordu: "Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun? ne demek istiyorsun?"

"Benim güzel masumum," dedi alaycılıkla karışık bir nezaketle, "kimse sana Fanny'nin annesiyle kaçan adamın ben olduğumu söylemedi mi?"

Bölüm IV

Abby'nin irkilmiş aklını toparlayıp konuşabilmesi için tam bir dakika geçmesi gerekti ve konuştuğunda da bunu tam anlamıyla yapamadı. Haykırdı: "O zaman haklıymışım! Ve o sensin!"

Keyifli olduğu her halinden belli olan adam hemen cevap verdi: "*Bunun* ne anlama geldiğini öğrenene kadar savunmamı saklı tutuyorum."

"Dolaptaki iskelet! Selina'ya bunun bir fare iskeletinden başka bir şey olmayacağını söylemiştim!"

"Yalan söyledin o zaman! İstersen kara bir koyunun iskeleti ama bir farenin *değil*, kara bir farenin bile!"

Sesi kahkahanın eşiğinde titriyordu. "Hayır, gerçekten! Nasıl- nasıl Çok korkunç! Ama nasıl, ne zaman, lütfen söyle bana!"

"Beni şaşırtıyorsunuz, Bayan Abigail Wendover! ismi sevdiğimi biliyorsunuz!"

korunuyor mu?"

"İskelet, tabii ki!"

"Ama iskeletler konuşmaz ki!" diye dikkat .

Kendi düşünceleriyle meşgul olduğu için buna aldırış etmedi ama aniden şöyle dedi: "James *bu* yüzden bu kadar ! Şimdi, James'in bana gerçeği söylememesi hoş değil mi?"

"Aynen onun gibi!"

"Ama George neden bilmiyordu-Hayır, onun da bilmediğine emin olabilirsiniz! Çünkü Mary de bilmiyor, gerçi o da benim gibi Celia'yla ilgili gizli tutulan bir şeyler olduğundan hep kuşkulandı. Acaba Selina biliyor muydu? Elbette tamamını değil, çünkü bilseydi yeğeninizi asla cesaretlendirmezdi, değil mi?"

"Oh, hayır! *O* ve büyük olasılıkla *Mary* de yapmazdı, ama *George'un* başka bir mesele olduğunu düşünüyorum. Beni aydınlatın! Kim bu insanlar?"

Gözlerini kırıştırdı. "Kim-? Oh, dilerim! Çok aptalca konuşuyordum! Kendi kendime konuşuyordum! Selina benim en büyük kız kardeşim, Sydney Place'de birlikte yaşıyoruz; Mary de benden *sonra* gelen kız kardeşim, yani yaşıya benden sonra gelen; George Brede de onun kocası. Boş ver onu! Celia ile *ne zaman* kaçtınız?"

"Ah, Rowland'la evlenmek üzere nişanlandığı zaman!" diye cevap verdi, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

"Yüce Tanrım! Onu *kaçırdığınızı* mı söylüyorsunuz?" diye nefes nefese kaldı. "Hayır, hiç kimseyi kaçırığımı hatırlamıyorum," dedi. onun düşüncesini önemsemi. "Aslında bundan eminim. İsteksiz bir gelin şeytanın ta kendisi olur, biliyorsun."

"Ben de hep böyle düşünmüşümdür!" diye haykırdı, fikrinin paylaşıldığını görmekten memnun olmuştu. "Ne zaman bu konuda bir şey okusam, yani değersiz bir romanda. Tabii ki, eğer kadın kahraman zengin bir mirasçıysa durum anlaşılabilir, *ama-*" Sesinde şaşkınlık vardı; acı verici bir utançla kekeledi: "Özür dilerim! Beni neyin bu hale getirdiğini düşünemiyorum. söyle-"

" de değil!" diye nazikçe temin etti onu. "Çok doğal bir gözlem!"

"Celia'yla kaçma nedeninin bu olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla.

"Şey, hayır! Ama o günlerde çok genç olduğumu unutmamalısınız: Buçukluklar nadiren büyük şansı yakalarlar. Her şey aşk ya da dünya kaybedilmişti. Tutkuyla aşık olmuştuk ya da aşık olduğumuzu sanmıştık. Biliyor musun, bu lanet olası hastalıklı bir hikaye! Bir şeylerden bahsedelim. başka!"

"Bunun üzücü bir hikâye olduğunu düşünüyorum. Ama Celia'nın size aşıkken nasıl olup da kardeşimle nişanlandığını tam olarak anlayamıyorum?"

"Öyle değil mi? Yapmalısın! Morval ile tanışıyor muydunuz?"

Başını iki yana salladı. "Belki onu görmüş olabilirim ama hatırlamıyorum: O zamanlar sadece bir çocuktum. Babamın en yakınlarından biri olduğunu biliyorum. arkadaşlar."

"O zaman onun hakkında oldukça doğru bir resim oluşturabilmelisiniz. Birbirlerine dört peni kadar benziyorlardı. Aralarında bir eşleşme oldu. Celianın bana bir daha selam vermesi bile yasaklanmıştı -hatırlatırım, hiç de uygun değildim- ve Rowland'ın teklifini kabul etmem emredilmişti."

"İlk emre boyun eğmesini anlıyorum ama ikincisine değil! Ben de benzer bir durumda boyun eğmiştim. İnsanın ailesinin isteğine rağmen evlenmesi kolay bir şey değil. Ama sırf babası istedi diye başka bir erkeğin teklifini kabul etmek, insanın duygularını bağladığı bir durumda anlayamadığım bir şey! Eğer Celia seninle kaçmaya hazırsa, o da ruhlu bir kız olmalı ve her zaman düşündüğümüz gibi uysal, nazik bir yaratık olmamalı!"

"Oh, hayır, bir gram bile çelik yoktu!" dedi soğukkanlılıkla. "Yine de romantikti ve kesinlikle teklif edilebilirdi: o güzel, yapışkan her zaman daha güçlü bir iradeye boyun eğen kadınlar! Bunu anlayacak zekâyâ sahip değildim, ta ki tıkanma noktasına gelene ve gözyaşları seline kadar. Ve çok da iyi yaptı," diye ekledi. "Eğer cesaretini toplayabilseydi, bu iKi baKarabilirdik ve ben de düzenli olarak bu iKin içinde olurum. O zamanlar böyle düKünmüyordum elbette, ama kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiKtim.

Rowland ile nasıl başa çıktı?"

Olayı tüm romantik acıklı yanlarından arındırmıştı ama Abby onun bu umursamaz görünüşünün altında yaralı bir kalp olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Onun sıradan sorusunu suskunlukla yanıtladı: "Bilmiyorum. Bilecek yaşta değildim. Her zaman oldukça sessizdi, ama asla mutsuz görünmezdi. I

Rowland'ı *sevmiş* olamayacağını şimdi anlıyorum, ama ona büyük saygı duyduğunu biliyorum, yani tamamen onun kararlarına güveniyordu ve *Rowland*'ın her zaman *söylediği* gibi, sanki bu her tartışmanın son noktasıymış gibi!"

Sözlerini bitirdiği hafif asitli nota onu güldürdü. "Anladığım kadarıyla Abigail Wendover tarafından paylaşılmayan bir görüş!"

"Hayır!" diye karşılık verdi, gözleri anımsar gibi parlıyordu. "Bunu ben paylaşmadım! Rowland bir-" Durdu, dudaklarını kararlılıkla birbirine kenetledi.

"Rowland," dedi Miles Calverleigh, kibarca boşluğa adım atarak, "kendini beğenmişin tekiydi!"

"Evet!" dedi Abby, bir an için kendini unutarak. "O tam olarak ! En önemli, en önemli-" Yine kısa kesti ve aceleyle ekledi: "Boş ver onu!"

"Bilmiyorum ve görünüşe göre Celia da bilmiyor. Hayır, yapmazdı elbette. Biliyor musunuz, düşündükçe birbirleri için yaratılmış daha çok hissediyorum! Yeşil ve sarı bir melankoliye kapılmadığını bilmek güzel."

Abby'nin alnı kırıışmıştı. "Evet, ama Rowland'ın kaçıştan haberi *var mıydı*?"

"Oh, Tanrım, evet!" Adam onun şaşkın bakışlarını saf bir alaycı gülümsemeye karşıladı. "Gelin, gelin, hanımefendi! Aklınız nerede kaldı? Celia bir *mirasçıydı*! Bir de, bir evliliğin yaratacağı skandalı düşünün. Nişanın ! İnsanlar *konusmuş* olmalı ve hiçbir şey bir Wendover ya da bir Morval için daha iğrenç olabilirdi! Olayın örtbas edilmesi gerekiyordu ve itiraf etmelisin ki dördü birlikte çok güzel bir şey yaptılar!"

"*Dört* kişi mi?"

" bu: senin , Celia'nın babası, benim babam ve Rowland," diye açıkladı.

"Saygınlık!" diye acı acı söylendi. "Ah, babamın putperestliğinin o tanrısından ne kadar nefret etmişimdir! Baban da aynı sunakta mı tapınıyordu?"

"Hayır, onun taptığı şey iyi tond. Ben hiç de iyi bir ton değildim, bu yüzden benden kurtulma şansını yakaladığı için mutluydu ve onu suçladığımı söyleyemem. Çok pahalıydım, biliyorsun."

"Duyduğuma göre kardeşin daha da pahalıymış!" dedi. "*Ondan* kurtulmadığına şaşıyorum!"

Gülümsedi. "Ah, ama Humphrey onun varisiydi! Ayrıca, borçları şeref : özellikle de yüksek moda kulüpleri! O da ilk çevrelerde hareket etmeye alışkındı, ki ben -er-didn't!"

"Hiç şüphe yok ki oğlunun yıkıcı kariyerine karşı çıkmazdı!"

"Oh, bu hiç de mantıklı değil! Kendisi de çok kötü durumda olduğu için, muhtemelen buna en şiddetli şekilde karşı çıkardı. Ancak, Stacy reşit olmadan önce öldü, bu yüzden asla bilemeyeceğiz. Kendi deneyimlerime bakılırsa, Stacy Oxford'da kendini Dun bölgesine sokmuş olabilir, ama domuzlar ve ıslıklara gitmiş olması pek mümkün değil.

"Bana anlattıklarına bakılırsa, pek de öyle görünmüyor."

"Oxford'da mıydın?" diye sordu merakla.

"Hayır, Oxford'dan , *gönderildim!*" diye nazikçe cevap verdi.

Boğuldu, ama kısa bir mücadeleden sonra söylemeyi başardı:

"Ne-

Gençliğinizdeki eğlenceleriniz ne olursa olsun, efendim, onları geride *bıraktığınıza* inanmak zorundayım.

yeğenini reisini!- bir kızı -oh, bir *çocuğu!*- gizli bir evlilik için baştan çıkararak servetini geri almak için!"

"Ama zavallı adam yuvarlanmışsa başka ne yapabilir ki?" diye sordu.

Dişlerini sıkarak konuştu: "Yeğenimle evlenmek *dışında* istediği her şeyi yapabilir! Bunun ne kadar *yanlış* olacağını anlamış olmalısınız!"

"İtiraf etmeliyim ki, bu bana çok aptalca geliyor," diye onayladı. "İlgisini zaten servet sahibi olan bir kıza yöneltmesi daha iyi olur."

"Yüce Tanrım, *tüm* söyleyeceğin bu mu?" diye bağırdı.

"Peki, benden ne söylememi bekliyorsun?" diye sordu.

"Söyle! Senden bir şey *yapmanı* bekliyorum!"

"Ne yapmak?"

"Bu bir son verin!" "Nasıl?"

"Yeğeninizle konuşun - ona söyleyin - ah, bilmiyorum! Bir şeyler düşünenebilmelisin!"

"Şey, ben . Ayrıca, neden ki?"

"Çünkü bu senin görevin! Çünkü o senin yeğenin!"

"Bundan daha iyi nedenler bulmanız gerekecek. Stacy'ye karşı bir görevim yok, olsaydı da bunu yapmazdım herhalde."

"Bay Calverleigh, yeğeninizin kendisini bu kadar küçük düşürmesini isteyemezsiniz!"

"Dilek mi? Bu konuda hiçbir hissetmiyorum. Aslında, ne yaptığı zerre kadar umurumda değil. Eğer benden onu alaşağı etmemi bekliyorsanız, yapmayın!"

"Oh, sen imkânsızsın!" diye bağırdı, ayağa kalkarak.

"Cüret edebilirim, ama sizi mecbur bırakmak için ahlak dersi verirsem lanetlenirim! Kendime güzel bir pasta yapmalıyım! Öfkeli olduğunda gözlerinin ışıldamasını seviyorum."

Bunun üzerine gözleri parladı. Sertçe arkasını dönüp odadan çıkmadan önce ona öfkeli bir bakış fırlattı.

Leavening'ler ; Laura Place'e ulaştığında, yazdığı notu yazı masasının üzerine bıraktığını hatırladı. Sadece bulunup Bayan Leavening'e teslim edilmesini umabilirdi. Bu arada öfkesi biraz yatışmıştı ve Bay Miles Calverleigh ile karşılaşmasını daha rahat bir şekilde gözden geçirebiliyordu. ılımlı bir ruh. Adımlarını yavaşlatarak Great Pulteney Sokağı'na doğru yürüdü, kafası öylesine meşguldü ki, sokağın öbür ucundan kendisine yönelen din adamı hayranı Canon Pinfold'un selamını ne fark etti, ne de gördü; bu sapkınlık Çok Muhterem Beyefendi'nin onu ne şekilde kırmış olabileceğini anlamak için vicdanını ciddi bir araştırmaya tabi tutmasına neden oldu.

Kendini kandırmayan Bayan Abigail Wendover'ın, iğrenç Bay Miles Calverleigh'den garip bir şekilde etkilendiğini fark etmesi uzun sürmedi. Kendi dikkatsiz ağzından, saygıyı hak etmeyen bir insan olduğuna kendini ikna etmişti, ama ona söylediği şeyleri hatırladığında, içinde çok kınanacak bir kahkaha kabarcığı yükseldi. Ancak biraz düşünmek yanaklarının kızarmasına yetmişti.

Bu gülünecek bir şey değildi ve onun yaptığı kötülüklerin soğukkanlılıkla anlatılmasına gülmek için en ufak bir eğilim hissettiğine göre garip bir şekilde ahlaksız olmalıydı. Kadın

Eton'dan atıldığını biliyordu; ona en umursamaz şekilde Oxford'dan gönderildiğini söylemişti; ve şimdi de okul dışında bir kızla kaçmaya çalışarak suçlarını taçlandırdığı ortaya çıktı. İşin tuhafı, bu kaçış onu diğerlerinden daha az sarsmıştı: Adamın, ona göre

Kendisi de yaşlanmıştı ve umutsuzca aşık olmuş gibi görünüyordu. Elbette kötüydü, ama daha da kötüsü günahlarını utanmadan itiraf etmesiydi. Bunları övünmek için değil, sanki sıradan şeylermiş gibi, eğlenerek, hatta alaycı tavırla anlatmıştı, diye düşündü, bir kez daha anımsatıcı bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldı. Ancak Fanny'yi yeğenin planlarından kurtarmak için müdahale etmeyi duygusuzca reddettiğini hatırladığında gülmek istemedi: bunun affedilemez olduğunu hissetti. Stacy'ye karşı herhangi bir sevgi beslemediğini söylüyordu ve Celia'nın anısına kesinlikle aşık olmasa da, kızının kaderine tamamen kayıtsız kalmamasını sağlayacak kadar şefkatli olduğunu varsaymak kesinlikle mantıklıydı.

Onunla yaptığı görüşmenin son aşamasını tam olarak hatırlayınca, Abby'nin göğsünde küçümseme ve öfke yükseldi ve Sydney Place'e çok rahatsız bir ruh haliyle ulaştı: Bay Miles Calverleigh'den, iğrenç alaycılığından dolayı mı, yoksa onun kötü cazibesine için kendisinden mi daha çok nefret ettiğinden emin değildi. Kendinden geçerek yüksek sesle şöyle dedi: "Islak bir kazdan farkım yok!" diye vahşice bir kendi kendine söylenişte bulundu ve o uygunsuz anda kapıyı açan Mitton'ı oldukça rahatsız etti.

Ondan Bayan Butterbank'ın kız kardeşiyle birlikte olduğunu öğrenince kendi odasına çekildi.

alışkın olduğu soğukkanlılığını yeniden kazanmış ve kararı vermişti tanımlanamayan gerekçelerle) sabahki karşılaşmanın öyküsünü Selina'nın kulaklarına dökmek olan ilk dürtüsüne boyun eğmemenin en akıllıca yol olacağını düşündü. Bu konuda hiçbir şey söylemedi, sadece Selina'ya bir mektup bıraktığına dair güvence verdi.

Bayan Leavening'e teslim edilmek üzere York House'a not bıraktı.

Ne de olsa hizmetçilerden biri onu bulacak ve Bayan Leavening'e verecekti.

Fanny de gezintiden akşam yemeğine yetişmiş, soğukkanlılığını geri kazanmış görünüyordu: Fanny, atlı gruba dahil olan Bayan Julia Weaverham'ın, annesinin Bay Stacy Calverleigh'den aldığı ve hafta sonunda Bath'a döneceğini müjdeleyen son derece nazik mektupla ilgili her şeyi ona anlattığını kurnazca ifşa etmemiş olsaydı, bu durum Abby'nin hoşuna gidecekti. "Onunla tanıştığında nedenini kendin de anlayacaksın, değil mi Selina Teyze?"

Kendisine yöneltilen parlak ve çekici bakışlarla dağınıklığa sürüklenen Selina, birbirinden kopuk cümlelerin karmaşasında kendini kaybetti ve kız kardeşi tarafından kurtarıldı.

Calverleigh'i tanıdığını söyledi ve Selina'nın akşamki partiye davetiye göndermeyi unutmaması gerektiğini ekledi. Bu, Fanny'nin ona bir traitress olduğunu hissettiren utangaç, minnettar bir gülümseme vermesine neden olurken, Selina'yı Leavenings'lerle tanışmaya davet edilecek kişiler ve Eğlence için yapılması gereken düzenlemeler. Stacy Calverleigh hakkında başka bir şey söylenmedi, ama Abby daha sonra alışılmadık bir depresyon havasında yattı ve gecenin büyük bir bölümünü, gün geçtikçe daha da büyüyen ve çözülmez hale gelen bir sorun üzerinde düşünerek geçirdi. dakikalar geçti.

Uyandığında pek dinlenmiş değildi, ama soyunma masasının önünde otururken, ona değerli tavsiyelerde bulunabilecek bir kişi olduğu aklına geldi. Üstün zekâlı bir kadın olan Bayan Grayshott, Fanny'ye sadece sevgi beslemekle kalmıyor, aynı zamanda güzel bir kızın annesiydi ve ilk aşk macerasını yaşayan bir kıza nasıl davranılması gerektiğini evde kalmış bir teyzeden daha iyi bilebilirdi. Her halükârda ona danışmaktan zarar gelmezdi, çünkü Abby onun sırlar için güvenli bir depo olduğunu tahmin ediyor ve kendisinin de böyle bir depoya ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Bu yüzden Fanny'ye o sabah Bayan Grimston'ın yerine Queen's Square'e kadar ona eşlik edeceğini ve Fanny, Bayan Timble'ın gözetiminde İtalyanca dilbilgisiyle uğraşırken, kendisinin de bazı gerekli alışverişlerle meşgul olacağını söyledi. Daha sonra Bayan Grayshott'u ziyaret edeceğini ve Fanny ile Bayan Lavinia Grayshott İtalyanca dersinden çıkıp Edgar Buildings'e kadar birbirlerine eşlik edebilecekleri zamana kadar onunla kalacağını söyledi.

Fanny bu öneriyi alkışlarla karşılayarak şöyle dedi: "Oh, ünlü! O zaman Milsom Sokağı'ndan yeni bir çift ipek çorap alabilirim! Siz yokken bunu yapmak istedim ama teyzem alışverişe çıkamayacak kadar kötü hissediyordu ve bir daha hiçbir şey beni Hemşire ile gitmeye ikna edemeyecek! Pekala, sen Onun ne olduğunu biliyorsun, Abby! İnsanın istediği şeyin uygun olmadığını söylemezse -sanki hâlâ okuldaymışız gibi- çok pahalı olduğunu söyleyerek insanı utançtan yerin dibine batırır ve bilir ki yarı fiyatına satın alınabilir!"

George Sokağı'ndaki Edgar Binaları, şehrin hemen içinde yer alıyordu. Milsom Sokağı'nın tepesinden kuzeye doğru, Yukarı Camden Place'in seçkin tepelerine kadar uzanan, şehrin moda bölgesi. Aynı derecede seçkin olan bu bölgede kız kardeşi için uygun bir ev bulamayınca

Bay Leonard Balking, sadece kendi zevkini düşünseydi, Bayan Grayshott'u orada şık bir şekilde yerleştirmeyi, hatta kalması için görkemli bir ev kiralamayı seçerdi; ama öyle yapmıştı, Ona duyduğu derin sevginin yanı sıra, büyük bir sağduyuya da sahipti ve büyük bir evin ona yük olacağını ve Camden Place'e uzun bir tırmanışın sakat biri için hiç de uygun olmadığını fark etti. Bu yüzden onu Edgar Buildings'e yerleştirdi, oradan en iyi mağazaları ziyaret edebilir ve hatta yorulmadan Pump Room'a ya da Stall Street'teki Private Bath'a yürüyebilirdi. Dandik olarak damgaladığı bir dizi daireyi elinin tersiyle ittikten sonra, kendisinin katlanılabilir bulduğu ve herkesin yakışıklı olarak nitelendirdiği birinci kattaki bir süiti keşfedecek kadar şanslıydı. Bath'daki neredeyse tamamı sütler halinde kiraya veriliyordu ve şehrin en iyi kısmında bunlar genellikle dört ya da beş odadan oluşuyordu; yalnızca iki oda isteyen kişiler ya bir ya da Bath'ın sayısız pansiyonlarından birinin tüm dezavantajlarına katlanmak zorunda kalacaktı.

Bayan Grayshott'un lojmanı, kendisi, kızı, hizmetçisi ve tesadüfen gelen herhangi bir ziyaretçi için yatak odaları sağlayan, sahip olunabilecek en geniş odalardan biriydi; geniş bir salonun yanı sıra küçük bir yemek salonu da vardı. Bayan Grayshott, kardeşine Lavinia'yla birlikte daha mütevazı bir evde rahat edebileceklerini ısrarla söyleyince, kardeşinin şu sözleriyle sustu: "Böyle konuşarak beni çok incitiyorsun canım. Sen ve çocukların sahip olduğum tek ailesiniz ve eminim ki size vaftiz babalığı yapmama izin verilebilir?"

Bu yüzden, durumu çok kötü olan Bayan Grayshott, tanıdıklarının çoğunun gıpta ettiği lojmanlara yerleşmesine izin verdi ve görünürdeki zenginliğini kardeşinin cömertliğine borçlu olduğunu gizlemediği için, sadece bu tür kötü huylu Bayan Ruscombe'un söylediği gibi, yoksul bir dulun bir at arabası kadar yüksekte yaşayabilmesi tuhaf bir şeydi.

Bayan Abigail Wendover, çok üstün bir hizmetkâr tarafından binaya kabul edildi, Bayan Grayshott'un evde olduğunu öğrendi ve merdivenlerden çıkmak üzereydi ki, hizmetkâr zafer kazanmış bir edayla ekledi: "Ve Bay Oliver Grayshott da, hanımefendi! Dün geldi! Eminim beni bir tüyle bile devirebilirdiniz, Madama gelince, spazm geçirmemiş olması bir mucize! Ama işte! Neşe asla öldürmez derler!"

Bu haber Abby'nin duraklamasına neden oldu, ziyaretinin zamanlamasının yanlış olduğunu düşündü; ama tam gitmek üzereyken adının söylendiğini duydu ve başını kaldırdığında Bayan Grayshott'un yarım sahanlıkta durduğunu ve gülümseyerek hoş geldin dediğini gördü.

"Yukarı gel, Abby!" dedi. "Seni pencereden gördüm ve ne anladığında burada kalmayacağını tahmin ettim! Oh, canım, ne kadar harika, ne kadar harika bir sürprizdi! Hala inanmakta güçlük çekiyorum. onu tekrar yanımda istiyorum!"

"Kesinlikle hayır!" Abby sıcak bir şekilde karşılık verdi. "Senin adına çok sevindim, çok mutlu oldum! Ama can sıkıcı sabah ziyaretçilerini kabul etmek istemezsin herhalde!"

"Sen asla öyle biri olamazsın! Bayan Ancrum'un şahsında *bir tane* var, ama Umarım yakında bizden ayrılır, çünkü Oliver'la tanışmanı özellikle istiyorum. Ayrıca size çok şaşırtıcı bir durumdan söz etmek istiyorum ama bu Bayan Ancrum'dan kurtulana kadar beklemek zorunda!"

Konuşurken ikna edici bir el uzattı, ama Abby daha merdivene adımını atar atmaz iki sabah ziyaretçisi daha geldi: Leydi Weaverham ve yanında Bayan Sophia Weaverham.

Kaçmak imkansızdı; Bayan Grayshott'un yeni gelenlere yukarı gelmeleri için yalvarmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu, onlar da bunu yaptılar, son derece şişman bir kişi olan Leydi Weaverham, kendini yarım merdivenden yukarı çıkarırken iyi niyetle gülümsüyor ve ev sahibesine, biraz da nefes nefese, şunları yapacağına dair güvence veriyordu Bayan Grayshott'un oğlunun sağ salım döndüğü haberini alınca, en azından ona uğrayıp tebriklerini sunabileceğini düşünmüştü. "Gördüğüm kadarıyla Bayan Wendover da aynı amaçla gelmiş, hiç kuşum yok!" dedi, nefesini toparlamak için durakladı ve lavanta rengi bir çocukla sıkıca sarılmış elini uzattı. "Evet, canım, nasılsın? Sormama gerek yok, çünkü çiçek açtığınızı görebiliyorum ve eğer o nefis şapkayı Londra'dan almadıysanız bana mankafa diyebilirsiniz! Sör Joshua öyle olduğumu söylüyor ama ben yediden fazlayım. Size söz veriyorum, kasaba bronzunu gördüğümde tanırım!" Sonra küçük, parıldayan gözleriyle Bayan Grayshott'u süzdü ve şöyle dedi: "Ve Oldukça iyi *görünüyorsunuz* hanımefendi, buna gerek! Yas giysilerimi sipariş etmenin eşiğindeyken Jack'im bana geri verilmiş olsaydı ben de öyle olurum! Şimdi söyleyin bana, o *nasıl*?"

Bayan Grayshott merdivenlerin geri kalanını çıkmasına yardım ederken, "İstedğim kadar iyi bir noktada değilim, hanımefendi," diye cevap verdi, "ama nasıl olduğunu göreceksiniz.

Çabucak iyileşecek! Yine de size bir iskelet sunduğumu düşüneceksiniz, eminim!"

Eğer Bay Oliver Grayshott tam olarak bir iskelet değilse, kesinlikle çok zayıf bir genç adamdı; ve ziyaretçileri selamlamak için sandalyesinden kalkarken Abby onun aynı zamanda çok uzun boylu olduğunu gördü.

Yüzünün şekli

keskin bir çift gözü, hareketli bir ağzı ve ifadesinin doğal ağırlığının altında yatan bir mizah anlayışı vardı. Onunla tokalaşırken, yirmi yaşından daha yaşlı görüldüğünü düşündü, ama belki de Hindistan'daki felaket yolculuğu çukur yanaklarını ve gözlerinin köşelerindeki küçük çizgileri açıklayabilirdi. Onun Davranışları kendinden emindi, ama katı bir terbiye almış bir çocuğun doğasında olan çekingenliği biraz taşıyordu. Leydi Weaverham'ın soru yağmuruna ve haykırışlarına deneyimli bir dünya insanının nezaketiyle karşılık verdi, ama gençliğine ihanet edercesine kızardı ve Leydi'nin kanepeye uzanması için yaptığı ricayı kekeleyerek geri çevirdi.

Bir için tek bir geveze başhemsirenin yeterli olduğunu düşünen Abby, Bayan Ancrum'u devreye sokmayı kendine iş edindi.

Leydi Weaverham olarak ziyaretçi, önemsiz bir sohbet içindeydi. Kapı açılıp da Bay Calverleigh anons edildiğinde, Bayan Ancrum'un ilk torununun doğumunda ortaya çıkan komplikasyonlarla ilgili anlatılanları sahte bir ilgiyle dinliyordu.

İrkilerek hızla omzunun üzerinden baktı ve bir an için hizmetçiyi yanlış duymuş olabileceğini düşündü. Ama yanılmamıştı: eşikte duran Bay Miles Calverleigh, bir önceki gün York House'a geldiği zamanki gibi dikkatsizce giyinmiş ve tamamen rahattı. Odanın içinde dolaşan gözleri bir an Oliver'ın yüzüne takıldı ve Oliver gözlerinin bir gülümseme kuşkusuyla kısıldığını düşündü ama adam başka hiçbir tanıma işareti vermedi. Bayan Grayshott ve Oliver ayağa kalkmışlardı: "Efendim!" diye sevinçli bir ses tonuyla bağırdı ve Bayan Grayshott iki elini birden uzatarak ani bir hoş geldin jestiyle ilerledi. "Bay Calverleigh, ne kadar naziksınız!" diye haykırdı. "Bana dünkü ihmalimi telafi etme fırsatı verdiniz!"

"Hayır, öyle mi?" dedi. "Neydi o?"

Gülümsedi. "Çok iyi biliyor olmalısınız ki, minnettarlığımı ifade edecek sözcükleri bulamayacak kadar güçsüzdüm!"

"Ne, o genç örümcek bacağını kapınızın önüne bıraktığım için mi? *Bunun* için teşekkür edilmesini beklemiyordum!"

Güldü. "Öyle değil mi? Sana ne kadar minnettar söyleyerek seni utandırmayacağım! Onun yerine sizi arkadaşlarıma tanıtacağım! Leydi Weaverham, Bay Calverleigh'i sizinle tanıştırmama izin vermelisiniz - Bay *Miles Calverleigh*!" Leydi Weaverham, Bay Miles Calverleigh'in Leydi Hazretleri'ni rahat bir zarafetle selamlamasını bekledi ve sunumuna devam etmeden önce gözleri Abby'ninkilerle hamile bir an için buluştu. Sözlerini şöyle bitirdi: "Bay Calverleigh'in bizim iyi meleğimiz olduğunu söylemeliyim! Ama onun aşırı nezaketi olmasaydı

genç örümcek bacaklarım dün bana geri verildi - hatta belki de hiç!"

"Çok doğru anne," diye araya girdi oğlu, "ama onun yüzünü kızartıyorsun! Dikkat et de sopasını kesmesin!"

"Hiç de değil!" Bay Calverleigh cevap verdi. "Hiç bu kadar çok kazanmamıştım

daha az çabayla minnettarlık! Devam edin, !" Konuşurken Oliver'ı sandalyesine geri itti ve Bayan Grayshott'un övgü dolu sözlerine son vererek Oliver'ın yanına oturup dünkü yolculuktan sonra kendini kötü hissedip hissetmediğini sordu. Oliver kendini bir burun gülü kadar taze hissettiğini söyleyecek zamanı ancak bulmuştu ki Leydi Weaverham dikkatini çekerek onunla tanıştığına ne kadar memnun olduğunu ve yeğenini ne kadar sevdiğini söyledi. "Ne kadar sevimli bir genç adam ve *ilk* bakışta! Eminim hepimizin kalbini kazanmıştır!"

"Hayır, gerçekten de öyle mi?" diye cevap verdi, onunki kadar yumuşak bir gülümsemeyle. "*Hepsi* mi, hanımefendi?"

Abby, Bay Calverleigh'nin gözlerindeki şaşkın parıltının kısa bir süre için kendi gözleriyle buluşmasından habersiz, öfkeyle dolup taşıyordu. Sadece Fanny'yi Edgar Binaları'nda kendisine katılması için görevlendirdiğini hatırlaması, o anda ayrılmak için ayağa kalkan Bayan Ancrum'un verdiği örneği izlemesini engelledi. Bayan Grayshott'un söylediklerinden Oliver'a Kalküta'dan eve kadar eşlik etmiş olması gerektiği anlaşılıyordu ve bu sayede dul kadının minnettar kalbini fethetmiş olduğu da aynı derecede açıktı. Bayan Grayshott ona koruyucu melek demişti, bu söz Abby'yi çok kızdırmasaydı onu güldürebilirdi. Oliver'a karşı dikkatsizce nazik davranmış olabilirdi ama bir melek olmaktan çok uzaktı ve Bayan Grayshott'a ne kadar söylemek Abby'ye büyük bir zevk verebilirdi. Ama her ne kadar iğrenç biri olsa da -ve hiçbir zaman şu anda olduğu kadar iğrenç olmamıştı, o sırada Oliver'ın keyfini çıkardığı çok açıktı

Bu düşünce sadece hülyalı bir hayaldi. Tehlikeye atılmadan geçmişinin itibarsız doğasını ifşa edemezdi, çünkü bir kez Bay George Brede'nin gevşek bir balık olarak adlandırdığı şey olduğu biliniyor, hatta şüpheleniliyordu. skandal çıkırtkanları ortaya çıkarabilirdi. Ayrıca, bu çok ayıp bir şey olurdu: dedikoducular iğrençti ve gençliğinde yaptığı yanlışların bedelini yirmi yıl sürgünde kalarak ödediğini unutmamak gerekirdi. Belki de, diye düşündü Abby, biraz da kuşkuyla, yaşam tarzını düzeltmiş olabilirdi.

Bayan Grayshott, Bayan Ancrum'a merdivenlerin başına kadar eşlik ettikten sonra odaya geri dönerek Abby'nin yanına oturdu ve usulca şöyle dedi "Sana söylemek istemişim. Çok şaşırdığınızı görebiliyordum."

"Evet, ama bunun bir önemi yok," güvence verdi Abby.

Bayan Grayshott daha fazla konuşacakmış gibi görünüyordu ama Leydi Weaverham'ın dikkatini çekmişti ve birkaç dakika sonra evin kızının, Bayan Fanny Wendover'ın eşliğinde gelmesiyle özel bir sohbet için başka fırsat kalmamıştı.

Hâlâ gizli bir şakaya gülmekten kıvılcımlar saçarak içeri girdiler ve çok çekici bir görüntü oluşturdular: Masum kahverengi gözleri ve utangaç gülümsemesiyle güzel bir esmer olan Lavinia, Fanny'ye mükemmel bir folyo sağlıyordu. Gözleri kadar mavi kurdeleli bir köylü hasır şapkasının güzel yüz hatlarıyla Fanny, en azından biriyle anında bir hit yaptı.

genç Bay Grayshott, ayağa kalktı, görünüşe göre büyülenmiş bir şekilde ona bakıyordu, ta ki annesi tarafından bu trans geri çağrılana kadar, küçük bir sıçrama yaptı, koyu bir şekilde kızardı ve öne doğru geldi Fanny ile el sıkışmak.

Abby bunu hiç şaşırmadan gözlemledi: Fanny'nin hayranlık uyandırmadığı nadiren olurdu ve bugün özellikle çok yakışmıştı. Abby içgüdüsel olarak Bay Calverleigh'e baktı ve kızın annesine olan benzerliğinden nasıl etkilendiğini merak etti. Eğer etkilendiyse bile, buna dair hiçbir işaret vermedi. Fanny'yi dikkatle inceliyordu ve Bayan Grayshott onu tanıdığında, Fanny'nin elini tutarken söylediği şu sözlerle Abby'nin kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu "Nasılınız? Demek Celia Morval'ın kızıısınız! Sizinle tanıştığımı çok memnun oldum: Annenizi eskiden çok iyi tanırdım."

Bölüm V

Abby bir an için adamın söyleyeceklerinden korktu. Sonra, tam onun gözlerini yakalamışken, kendi gözlerinde umutsuz bir yakarış varken, onun sadece kendisini eğlendirdiğini ve muzipçe onun rahatsızlığından zevk aldığını fark etti. Korkunun yerini öfke almıştı, ama içten gelen bir öfke değildi bu: Fanny'nin başının üzerinden ona yöneltilen gülümsemede hem özür hem de alay vardı ve sanki Bay Miles Calverleigh, Bayan Abigail Wendover'da kendisine benzer bir ruh bulduğuna inanıyormuş gibi, dostluk hissi uyandıran bir ima vardı.

Fanny, hiç etkilenmemiş bir tavırla başını kaldırıp onun yüzüne bakarak haykırdı: "Ah, annemi tanıyor muydunuz, efendim? Hiç tanımadım, yani tanıdığımı hatırlamıyorum!" Kadın duraksadı ve sonra utangaç bir tavırla sordu: "Siz Bay Stacy Calverleigh'in amcası mısınız? Kendisi benim özel bir arkadaşımıdır!"

Abby, Miles Calverleigh'i Fanny'nin başıboş kurtlardan korunması gereken bir kuzu olduğuna ikna edebilecek bir şey varsa, o da bu sözün kuralsızlığıdır, diye düşündü. Umuyordu ama emin olamıyordu. Adamın yüz ifadesi, bir çocuğun biraz sıkılmış bir hoşgörüyü dinleyen bir adamınkiydi. Şöyle dedi: "O zaman onu benimle tanıştırebilirsin, değil mi?"

Fanny'nin gözlerindeki şaşkınlıktan, Bay Stacy Calverleigh'nin, ona kötü niyetli amcası hakkında hiçbir şey söylemediği anlaşılıyordu: Abby, konuyu tarafsız bir gözle değerlendirdiğinde, bu ihmalden dolayı onu suçlayamayacağına karar verdi. Fanny gülmek üzereyken şöyle dedi: "Oh-! Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Kaz gibi bir şey mi söyledim? Elbette Stacy'yi benden çok daha iyi tanıyor olmalısın!"

"Tam tersine! Onu hiç tanımıyorum -şu anda odaya girse bile tanıyamam! Ben İngiltere'den ayrıldığımda, o da liderlik yapıyor "

"Ah, *anlıyorum*!" dedi Fanny, şaşkın kaşlarını kaldırarak.

Leydi Weaverham, "Onun sizi hayal kırıklığına uğratmayacağını söyleyebilirim!" dedi. "Yine de onu Bond Sokağı Kıvılcımı sanmayacağınızı söyleyemem, çünkü öyle bir şey olmadığını anlayıncaya kadar ben de öyle yaptım. Hoşuna gitmeyecek bir şey değil ve dahası, Bath'da ona atılan şapkalar yüzünden başı dönmemiş olabilir!" Fanny kıpkırmızı kesilip Bay Calverleigh'den uzaklaşırken ekledi: "Hayır, hayır canım, *seni* kastetmiyorum! Çizmeyi öbür ayağıma giydim! Diğer kızlara zerre kadar aldırış etmeyecek ve eminim buna hiç şaşırmadım!" Şişman bir kıkırdama iri göğsünü salladı; sözlerini tamamladı

Fanny'nin şaşkınlığını şöyle ifade etti: "Sir Joshua bana birçok kez avuç içini senin taşıdığını söyledi, canım - buna ihtiyacı olduğundan değil, çünkü ben bunu çok iyi biliyorum!"

Bu noktada Oliver, Fanny'yi sokakta ona bir şey gösterme bahanesiyle gruptan biraz uzaklaştırarak Abby'nin onayını kazandı. Birlikte oturdular ve kısa süre sonra Lavinia ile Bayan Fanny de onlara katıldı.

Sophia Weaverham, dördü de mutlu bir şekilde sohbet ediyordu, ta ki Leydi Weaverham, Sophy'yle birlikte gitmeleri gerektiğini, yoksa Sir Joshua'nın onlara ne merak edeceğini söyleyerek sandalyesinden kalkana kadar. Abby de onu izleyecekti ama öyle bir sözle karşılaştı ki

Fanny'den gelen açık işaret üzerine, Fanny itaatkâr bir tavırla ayrılmayı erteledi. İşaretin nedeni Weaverham'lar ayrılır ayrılmaz ortaya çıktı, Lavinia annesine hevesle Fanny'nin onlarla birlikte yemeğe kalıp kalamayacağını sordu. "Kalabilir de anne! Ona Oliver'ın Hindistan'da benim için aldığı *büyüleyici* şeyleri göstermek istiyorum, özellikle de şalı -hayır, şal *değil*: Kaşmir şalları kastetmiyorum, gerçi onlar hayatımda gördüğüm en güzel şallar ama *diğer* şey-"

"Sari," diye yanıtladı kardeşi gülümseyerek.

"Ah, evet! Sari!" dedi Lavinia, hafızasına kazıyarak. "Ve bütün o garip yerlerin, yerlilerin ve eşyaların çizimlerini de! Anne-?"

"Elbette, aşkım!" Bayan Grayshott cevap verdi. "Bayan Wendover izin verirse!"

Abby, "Bayan Wendover, sizin de öyle düşündüğünüze eminim, hanımefendi, hastamızın bir gün için yeterince ziyaretçisi olduğunu düşünüyor," dedi. "Başka bir zaman, Fanny!"

Fanny başını salladı ve ayağa kalktı. "Evet, elbette. Yapılacak şeyin bu olmayabileceğini düşünmüştüm!"

Lavinia ve Oliver hemen itiraz edip güvence verince Bayan Grayshott şöyle dedi: "Keşke kalmasına izin verseniz! Oliver'a o kadar iyi geliyor ki! Bunu benden saklamak için elinden geleni yapıyor, ama morali çok bozuk, sanırım amcasının güvenini boşa çıkardığını düşünüyor - saçma tabii, ama insan erkek çocuklarının nasıl olduğunu bilir! Ama sevgili küçük Fanny onu *üç kez* güldürdü, tam da eski tarzında! Bırak bizimle kalsın! Biliyorsun taşra saatlerine uyuyoruz! Martha hava kararmadan onu eve getirecek, söz veriyorum."

"Sevgili hanımefendi, eğer gerçekten istiyorsanız-! Ama Martha'nızı ona eşlik etme zahmetine sokmaya gelince, kesinlikle olmaz! Onu göndereceğim. Onun için taşıyın ve tek umudunuz yolunuza çok fazla çıkmaması olsun!"

Sonra ev sahibesinden ayrıldı. Bay Miles Calverleigh de öyle... Karışık duygularla karşıladığı bir durumdu bu. Onu takip etti. Merdivenlerden inerken, adamın amacının yarım saat önce onu bu kadar telaşlandırdığı için özür dilemek olabileceği aklına geldi. Ama o zamana kadar onun karakteri hakkında çok iyi bir tahmin yürüttüğü için, sokak kapısı arkalarından kapanır kapanmaz ona söylediği ilk sözlerin şu olmasına pek şaşırmadı: "Söyle bana! Sör Joshua kim ve ne?"

"Sör Joshua," diye cevap verdi kibarca, "Leydi Weaverham'ın kocası, efendim." "Evet, benim güzel bezelye kazım ve Sophy'nin de babası!" dedi. öfkeyle. "Güçlü zekam bu kısır gerçekleri özümsememi sağladı! Aptal gibi davranma!"

Abby, "Size şunu söyleyeyim, efendim, Bath sosyetesine kabul edilmek istiyorsanız, davranışlarınızı düzeltmeniz iyi olur!" diye karşılık verdi.

"Onarılacak hiçbir şeyim yok ve Bath ya da başka bir sosyeteye kabul edilmek için en ufak bir isteğim yok. Ve eğer Bath sosyetesini Leydi Weaverham ve benzerlerinden oluşuyorsa-"

"Tabii ki değil!" diye bir şekilde araya girdi. "Demek istediğim, sen ne iğrenç bir adamsın!"

"Eğer söylemek istediğiniz buysa, çok hubble-Balon zihin!" diye yorumladı. "İğrenç biri olabilirim -aslında öyle olduğumu biliyorum- ama bunun ne önemi var ki?" Kız kararlılıkla dudağını ısırırken ekledi: "Evet, gül! Çok güzel gülüyorsunuz ve gözlerin de çok hoşuma gidiyor. dans et."

Bu çok uygunsuz konuşmanın onu gücendirmekten çok memnun ettiğinin suçluluk duygusuyla farkında olarak, elinden geldiğince soğukkanlı bir şekilde şöyle dedi "Sanırım Weaverham'lardan bahsediyorduk. Çok nazik, değerli insanlar ve her ne kadar kibarlığın pambesi olmasalar da, genellikle sevilen insanlar."

"Dolu dolu, ha?" dedi, hem hem de kibar muğlaklıklara aldırmadığını göstererek. "Bu unvanı nereden almışlar? Şehirden mi?"

"Bilmiyorum. Sir Joshua emekli olana kadar kesinlikle ticaretle uğraştı - bunu gizlemiyorlar - ama tamamen saygın bir şekilde!"

"Onu savunmana gerek yok," dedi kibarca. "Ben de ticaretle uğraştım, ama *saygıdeğer* demeyeceğinizi tahmin ediyorum."

"*Bir şey yaptığınızı öğrenseydim çok şaşırırdım.* Saygılı bir şekilde!" diye karşılık verdi Abby. Kendi terbiyesizliği karşısında şoke olan Abby, York House'a vardıklarını görünce şükretti ve aceleyle ekledi: "Yollarımız burada ayrılıyor, efendim, bu yüzden veda edeceğim!"

"Hayır, yapma! Bu erken olur! Size evinize kadar eşlik edeceğim."

"Size minnettarım, ama sizi temin ederim ki buna hiç gerek yok!"

Otelin girişinde durdu ve elini uzatarak "Hoşça kalın Bay Calverleigh!" diye tekrarladı.

"Sydney Place'e kadar bir uşak gibi arkanızdan yürüyeceğimi düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz Bayan Abigail. Wendover!" diyerek kızın elini tuttu ve kolunun içine çekti. "Genç kızların kasabada gezinmesi artık moda mı oldu? gözetimsiz mi? Ben İngiltere'de yaşarken böyle değildi!"

"Ben genç bir kadın değilim ve *gezintiye* !" dedi Abby öfkeyle, elini çekerek ama onun yanında yürümeye devam ederek. "İngiltere'de yaşadığınızdan beri zaman değişti, efendim!"

"Evet, ne yazık ki daha iyisi için değil!" diye kabul etti kederli bir ses tonuyla. "Zaaflarıma katlanın hanımefendi! Siz de yaşlandığınıza göre, bu hiç de zor olmasa gerek!"

Kadından bir kıkırdama kaçtı. "Bu kadar saçmalama!" diye onu uyardı. "Yaşım ilerlemiş olabilir ama artık refakatçiye ihtiyaç duyacak yaşta değilim. Fanny'nin tek başına dışarı çıkmasına izin vermeyi düşünmüyorum, gerçi *burada* bunda bir sakınca görmeyen birkaç anne tanıyorum. Londra'da değil tabii ki." Durakladı ve bir süre sonra şöyle dedi: "Fanny'ye ne söylediğinize dikkat etmenizi rica edebilir miyim, efendim? Annesini *çok iyi* tanıdığınızı söylediğinize göre, sizinle Celia hakkında konuşmaya kalkışabilir. Bunu beni korkutmak için yaptığınızın farkındayım, ama başardığınıza göre, lütfen tatmin olun!"

Güldü. "Hayır, hayır! Sadece biraz şakalaşıyorduk! Bana öyle hançer gibi bakıyordun ki dayanamadım!"

"Şövalyece!" dedi.

"değil! Bende erdem olmadığı konusunda seni uyarmıştım." "O zaman neden bana eve kadar eşlik etmekte ısrar ediyorsun?"

"Çünkü sana eve kadar eşlik etmek istiyorum, tabii ki. Ne kuş beyinli bir soru!"

Gözleri dans etmeye ve dudakları titremeye başladı. "Biliyor musun, sen şimdiye kadar karşılaştığım en kışkırtıcı yaratıksın!" dedi ona.

"Hadi ama, bu biraz fazla kahverengi oldu!" diye itiraz etti. "Unutma, kardeşin Rowland'ı tanıyordum! James'i pek görmedim ama onun kadar kötüyse buna şaşırım. Yoksa sonuçta sıkıcı olanları kışkırtıcı bulmuyor musunuz?"

Abby titreyen bir sesle, "Eğer senin bütün duygularının öldüğüne inanmasaydım," dedi, "sana bunun bir *iğrenç* bir şey söyledin!"

"Tanrı'ya şükür bunun farkındasın!" diye cevap verdi. "Artık yolumuza çok daha rahat devam edeceğiz!"

"Hayır, yapmayacağız. Ta ki siz beni çalışmaktan vazgeçene kadar! Lütfen, Oliver Grayshott'u eve *istediğiniz* için mi getirdiniz?"

"Evet, çocuktan hoşlanıyorum.

Değil mi?" "Evet, diyebilirim,

ama-"

"Sakin onun yüzünden İngiltere'ye döndüğüm fikrine kapılıp kaçma!" diye uyardı. "Hiçbir şey gerçekten daha uzak olamaz! Tek yaptığım yolculukta onun sorumluluğunu üstlenmekti: çok da zor bir görev değildi!"

Abby düşünceli bir ifadeyle, "Ve sonra da onu Bath'a getirme zahmetine katlandın," dedi.

"Oh, çünkü-" diye kendini kontrol etti, ama sonsuz küçük bir duraklamadan sonra kayıtsızca devam etti: "-Çünkü amcası büyük çıkarları olan bir adam ve böyle bir adamın iyiliğinin ne zaman insana yarayacağı hiç belli olmaz."

"Ne kadar çabuk toparlandın!" dedi Abby hayranlıkla. "Bath'a yeğenini görmeye geldiğini söylemene de ramak kalmıştı!"

"Ah, size onun burada olduğunu bilmediğimi söylemiştim! Ben de bildiğimi sanıyordum," dedi, hiç bozuntuya vermeden. "Umarım geri dönmek : Leydi Weaverham'a göre o mükemmel bir örnek ve bu tanıma uyan bir Calverleigh'le tanışmak isterim."

"Onunla yeğeninizin şahsında karşılaşmayacaksınız!"

"Nereden biliyorsun? Onu hiç görmedin ki!" "Hayır, ama-"

"Üstelik Selina ondan hoşlanıyor," diye devam etti. "Bunu bana kendiniz söylediniz ve onun kararlarına büyük saygı duyuyorum."

"Sahi mi?" dedi öfkeyle. "*Onu hiç görmemişken-!*"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye itiraf etti. "Ancak, anladığım kadarıyla o sizin en büyük kız kardeşiniz ve onunla tanışmış olabileceğimi- Tabii ki kibar çevrelerden dışlanmadan önce. Eğer yapmadıysam, onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Bridge Sokağı'nın köşesine varmışlardı ki Abby aniden durdu. "*Hayır!*" dedi sertçe. "Onunla tanışmanı istemiyorum! Bana anlattıklarınız hakkında hiçbir şey bilmiyor - dün sizinle tanıştığımı bile bilmiyor! Ve seni onunla tanıştırmak gibi bir niyetim de yok, hem de hiç!"

"Öyle değil mi? Ama eğer , nasıl görüneceğinizi bilemezsiniz, değil mi? Sen mi? Bayan Grayshott bu görevi yerine getirmezse, Leydi Weaverham'ın yerine getirmeyeceğine dair bir groat bahse girer misiniz?"

"Hayır, ya da kız kardeşime önceki buluşmalarımızdan hemen bahsetmezsın diye!" dedi Abby büyük bir acıyla. "Bir şey olmadan Allık!"

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti.

Uygun bir karşılık bulamayınca sessizce yürümeye devam etti. "Ve sana söz veriyorum yüzüm kızarmayacak," diye ekledi güven verici bir şekilde.

Boğazı düğümlendi, ama katlanılabilir bir ciddiyetle karşılık vermeyi başardı: "Nasıl yapılacağını bildiğinizi sanmıyorum!"

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum," dedi, konuyu değerlendirmeye tabi tutarak. "Benim yaşımda, bu beceriyi kazanmak için çok geç değil mi? ne düşünüyorsun?"

"Bay Calverleigh!" dedi, başını çevirip ona bakarak, "biraz ciddi olalım! Yeğeninizle henüz tanışmadığım doğru, ama siz yeğenimle tanıştın! Akıldan yoksun değilsin; toy bir genç değil, bir dünya adamısın; ve Fanny'nin annesini sevdin! Bundan hiç kuşkum yok, ya da Fanny'yi görmek sana her şeyi geri getirmiş olmalı!"

"Biliyor musun, garip olan şey öyle olmaması," diye araya girdi. "Celia'ya çok mu benziyor?"

Şaşırdı, nefesi kesildi: "Onun görüntüsü!"

"Hayır, gerçekten öyle mi? Hafıza insana ne oyunlar oynuyor! Celia'nın kahverengi gözlü olduğunu sanıyordum."

"Unuttuğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Abby, tamamen şaşırmış bir halde.

"Her şey yirmi yıldan daha uzun bir süre önce oldu," dedi özür dileyerek.

"Ve şüphesiz hafızanız onu başka bir kadınla karıştırmıştır!" "Evet, bu çok mümkün," diye onayladı.

Bayan Abigail Wendover duygularıyla mücadele ederken, Bay Miles Calverleigh'in karakterinin en kötü özelliklerinden birinin, onu yanlış zamanda kıkırdamaya iten iğrenç yeteneği olduğuna karar verdi.

Kararlı bir kadın olduğu için kendine hakim oldu ve şöyle dedi: "Ama bir zamanlar onu sevdiğinizi hatırlıyorsunuz ve kızının bir servet avcısının kurbanı olmasını isteyeceğinizi sanmıyorum - bu kişi yeğeniniz olsa bile!"

"Hayır. Bu konuyu düşündüğümünden değil, ama kimsenin bir servet avcısının kurbanı olmak. Ya da, şimdi de, başka herhangi de olabilir. Ama aptal yeğenime haksızlık ediyor olabileceğinizi düşünüyorum: ona aşık olmuş olabilir, siz de biliyorum. Kuşkusuz mükemmelliğin bir parçası!"

Hızla başını kaldırdı, sevgilisinin bu övgüsüyle yanıp tutuşuyordu. "O *bir* Çok güzel, değil mi?"

"Oh, geçmiş fiyat! Bu da bana zavallı adamın belki de ona aşık olduğundan şüphelenmeme neden oluyor!"

Bir iki dakika kaşlarını çattı ve kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Öyle olsa bile bunun bir önemi yok: onun için uygun biri değil! Ayrıca, kız daha çok genç. Bunu biliyor olmalısınız!"

"Hayır, bilmiyorum. Annesi Rowland'la evlendiğinde on yedi yaşındaydı."

"Bu da onun çok genç olduğunu kanıtlıyor!"

Takdirle sırtıttı ama şöyle dedi: "Haklı olabilirsin ama seninle aynı fikirde olmamı bekleyemezsin. Ne de olsa ben de Celia'yla evlenmeye çalıştım!"

"Evet, ama o zamanlar sadece bir çocuktun. Şimdi daha akıllı olmalısın!" "Çok! Beni ilgilendirmeyen şeylere karışmayacak kadar bilgeyim!" "Bay Calverleigh, bu sizi ilgilendirmeli!"

"Bayan Wendover, öyle değil!"

"Peki, yeğeninizle ilgilenmiyorsanız, neden Bath'da kalmaya niyetlisiniz? Neden onun buraya dönmesini umuyorsunuz?"

"Ona ilgi duymadığımı söylemedim. Öyle olduğunu düşünmüyordum ama bu, yeğeninizle barıştığını öğrenmeden önceydi. Bunun çok ilginç bir durum yarattığını inkar edemezsiniz!"

"Aşırı derecede dikkat dağıtıcı da!" "Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Umutsuzca şöyle dedi: "Görüyorum ki kendimi bir kapı direğine hitap ediyor gibi hissediyorum!"

"Ne kadar tuhaf konuşuyor gibisiniz!" dedi. "Kapı direklerini yılan balıklarından daha mı az duyarlı buluyorsunuz?"

Gülümsemekten kendini alamadı ama çok ciddi bir şekilde şöyle dedi: "Bana en azından bir konuda söz verin efendim! Bu sefil olaya müdahale etmeyecek olsanız bile, bunu *teşvik* etmeyeceğinize söz verin!"

"Oh, hazırım! Ben sadece bir izleyiciyim."

Memnun olmak zorundaydı ama biraz küçümseyici bir tonda şöyle dedi: "Sözünüze güveniyorum, efendim."

"Bunu güvenle yapabilirsiniz. Onu kırmak için herhangi bir istek ," diye neşeyle cevap verdi.

Abby bu sözün onun geri alınamaz biri olduğunu gösterdiğini düşünerek sessizce yürümeye devam etti ve neden onunla konuşmaya, hatta eskortunu kabul etmeye bile izin verdiğini anlamaya çalıştı. Tatmin edici bir cevap alamadı, çünkü her ne kadar onu terslemekten çekinmiyormuş gibi görünse de, eğer gerçekten çaba sarf etseydi, onun tekliflerini de tersleyebileceğini biliyordu. Kendini, eskortuna ve sohbetine yalnızca onun desteğini kazanmak amacıyla katlandığına ikna etmek için yarım ağızla yaptığı bir girişimden sonra yeğenine karşı haçlı seferi düzenlerken, her ikisinden de hoşlandığını itiraf etmek gibi utanç verici bir zorunlulukla karşı karşıya kalmıştı ve -daha da kötüsü!

Yakın bir gelecekte Bath'dan ayrılma niyetini açıkladığında büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Tanıdığı diğer beyefendilere benzememesinin onun espri anlayışına hitap ettiğini ve ona tahammül etmesini sağladığını tahmin edebiliyordu, çünkü onu kabul edilebilir kılacak başka hiçbir şey yoktu: ne yakışıklı ne de zarıftı; tavırları dikkatsizdi ve ahlakı da yok gibiydi. Aslında tam da doğuştan, soylu ve edepli hiçbir hanımefendinin en küçük bir teşvikte bulunmayacağı türden köhne biriydi. Adamın gülümsemesinden başka bir şey yoktu ve kadın ne kadar çekici olursa olsun bir gülümsemeye kanmayacak kadar yağı ve sağduyuluydu. Ama tam bu karara varmışken adam konuştu ve kadın ona baktı.

hem yaşını hem de sağduyusunu abartmıştı. Adam ona gülümsüyordu ve kadın ne kadar çabalasa da, şu dürtüye karşı koyamıyordu ona gülümsedi. Sanki aralarında bir bağ varmış ve bu bağ gülümsemesiyle daha da sıkışmış gibiydi. Dinlenirken yüzü sertti ama gülümsemesi onu değiştirdi. Gözleri soğuk ve alaycı ifadesini kaybetmiş, kahkahaya ısınmış ve eğlencenin yanı sıra tanımlanamaz bir anlayış ifadesi taşıyordu. Alay edebilirdi, ama kaba bir şekilde değil; ve onu rahatsız ettiğinde gülen gözleri eğlencenin yanı sıra sempati de ifade ediyor ve açıkça onu eğlencesini paylaşmaya davet ediyordu. Ve Abby'nin düşündüğü en korkunç şey, onun da bu eğlenceyi paylaşmasıydı. Adam onların aynı ruha sahip olduklarını düşünüyor gibiydi ve onun haklı olduğuna dair şok edici şüphesi Abby'nin kararlı bir şekilde önüne bakmasına neden oldu: "Evet, efendim? Ne dediniz?"

Kadının sesindeki baskıcı tonu hemen fark eden adam uysalca cevap verdi: "Sizi temin ederim, en ufak bir istisna yapabileceğiniz bir şey yok! Aslında, daha fazlası değil: *Keşke bana söyleseniz*. Bunun üzerine başını çevirdin ve bana öyle büyüleyici bir şekilde baktın ki, gerisi aklımdan uçup gitti! Onca yıl boyunca evlilikten kaçmayı nasıl başardınız? hayatının yılları?"

Asi bir gamze belirdi, ama kadın kibarca cevap verdi: "Bekâr kalmaktan çok memnunum, efendim." O anda aklına, bu sözlerinin, kendisinin hiç evlenmek istemediğini düşünmesine yol açabileceği geldi; bilmediği bir nedenden ötürü, bu dayanılmaz bir yanlış anlamaydı ve yanıtının onun üzerinde yaratabileceği her türlü yatıştırıcı etkiyi yok ederek ekledi: "Yine de *birkaç* uygun teklif almadığımı düşünmenize gerek yok!"

Kıkırdadı. "Yok!"

Kızarak, kaybettiği saygınlığını geri kazanmaya çalıştığını söyledi: "Ve eğer size söylememi istediğiniz şey buysa-"

"Oh, hayır!" diye araya girdi. "Sen büyüleyici bir şekilde gülümseyene kadar bildiğimi sanıyordum. Ama sen yaşlı bir cattish değilsin, hem de hiç!"

"Oh!" diye soluk soluğa kaldı Abby. "Eski *kafalı mı*? Oh, sen-sen-ben öyle bir şey değilim!"

"Ben de öyle dedim," diye .

"Söylemedin! Sen- sen dedin-" Gülünçlük duygusu imdadına yetişti; kahkahayı patlattı. "İğrenç yaratık! Şimdi, lütfen, beni kızartmayı bırak! Sana gerçekten ne söylememi istiyorsun?"

"Oh, ben sadece bilgi arıyordum! Gençliğimde Bath'ı hiç ziyaret ettiğimi hatırlamıyorum, bu yüzden bana Bath'ın ne olduğunu söylemeniz için size güveniyorum.

Kurallar ve görgü kuralları - sosyeteye girmek isteyen birini ilgilendirdikleri için." "Siz mi?" diye haykırdı, şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Ama tabii ki! Başka türlü nasıl devam etmeyi umabilirdim ki?

-" Kadının gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla karşılaşınca durakladı ve usulca devam etti: "Leydi Weaverham ve onun sevimli kızı!"

Dudağını ısırdı. "Hayır, gerçekten! Ne kadar da ! Leydi Weaverham'ın da birkaç sevimli kızı var."

"Yüce Tanrım! Hepsinin suratı asık mı?"

"Birazcık!" diye onayladı. "New Assembly Rooms'daki balolara katılmak istiyorsanız kendiniz karar verebilirsiniz. Korkarım Kasım ayına kadar Lower Rooms'da ne balo ne de konser var. Ancak burayı hoş bir günlük gezinti yeri olarak bulacaksınız ve orada halka açık bazı konferanslar verileceğini umuyorum. Her Çarşamba akşamı New Rooms'da konserler verilmektedir. Ve ayrıca

Armoni Topluluğu," dedi, görevine ısınarak. "Şarkılar söylüyorlar ve White Hart'ta buluşuyorlar. En azından sezon boyunca, ama tam olarak emin değilim-"

"İlk buluşmanın tarihini öğrenmeyi kendime görev edineceğim.

Bu arada, benim güzel haydutum, bu kadar yeter!"

Bayan Wendover bir an için kendisine böyle uygunsuz bir şekilde hitap ettiği için ona sert bir şekilde çıkışma fikriyle oynadı, ama onun küstahlığını görmezden gelmenin daha akıllıca olacağına karar verdi. Şöyle dedi:

"Müzikten hoşlanmıyor musunuz, efendim? Belki de kartlardan hoşlanıyorsunuzdur! New Assembly Rooms'da iki iskambil odası var: Biri sekizgen ve genellikle çok

ama sizi uyarmalıyım ki tehlikeye izin verilmez ya da *herhangi bir* kanunsuz oyun. Ve Pazar günleri hiç kağıt oynayamazsınız."

"Beni dehşete düşürüyorsun! Bu arada, bahsettiğiniz yasadışı oyunlar nedir?"

"Bilmiyorum," dedi açık yüreklilikle, "ama kurallarda böyle yazıyor. Sanırım bir faro bankası ya da o türden bir şey kurmak doğru olmaz."

"Haklı olsaydınız buna hiç şaşırmazdım," diye kabul etti, büyük bir ciddiyetle. "Peki bu müesseseye nasıl girebilirim?"

"Eğer abone olmak istiyorsanız adınızı Bay King'in defterine yazın! Kendisi M.C.'dir ve defter Pompa Odası'nda tutulmaktadır. Kıyafet baloları Pazartesi günü, kart toplantıları Salı günü ve Süslü balolar Perşembe günü. Balolar saat yediden hemen sonra başlar ve saat on birde sona erer. Kıyafet balolarında sadece ülke danslarına izin verilir, ancak Fantezi balolarında genel olarak iki kotilyon dans edilir. Oh, ve ödersiniz çay için altı peni, girişte!"

"Bir de Bath'ın yavaş bir yer olduğunu söylerler! Siz eğlenceye düşkün görünüyorsunuz. Bu arada, eğer saat on bir sizin kır danslarınızdan birinin ortasına denk gelirse ne olur?"

Güldü. "Müzik durur! Bu da kurallarda var!"

Bu sırada Sydney Place'e varmışlardı ve kadın evinin önünde durup elini uzattı. "Burası benim yaşadığım yer, o yüzden Size güle güle Bay Calverleigh. Bana eve kadar eşlik ettiğiniz için size çok müteşekkirim ve Bath'daki misafirliğinizden keyif alacağınıza inanıyorum."

"Evet, eğer bana anlattığın tüm o şamata ve eğlenceler yüzünden hamile kalmadıysam," dedi ve kızın elini tutarak bir süre öylece bıraktı. güçlü bir şekilde kavradı. Ona gülümsedi. "Size veda , ama *hoşça* kalın Bayan Wendover!"

Adamın Selina'yla tanışmak için onunla birlikte eve girmekte ısrar edeceğinden korkmuştu ve böyle bir girişimde bulunmayıp sadece Mitton kapıyı açana kadar bekledikten sonra elini sallamaktan başka bir şey yapmadan uzaklaşınca rahatladı.

Üst kata çıktığında Selina'nın kendisini terfi ettirmiş olduğunu gördü. Salonda bir kanepede vardı ve Bayan Leavening'in ziyaretinden memnuniyet duymuştu. Bedfordshire dedikodularıyla o kadar doluydu ki Abby'nin, Bayan Grayshott'un oğlunun sonunda kendisine kavuştuğunu söyleme fırsatını bulmasına epey zaman vardı. Bay Miles Calverleigh'in onu Bath'a getirdiğini ve ne zaman getirdiğini açıklamakta anlaşılabilir bir güçlük çekiyordu,

Kız kardeşinin haykırarak sorduğu sorulara cevap verdikten sonra bunu açıkladı, sesi biraz fazla havalıydı.

Neyse ki Selina bunu fark edemeyecek kadar şaşırmıştı. Boşaldı: "Ne? Zavallı Bay Calverleigh'in amcası mı? Bana bahsettiğiniz mi? şu utanç içinde gönderilen? Ciddi olamazsın! Ama neden

Genç adam eve mi döndü? Bay Balking'in bunu yapacağını düşünmeliydim!"

"Yolculuk sırasında onunla ilgilendiğine inanıyorum."

"Aman Tanrım! O da kötü biri olamaz! Büyük olasılıkla Bay Stacy Calverleigh de değildir! Tabii eğer sadece yeğenini bulmaya gelmediyse... Bunda kötü bir şey yok, hatta bu onun çok iyi duygulara sahip olduğunu gösteriyor!"

"Ama o yapmadı!" dedi Abby. "Yeğeninin Bath'da olduğunu bilmiyordu ve *hiçbir ailevi* duygusu yok!"

"Şimdi, aşkım, onunla gerçekten tanışmış olman nasıl mümkün olabilir?"

"Ben oradayken Bayan Grayshott'u ziyarette geldi ve bana eve kadar eşlik etme nezaketinde bulundu. Oldukça Gotik!"

Selina, "Bunun hiç de Gotik olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Bu bana onun hakkında çok iyi bir fikir veriyor! *Tıpkı* tavırları çok hoş olan yeğeni gibi!"

"Bana yeğeni hakkında anlattıklarına bakılırsa, Bay Miles Calverleigh ona hiç benzemiyor!" dedi Abby, istemsiz bir kahkaha atarak. "Ne yakışıklı ne de modaya uygun ve tavırları da içler acısı!"

Selina ona gerçek bir endişeyle bakarak şöyle dedi: "Canım, önyargılarına boyun eğdiğine inanıyorum, aslında eğmemelisin de, gerçi sevgili Rowland her zaman bunun senin en büyük günahın olduğunu söylerdi, ama bu senin daha çocuk olduğun zamanlardı ve Rowland'a da söylediğim gibi *tamamen anlaşılabilir* bir durumdu, çünkü genç omuzlarda *genç* kafalar, *genç* omuzlarda *yağlı* kafalar demek istiyorum- bulmayı bekleyemezsin, tabii bu *bir ucube* değilse! Bu konuda çok az şey biliyorum, çünkü hatırlamalısın ki Abby, sevgili babam hoşlanmaz ve *panayıra* gitmemize asla izin vermezdi. Şimdi, ben ne söyledim de sizi çılgına çevirdi?"

"Dünyada *hiçbir şey*, Selina!" Abby gülmek için elinden geleni yaptı. "Tam tersine! Tüm hatalarıma rağmen bir ucube olmadığımı söyledin bana!"

"Canım, komiklik sevdasının seni çok ileri götürmesine izin veriyorsun," dedi.

Selina azarlayarak. "Bizim ailemizde asla *böyle* bir şey olmadı!"

Bu rahatlatıcı güvencenin etkisinde kalan Abby, Bay Calverleigh'in de yanında olup eğlencesini paylaşmasını dileyerek oradan uzaklaştı.

Selina yemek boyunca Oliver'ın olası karakteri, sürgün edilmeyi hak etmek için ne yaptığı ve onu İngiltere'ye geri getiren şeyin ne olduğu gibi konular üzerinde düşünmeye devam etti; ama çay tepsisi getirilmeden hemen önce Fanny'nin gelişi sohbete hoş bir renk kattı. Fanny, Oliver Grayshott'un Hindistan'dan getirdiği tuhaf ya da güzel şeylerle doluydu ve Selina'nın fildişi oymalara ya da Benares pirinçlerine olan ilgisi sönük olsa da, Kaşmir şallardan ve en iyi Hint muslinlerinden ilk söz edildiğinde, tüm giysi içgüdüleri harekete geçti; sari'nin ayrıntılı bir tanımı ise, ne kadar zaman sonra ortaya çıkacağını merak etmesine neden oldu.

Fanny'ye Lavinia'ya yalvarmasını, kendisi görmeden bu elbiseyi diktirmemesini söyledi. "Çünkü biliyorsun, canım, ne kadar mükemmel bir yaratık olsa da, sevgili Bayan Grayshott'un zevki *yok* ve böyle nefis bir şeyin mahvolması ne kadar sarsıcı olurdu!"

Fanny Edgar Binaları'nda keyifli bir gün geçirmişti ve teyzeleri bir sakınca görmezlerse ziyaretini tekrarlamak niyetindeydi. En yakın arkadaşı olan Lavinia ona zavallı Oliver'ın ne kadar üzgün ve bunalmış olduğunu anlatmış ve tekrar gelmesini istemişti, çünkü onunla eğlenmek ve maskaralık yapmak Oliver'ın moralini oldukça yükseltmişti. "Sanırım gelmeliyim, öyle değil mi?" Fanny kaşlarını çatarak kendi düşüncelerini anlattı. "Özellikle *ben* değil, ama bir ziyaretçiye karşı nazık ve neşeli olmak zorunda olmak, insan hasta olduğunda ve kendini çok kötü hissettiğinde çok iyi geliyor."

Miles Calverleigh hakkında söyleyecek çok az şeyi vardı. Onu ilgilendiren tek şeyin Stacy ile olan ilişkisi olduğu açıktı. Onun Stacy'ye hiç benzemediğini söyledi ve sonradan aklına gelmiş gibi, annesini iyi tanıdığını söz etti.

Selina, Abby'nin içini rahatlatacak şekilde bunu sorgusuz sualsiz kabul etti ve onun çizildiği kadar siyah olamayacağını düşünmek için ek bir neden gördü. Miles Calverleigh ve Celia Morval'ın hikâyesini ona anlatmanın hem tehlikeli hem de kaba olacağına karar veren Abby, Miles'in hangi koşullar altında öldüğünü araştırmaktan kurtulduğu için minnettardı. Calverleigh, evlendikten iki ay sonra Bedfordshire'da bir malikânede yaşamaya başlayan kızla yakından tanışmayı başarmıştı.

Bay Calverleigh'in, Selina kendi inzivasından çıkmadan önce Bath'dan ayrılmış olacağını umarak yatağına çekildi.

Bölüm VI

Ama Bay Calverleigh ertesi gün Sydney Place'e uğradı.

Mitton, onu Bayan Abby'ye eşlik eden beyefendi olarak tanıdı.

Bir önceki öğleden sonra eve döndüğünde, onu tereddüt etmeden kabul etti ve Abby'nin kız kardeşinin talimatıyla onu salona götürdü, davetiye kartlarını hazırlamakla meşguldü. Hazırlıksızdı ve öyle bir sıçrayış yaptı ki kalemi kırıldı. Bay Calverleigh kız kardeşine doğru ilerlemeden önce hızla ve neredeyse inanamayarak döndüğünde, en yumuşak gülümsemeler ve en hafif selamlarla karşılaştı. Ziyareti için nasıl bir mazeret öne sürmeye çalıştığı kısa sürede çözülen bir bilmeceydi: Bay Calverleigh, Selina'nın titreyerek uzattığı elini tuttu ve onun telaşlı yüzüne güven verici bir gülümsemeyle bakarak, ağabeyini tanıdığını ve ona karşı bir şey yapamayacağını söyledi.

Rowland'ın ailesiyle tanışıklığını genişletme dürtüsüne karşı koydu. "İkisiyle dün tanışma şerefine nail oldum," dedi Abby'ye dostça bir samimiyetle başını sallayarak. "Nasılsınız, Bayan Abigail?"

Kadın bu selamı en soğuk şekilde karşıladı, ama adam utanmak şöyle dursun, gülerek şöyle dedi "Hâlâ bana karşı merhametsiz misiniz? Size söylemeliyim ki hanımefendi, kız kardeşiniz onu eve bıraktığım için bana yengeçler kadar kızgındı. Ama benim zamanımda onun kalitesindeki kızların tek başlarına dışarı çıkmaları hiç de uygun bir şey değildi."

Beklenmedik ziyaretçisinin üslubu ve tavrı karşısında zaten telaşlanmış olan Selina, bir yandan onun eski moda önyargılarını paylaşıırken, diğer yandan da onunla aynı fikirde olmanın Abby'nin gazabına uğramak anlamına geleceğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden birkaç tamamlanmamış cümle arasında bocaladıktan sonra, oturması için yalvardı ve ona kardeşiyle nerede tanıştığını sordu. Abby nefesini tuttu, ama adam belirsiz bir cevap verdi ve Abby yine bıraktı.

"Ve sen de baldızımı tanıyordun!" diye devam etti Selina. "O kadar tuhaf geliyor ki, hiç -tüm arkadaşlarını tanıdığımdan değil elbette, ama düşündüm ki- yani -tanrım, ne kadar aptalım! Ne söyleyeceğimi unuttum!"

Adam onun şaşkınlığını göz kırparak izledi. "Hayır, hayır, kısa kesmeyin! Kardeşinden önce Hindistan'a gönderildiğimi sanıyordun.

Evliydi ve çok haklıydınız: Celia'yı henüz Bayan Morval iken tanıyordum."

"Uzun zaman önce," dedi Abby. "Korkarım benim için çok uzun zaman önce: görüyorsun, yapmadım."

Sesindeki bariz can sıkıntısı Selina'nın itiraz etmesine neden oldu: "Abby *canım*-!"

Abby küstahça omuz silkti. "Ah, insanın hiçbir rol oynamadığı eski zamanları tartışmak zorunda kalması çok sıkıcı! Anekdotlar da var!

Benim bir

General Exford'dan bolca var. Keşke bize Kızılderili deneyimlerinizi anlatmayı tercih etseniz, Bay Calverleigh."

"Ama bu sadece bir anekdotu başka bir anekdotla değiştirmek olurdu," diye belirtti. "Ve *çok* daha sıkıcı, sizi temin ederim!"

"Oh, hayır! Ben ikna oldum, çok ilginç! Bütün o Mahrattalar ve diğer şeyler!" Selina kız kardeşinin bu tavrı karşısında dehşete kapıldı. "Ben de orada yaşamak istemezdim, iklim de hiç iyi değil, bir de zavallı genç Bay Grayshott'u düşünün! Ama eminim *çok* heyecanlı günler geçirmişsinizdir. maceralar!"

"İngiltere'de sahip olduğum kadar çok değil!" Abby'ye baktı, hınzırca onu sorguya çekti. "Bu kadar dehşete kapılmanıza gerek yok Bayan Abigail: Onları anlatmak niyetinde değilim! Bunun yerine Bath'ın olanaklarını konuşalım! Bu akşamki konsere katılacak mısınız?"

Kükürtlü bir an için dilinin ucuna konsere katılma niyetini reddetmek geldi, ancak bunu seçkin bir arkadaş grubuyla yapmak için nişanlı olduğunu hatırlaması onu kontrol etti. Işıltılı bir gülümsemeyle cevap verdi: "Evet, gerçekten! Sinyora Neroli şarkı söyleyecek, siz de Müziği seven bizler için büyük bir zevk. Sanırım siz müziği sevmediğiniz için bunu çok sıkıcı bulursunuz!"

"Tam tersine: Bunu harika bir şekilde rahatlatıcı buluyorum!"

Ağzının kenarlarında bir gülümseme titredi. "Bankları fevkalade rahatlatıcı bulacağınızdan şüpheliyim, efendim!"

"Bu kart numarayı alır!" dedi onaylayarak.

Kıkırdadı ve sonra kız kardeşinin yüzünü görünce kızardı.

O anda Fanny odaya girdi ve Abby'nin içini rahatlattı. Bay Calverleigh'i, teyzesinin yaşlı hayranlarından herhangi birini selamladığı gibi, etkilenmemiş bir zevkle selamladı. Abby, Bay Calverleigh'in ilerlemiş yaşına saygı gösteren bu hoş hürmet dokunuşundan ne kadar hoşlandığını merak ederek biraz eğlenerek izledi. Kabul etmek zorundaydı ki

Bunu sarsılmaz bir soğukkanlılıkla karşıladı ve son derece sevecen bir tavırla karşılık verdi. Uzun süre kalmadı: bu durum

Selina, Selina'yla vedalaştıktan sonra, her ne kadar tavırları çok tuhaf olsa da, hiç şüphesiz Hindistan'da yaşamış olmasından kaynaklandığını söyledi.

Bir tören ziyaretinde yarım saatten fazla kalmamaları gerektiğini iyi bilirler.

"Sizi uyarmıştım, tavırları içler acısı!" dedi Abby. "En ufak bir tören anlayışı olduğunu sanmıyorum."

"Kuşkusuz, bizi pantolon ve çizmelerle çağırmak hiç de doğru değil - en azından, beyler taşrada bunu yapabilirler elbette, ama Bath'da atsız olmaz ve sadece

Ama tavırlarında beni tiksindirecek hiçbir şey görmedim. Çok rahattır ama hiç de kaba değildir. Aslında iyi yetiştirilmiş bir havası var ve bu yüzden onu suçlamak büyük haksızlık olur.

ten rengi, zavallı adam, çünkü emin olabilirsiniz ki orası Hindistan'dı ve ne yaparsa yapsın babasının onu oraya göndermesinin son derece duygusuzca olduğunu düşünüyorum!"

"Neden, korkunç bir şey mi yaptı?" diye haykırdı Fanny, şaşkınlıktan gözleri dönmüş bir halde.

Selina telaşla, "Hayır canım, kesinlikle olmaz!"

dedi. "Ama dediniz ki-"

"Aşkım, ben öyle bir şey demedim! Nasıl da kaldırıyorsun! Hiç ! Bu da aklıma bir şey getirdi! Abby, sendeki bir davranış bozukluğu yüzünden yüzümün kızaracağı *hiç aklıma* gelmezdi! O kadar mahcup oldum ki, o kadar ve kaba davrandın ki! Ve sonra, kendini çok yüksek bir yere koyduktan sonra, onu *en kaba* şekilde küçümsemenin yanı sıra, yüzüne güldün! Sanki onu yıllardır tanıyormuşsun gibi!"

"Tanrım, neden kimse bana bir erkeği yıllardır tanıyana kadar onun söylediklerine gülmemem gerektiğini söylemedi? " diye karşı çıktı Abby.

Selina karmakarışık düşüncelerini toparlayamadan Fanny aniden konuştu: "Evet, ama insan sahip oluyor! Yani, insan öyle hissediyor! Kendi adıma, onun pejmürde giyinmesi ve resmi tavırları olmaması zerre kadar umurumda değil: Ondan *hoşlanıyorum*! Senin de hoşlanacağını düşünmüştüm Abby, çünkü o da senin gibi bir şaka ustası! Öyle değil mi?"

"Söylemeliyim ki," diye araya girdi Selina, "çok eğlendiriciydi. Ve gülümsediğinde-"

"Bay Calverleigh'in gülümsemesi onun en büyük gülümsemesi olarak kabul edilmelidir.

Tek varlığım!" dedi Abby alaycı bir tavırla. "Ondan hoşlanıp gelince, bunu nasıl söyleyebilirim ki? Onu çok az tanıyorum, Fanny!"

"Bu bir şey ifade etmez! Seni çok az tanıyor, ama senden çok hoşlandığını herkes görebilir!" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Fanny. "Sence bu akşam konsere gelecek mi?"

"En ufak bir fikrim bile yok," diye cevap verdi Abby. "Eğer tek giysisi binicilik elbisesi ise, kesinlikle hayır!"

"Zavallı adam!" dedi Selina, merhamet duyguları kabarmıştı. "Sanırım cüzdanı fena halde sıkışmış olabilir."

Ne olsun, Bay Calverleigh'in beyefendiler için doğru akşam giysisi olan uzun kuyruklu ceket, diz pantolonu ve ipek çorapları temin edecek ya imkânı ya da itibarı vardı, çünkü kibir baklamadan birkaç dakika önce Bayan Grayshott'a eKlik ederek New Assembly Rooms'da bu giysilerle göründü. Ama bu elbiseyi binici elbisesi kadar rahat giydiği ve şıklıktan çok rahatlığa önem verdiği için, hiçbir moda meraklısı terzisinin adını öğrenmek için en ufak bir istek duymazdı.

Bayan Abigail Wendover onun gelişini kirpiklerinin altından izledi ve daha sonra dikkatini kendi partisiyle sınırladı. Kendisi de (yeğeninin çok uygunsuz bir şekilde söylediği gibi) beş peni kadar güzel görünüyordu. Londra'da kendisi için İmparatorluk muslininden yapılmış, kısa kollu, omuzlarına kadar inen, dar etekli ve korsajı

Çift kat kurdele. İnce vücudu hayranlık uyandırıyordu ve bu parayı sadece sezon dışı bir konser için harcamak asıl niyeti değildi; ama rengi krepine daha yakından baktığında, bir daha giyilemeyecek kadar eski püskü olduğunu fark etmişti. En azından bu,

Şaşıran kız kardeşine yaptığı açıklama buydu. Gevşek bukleler halinde topladığı, parlak bir tutamı sol omzunun üzerinden sarkan saçlarına gelince, Selina bu konuda ne düşünüyordu? Londra'da çok güzeldi ama belki de Bath'da böyle olmazdı?

"Ah, sevgilim, seni hiç bu kadar güzel görmemiştim!" dedi Selina duygusal gözyaşları içinde. "Bu kadar çiçek açmışken! Beni yemeye hazır olduğunu biliyorum, ama söylemeliyim ve söyleyeceğim ki kimse seni Fanny'nin *teyzesi* sanmaz!"

Abby güldü, şöminenin üstündeki aynadaki yansımasına değerlendirci bir bakış attı ve

açık yüreklilikle söyledi: "Hiçbir zaman güzel ama henüz kötü biri de değilim, değil mi?"

O akşam konserde bulunan hiç kimse böyle düşünmüyordu. Partinin geri kalanının toplanmasını bekledikleri sekizgen odada Abby de Fanny kadar çok iltifat aldı ve konser salonundan geçerken tamamen yabancı biri tarafından süzülmenin kuşkulu mutluluğunu yaşadı.

Arada Bayan Faversham'ı hemen takip edip çay servisinin yapıldığı bitişik odaya geçmedi, kolunda annesiyle gelen Bay Dunston tarafından engellendi. Nezaket gereği

Bayan Dunston'la sıradan şeyler konuşurlarken, o sevimli ve Basmakalıp hanımefendinin dikkati tanıdıklarından biri tarafından çekilince, oğlu hemen araya girerek basitçe şöyle dedi: "*Mayıs gülü kadar güzelsin!* Biliyor musunuz, bu akşam sizi gördüğümünden beri aklımdan bu cümle geçiyor. Herkesi gölgede bırakıyorsunuz, Bayan Abby!"

"Flummery!" dedi Abby'nin dirseğinden eğlenen bir ses, "Yeğenini görmüş!"

"Efendim!" diye bağırdı Bay Dunston, öfkeyle. "Sanırım sizinle tanışma şerefine nail olamadım?"

"Sizi birbirinizle tanıştırayım!" dedi Abby aceleyle. "Bay Dunston, Bay Calverleigh-Mr *Miles* Calverleigh!"

Bay Dunston küçük, sert bir selam verdi, karşılığında başını salladı ve katı kariyerinde ilk kez, en ufak bir provokasyonda bir adamı dışarı çağırdığı günlerin geçmişte kalmamış olmasını diledi.

"Seni Bayan Grayshott'la çay içmeye götürmeye geldim," dedi Bay Calverleigh, Abby'nin elini tutup kolunun içine çekerek. "Onu senin için bir sandalyeyi korumaya bıraktım, hadi gel!" Bay Dunston'a başıyla bir selam daha verdi ve kısa bir gülümsemeyle Abby'yi acımasızca yanından uzaklaştırdı: "Tereyağı teknesini senin üzerine boşalttı, değil mi? Kim bu şeytan?"

"O çok saygıdeğer bir adam, annesiyle birlikte kasabadan birkaç mil uzakta yaşıyor," diye sertçe cevap verdi. "Ve eğer saçmalıyor olsaydı bile bunu söylemen hiç de yakışık almazdı!"

"İspanyol parası teklif etmiyorum, kastettiğiniz buysa," diye karşılık verdi. "İstiyor musunuz?"

"Bay Calverleigh, kadınlarla ilgili geniş deneyiminiz size iltifatların bizim için her zaman kabul edilebilir olduğunu öğretmiş olmalı?" dedi alçakgönüllülikle.

"Dokuz kadın için evet! Ama sizin için değil, Bayan Abigail Wendover! Sen yediden fazlasın! Çok iyi ki güzellik açısından diğer kadınlardan aşağı kalır yanın yok: Bu gece burada en az üç tane gerçek elmas var, Fanny'yi saymazsak."

"Sevgili bayım, onları bana gösterin, ben de size takdim edeyim! Onları tanıdığımı sanıyorum, hatta kim olduklarını bildiğime dair içimde bir his var!"

Başını iki yana salladı. "Hayır, onlara uzaktan hayranlık duymayı tercih ediyorum. Geniş deneyimlerim, sizde bolca bulunan o belirli türden bir şeyden yoksun oldukları konusunda beni uyarıyor."

"Sizinle ilgili *yeterince* geniş tecrübem var, Bay Calverleigh, çirkin bir şey söylemek üzere olduğunuz konusunda beni uyarıyor!"

"Hayır, sizi temin ederim! Aşağılayıcı bir şey yok! Hepsi büyüleyici kızlar! Sadece onları öpmek istemiyorum!"

Ürkek bir nefes verdi. "İstemiyorsun- ! Ve eğer bunu anlamamı istiyorsan-"

"" dedi ona gülümseyerek. "Seni burada ve şimdi öpmeyi çok isterim!"

"Yapamazsın!" dedi Abby, dengesini kaybederek.

"Yapamayacağımı biliyorum - şimdi ve burada olmaz, her halükarda!" "*Asla!*" diye bağırdı Abby, yanaklarının alev alev yandığının öfkeyle farkındaydı.

"Oh, bu tamamen başka bir mesele! Şansınız üzerine küçük bir miktar bahse girmek ister misiniz?"

Umutsuzca toparlanarak şöyle dedi: "Hayır! Ben asla kesinlikler üzerine bahse girmem!"

Güldü. "Biliyor musun, sen bir sevgilisin!" diyerek onun kafa karışıklığını tamamladı.

"Şey, *senin* olduğun şey bir-a-"

"Çit kuşu mu?" diye sordu yardımsever bir tavırla, kadın onu tanımlamak için yeterince kötü sözcük bulamayınca durdu. "Martı avcısı mı? Bermondsey çocuğu? Rudesby? Queer Nabs?"

Kadın kahkahayı bastı ve çay salonuna ondan önce girerken omzunun üzerinden adama fırlattı: "Bunların hepsi ve daha da kötüsü! Tek kelimeyle, rezil! Bayan Grayshott! Nasılsınız? Ve -ki bunun daha önemli olduğunu düşüneneğinizi biliyorum!"

O konuşurken Bayan Grayshott'un yanına oturdu ve dikkatini uzanmış olan kötü şöhretli Bay Calverleigh'den tamamen ayırdı. Ona bir fincan çay temin et. Bayan Grayshott dedi ki: "Hastam benim kadar şişman değil."

ne de uysal! Ancak Dr. Wilkinson onu gördü ve sağlığında kalıcı bir hasar oluşmuş olmasından korkmama gerek olmadığını söyledi. Bana sıcak banyo öneriyor, ki kendi deneyimlerimden de biliyorum, bu banyoların zayıf düşmüş bir bünyeye çok iyi geldiğini söylüyor. Abby, hayatım, saçlarına uyguladığın bu yeni yöntem için sana iltifat etmeme izin vermelisin! Çok hoş görünüyorsun ve eğer bu konuda bir yargıcım varsa, Bath'da yeni bir moda başlattın! Evet, sadece Fanny'nin görünüşüyle ilgili iltifatlara önem verdiğini biliyorum, bu yüzden seni övmek için başka bir kelime söylemeyeceğim! Sanırım şimdiden bir sürü iltifat almışsınızdır -bana ay çarpmış gibi görünen Bay Dunston'dan değilse bile, kesinlikle Bay Calverleigh'den!"

"de değil!" diye cevap verdi Abby. "Bay Calverleigh, bu gece burada bulunan üç gerçek elmasın güneş ışığında bir mum olduğumu düşünüyor! Dört tane de Fanny!"

Bayan Grayshott eğlenerek, "Gerçekten de öyle mi?" diye sordu. "Sanırım Oliver'ın deyimiyle *tam bir el!* Biliyor musun canım, onunla aranın bu kadar iyi olduğunu gördüğüme sevindiğimi itiraf etmeliyim, çünkü onu *neredeyse* sana *zorla* kabul ettirdiğim için vicdan azabı , umarım bunu asla yapmak istemediğimi biliyorsundur!"

"Oh, biliyorum, hanımefendi! Umarım bunu bir daha düşünmezsiniz. Er ya da geç onunla tanışmalıydım, biliyorsunuz."

"Ondan hoşlanıyor musun? Onun serbest ve rahat tavırlarının sizi rahatsız edebileceğinden korkuyordum."

"Tam tersine! Beni eğlendiriyorlar. O kesinlikle orijinal biri!"

Bayan Grayshott gülümsedi, ama biraz da hüznünlü bir sesle "Neden, evet! Ama sadece bu değil! O çok *nazik biri!* O yorucu yolculuk boyunca Oliver'a yaptığı hizmetleri hafife alıyor ama ben gerçeği Oliver'ın kendisinden duydum. Bay Calverleigh'in aralıksız ilgisi olmasaydı zavallı oğlumun hayatta kalabileceğini sanmıyorum, çünkü bana gemiye taşındıktan sonraki iki gün içinde o korkunç ateşin yeniden nüksettiğini söyledi! Oğlumun hayatını kurtaran gemi cerrahından ziyade Bay Calverleigh oldu; Hindistan'da uzun süre ikamet etmesi onu bu hastalığa herhangi bir gemi cerrahının olabileceğinden çok daha aşına hale getirmişti! Ona sonsuza dek minnettar olmalıyım!" Sesi titriyordu; küçük bir duygu dalgalanmasının üstesinden geldi ve canlılık çabasıyla şöyle dedi: "Sanki benim için yeterince şey yapmamış gibi, bir de bu akşamki konser için bilet bulmuş ve beni kendisine eşlik etmeye *zorluyor!* Bir şey söylemiş olmalıyım ki, ona benim

Neroli'yi dinlemeyi çok isterim ve bana bu fırsatı vermesinin özellikle nazik bir davranış olduğunu düşünüyorum, çünkü korkarım kendisi bir müziksever değil."

Bay Calverleigh'nin nezaketinin tamamen kişisel çıkarlardan kaynaklandığını düşünmek için çok iyi nedenleri olan Abby, dilini tutmakta zorlanıyordu. Belki de tam bu anda onlara katılması ve böylece karakteri hakkında daha fazla tartışmaya son vermesi bir şanstı. Adamın getirdiği çayı bir teşekkür sözcüğü ve sevimli bir gülümsemeyle kabul etti, ama kendini tutamadı

Neroli'nin sesinden etkilenip etkilenmediğini sorma dürtüsü.

O da hemen cevap verdi: "Tam olarak değil. Biraz fazla *vibrato*, sence de öyle değil mi?"

Abby titreyen dudaklarını kontrol ederek, "Ah, anladığım kadarıyla siz bir uzmansınız!" dedi. "Cehaletimi aydınlatmalısınız, efendim! Bu ne anlama geliyor, lütfen?"

"Latincem epey paslanmıştır ama sanırım titremek anlamına geliyor," dedi soğukkanlılıkla. "O da öyle, beyazlatıcı gibi. Ve aynı şekilde "diye ekledi düşünceli bir şekilde.

"Ah, seni *korkunç* yaratık!" diye itiraz Bayan Grayshott, köpürerek. "Çok fazla *vibratosu* olduğunu düğündüğümü söylerken *bunu* kastetmemiğtim! biliyorsun!"

"Her şeyden çok fazla aldığını düşünmüştüm," dedi açık yüreklilikle.

Bayan Grayshott ondan utanç duyduğunu haykırdı; ama çayını yudumlarırken yakalanan Abby'nin boğazı düğümlendi.

Az sonra onu kendi partisine geri getirdiğinde, Bayan Faversham'ın onu ismiyle ve nazik bir gülümsemeyle karşılamasıyla onu Bayan Faversham'tanıştırma zorunluluğundan kurtuldu: Leydi Weaverham o sabah Pompa Odası'nda bu görevi zaten yerine getirmişti.

Bay Faversham, Abby'nin yanına oturarak, "Demek genç Calverleigh'in amcası bu!" dedi. Bay Calverleigh'in uzun boylu, geri çekilen figürüne eleştirel bir gözle baktı. "Kimseyi umursamayan bir görünüşü var, ama onu yeğeninden daha çok seviyorum: bu genç adam yarı yarıya fazla imalı!"

"Ondan hoşlanmıyor musunuz efendim?"

"Hayır, söyleyemem," diye açık açık cevap verdi. "Gerçek şu ki, bu genç moda dallarına hiç değer vermiyorum! Karım bana ihtiyar bir bunak diyor; siz de diyeceksiniz herhalde, çünkü bütün hanımlar onun için çıldırıyor gibi görünüyor!

Onunla henüz , değil mi?"

"Hayır, zevk bana ," dedi kuru bir ses tonuyla.

Ertesi gün ona verilecekti. Londra'dan posta arabasıyla gelen Bay Stacy Calverleigh, sabahın ortalarında White Hart'a varmış ve Sydney Place'e gitmek üzere bir at yola çıkmadan önce, Bond Sokağı'ndaki sevgilisinin corbeau rengi süper ince ceketini, soluk pantolonunu ve pırıl pırıl Hessian çizmelerini giymek için sadece seyahat elbisesini değiştirmek üzere kalmıştı.

Hanımların hepsi evdeydi; Milsom Sokağı'ndaki bir ziyaretten yeni gelmiş olan Abby, kız kardeşinin eleştirel incelemesine bazı dantel desenlerini sunuyordu; Selina kanepeye uzanmış, Fanny ise arka salonda bir akrostişin kompozisyonuyla boğuşuyordu. Mitton, *Bay Calverleigh*'i anons ettiğinde hemen başını kaldırıp bakmadı, ama Stacy odaya girdiğinde toparlayıcı bir ses tonuyla konuştu: "Bayan Wendover! Hakkınızda duyduklarım nedir? Mitton bana, sizi son gördüğümünden beri oldukça keyifsiz olduğunuzu söylüyor! Çok üzgünüm!"

Sesi Fanny'nin başını bir sarsıntıyla kaldırmasına neden oldu. Ayağa fırladı ve neredeyse ön odaya koşarak, etkilenmemiş bir sevinçle haykırdı: "Stacy: Ah, sadece amcan olduğunu sanmıştım!"

Ellerini ona doğru uzatıyordu, Abby yeğeninin coşkusunu onaylamayarak izledikten sonra pratik bir zarafetle önce birini, sonra diğerini dudaklarına götürdü. "Beni amcam mı sandın? Şimdi, senin amcam değil de Bayan Wendover, çerçevenin dışında olmalı!" dedi okşarcasına. "Gerçekten de ben amcam değilim!" Ellerini bırakmadan önce hafifçe sıktı ve ilerleyerek kanepenin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Sevgili Bayan Wendover, var? Üzüntüden bitap düştüğünüzü görebiliyorum ve şüpheleniyorum ki çok fazla koşturuyorsunuz!"

Sesindeki ağırbaşlı kahkaha sözlerini hakaretten arındırdı. Selina bu cana yakın ve cüretkâr gencin cazibesine çok açık bir şekilde kapılmış, hoşgörülü bir teyze edasıyla onu terbiyesizliği için azarlamış ve son zamanlardaki rahatsızlığını anlatarak ona iyilik etmişti.

Abby böylece boş zamanlarında onu inceleme fırsatı bulmuştu. Onun Fanny'yi neden bu kadar çabuk fethettiğini anlamanın kolay olduğunu düşündü: yakışıklıydı, rahatlığı ve hitabeti vardı.

Davranışları hürmet ve güvenin hoş bir karışımıyla ayırt edilir.

Sadece yüz hatlarının hafifçe akiline oluşunda herhangi bir

Amcasına benziyordu: diğer tüm açılardan iki adam birbirinden daha farklı olamazdı. Boyu ortalamanın üzerinde değildi, ama

Miles Calverleigh'in uzun, gevşekçe örülmüş uzuvları, onun figürü özellikle iyiydi; Miles gibi, paltosunun içine omuz silkmiş gibi görünmüyordu: aksine, ceket onun formuna göre şekillendirilmiş gibi görünüyordu; yakalarının kulakları nişastanın yapabileceği kadar sertti; boyunlukları asla dikkatsizce düğümlenmemişti, ama her zaman güzelce düzenlenmişti, ister Napolyon'un sade tarzı ya da Mathematical'in daha karmaşık kıvrımları; ve yelek seçiminde mükemmel bir zevk gösterdi. Bay Faversham gibi eski kafalı kişiler onu bir züppe, bir dandy, bir bandbox yaratığı olarak damgalayabilirdi, ama genç kuşaktan kasıla kasıla yürüyenlere karşı içgüdüsel hoşnutsuzlukları onları çok ileri götürdü: Stacy Calverleigh zeki biriydi ama tam bir züppe sayılmazdı, çünkü modanın savurganlıklarından pek azına sahipti. Gömleğinin paçaları biraz fazla yüksek, ceketinin omuzları biraz fazla dolgulu ve beli biraz fazla kıvrık olabilirdi ama hiçbir zaman takılara aşırı yüklenmez ya da gümüş bir kürekle enfiye çekerek sıradan insanları isyan ettirmezdi.

Kanepenin yanında diz çökmüş olan adamın profili Abby'ye dönüktü ve Abby bunun son derece yakışıklı bir profil olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Sonra Fanny, Selina'nın gevezeliğine bir ara verip onu diğer teyzesine takdim etme fırsatını yakaladığında ve Selina başını çevirip Abby'ye baktığında, onun daha az yakışıklı olduğunu düşündü, ama nedenini tam olarak bilmiyordu.

Ayağa fırladı ve onun eleştirel kulaklarına sahte gelen bir çocuksulukla haykırdı: "Oh! Bu benim dört gözle beklediğim bir an.

-Ve yine de korkuyorum! Çok mütevazı hizmetkarınız, hanımefendi!"

"Korkmak mı?" dedi Abby kaşlarını kaldırarak. "Benim bir gorgon olduğumu mu düşündün?"

"Ah, hayır, ondan çok uzak! Çok sevgili bir teyze!"

Abby, yaşlı Calverleigh gülümsediğinde onda anında tepki uyandıran çekiciliğin izini boşuna ararken, bunun onun gözlerine ulaşmadığını fark etti. Gözlerinde hesapçı bir bakış olduğunu düşündü ve onun üzerinde iyi ya da kötü bir izlenim bırakıp bırakmadığını anlamak için kendisini yakından izlediğinden şüphelendi.

Hafifçe söyledi: "Bu, korkmanız için bir neden gibi görünmüyor efendim."

"Hayır ve bu kaçak içki!" Fanny dedi ki. "Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Saçmalık mı Stacy?"

"Bu saçmalık değil. Bayan Abigail sizi seviyor ve benim size layık olmadığımı düşünüyor olmalı.

el!" Tekrar gülümsedi ve basitçe şöyle dedi: "Ben de öyle düşünüyorum hanımefendi. Ne kadar değersiz olduğumu benden iyi kimse bilemez."

Selina'dan gelen duygusal bir iç çekiş ve anlaşılmaz bir mırıltı, bu açık sözlülüğün onu derinden etkilediğini . Abby üzerinde farklı bir etki yaratmıştı. "Gözümdeki rüzgârı almaya mı çalışıyorsunuz, Bay Calverleigh?" dedi.

Rahatsız olduysa bile bunu belli etmedi ve hemen cevap verdi: "Hayır, ama belki de ağzınızdan çıkan sözler?"

Özel olarak, ona hatırı sayılır bir beceriklilik için kredi verdi, ama tek söylediği şuydu: "Yanılıyorsunuz: Ben o kadar kaba değilim."

"Ve bu doğru değil!" Fanny tutkuyla ilan etti. "Kimsenin böyle bir şey söylemesine izin vermeyeceğim, senin bile, Abby!"

"Söylemedim canım, söylemem mümkün değil, o yüzden dallara tırmanmana hiç gerek yok! Söylesenize Bay Calverleigh, amcanızla tanıştınız mı?"

"Amcam mı?" diye tekrarladı. Fanny'ye baktı, gözlerinde bir soru vardı. "Ama bu da ne? İçeri girdiğimde beni amcam sandığını söylemiştin! Sahip olduğum tek amcam -eğer hala ona sahipsem- dünyanın öbür ucunda yaşıyor!"

"Hayır, yapmıyor," diye cevap verdi Fanny. "Yani, şimdi öyle yapmıyor! Lavinia Grayshott'un erkek kardeşini Kalküta'dan eve getirdi ve o burada, York House'da!"

"Yüce Tanrım!" dedi boş boş.

"Sana hiç ama *çok* hoş biri, değil mi Selina Teyze?"

"Evet, gerçekten de öyle," diye onayladı Selina. "Oldukça tuhaf biri, çok resmi değil, ama bana hiç de kimsenin yaşamak *isteyeceği* türden bir yer gibi gelmeyen Hindistan'da uzun süre yaşamış olmaktan kaynaklandığını söyleyebilirim, ama sonuçta bu onun suçu değil, zavallı adam ve *son* derece centilmen!"

"En azından bunu bildiğime sevindim!" Stacy hayıflanarak şöyle dedi. "Onunla hayatımda hiç karşılaşmadım, ama başka bir yerde olmasını yürekten diliyorum, çünkü korkarım ki Size karşı küçük bir itibarım olabilir! Ne yazık ki, onun ailemin yüz karası olduğu söyleniyor!"

"Sanırım onunla tanışmışsındır!" dedi Abby, saçlarını göstererek. "Böyle bir şey yaptığını hatırlamıyor, ama seni, kendi deyimiyle, *pis bir veletken* görmüş olabileceğini düşünüyor!"

Ona hızlı bir bakış fırlattı ama yine gülümseyerek şöyle dedi: "Ah, büyük olasılıkla! Bu durumu unuttuğum için suçlanamam, değil mi? Acaba onu İngiltere'ye geri getiren nedir?"

"Ama sana söylemiştim!" Fanny ona hatırlattı. "Zavallı Bay Oliver Grayshott'u eve o getirdi! Ve ona o kadar iyi baktı ki Bayan Grayshott ona ne kadar minnettar olsa azdır! Ol'-Bay Grayshott'a gelince, o bir *koz* olduğunu söylüyor ve onun tek bir sözünü bile dinlemiyor. aşağılama!"

"Daha da kötüsü!" dedi komik bir yüz ifadesiyle. "Aslında bir erkek hizmetçi! Hindistan'da servet kazanmadaha başlangıçta söndü!"

Abby ona, kendisinininkinin de sahte olduğuna inandığı bir gülümseme bahşederek, "Cepleri dolu olarak dönen müsrif evlat için çok şey affedilebilir, değil mi?" dedi.

"Oh, her şey!" diye neşeyle teminat verdi. "Dünyanın düzeni böyle, hanımefendi!"

"Çok yanlış, çok yanlış!" diye araya girdi Selina, pek de bağırılı olmayan bir Gekilde, karmakarışık düğüncelerini anlaşılır sözcükler haline getirmeye çalışarak. "Demek , para karakteri yeniden oluşturmaz ve *oluşturamaz!* Ve tamamen insanlık dışı bir şekilde kovulmuş bir adamdan (çünkü

bana öyle geliyor ki, ve *kimin* ne dediği umurumda değil!

En doğal olmayan ilişkilerine gine yağıdırmak *canavarlıktır!* Ya da, her halükârda," diye geçici olarak ekledi, "saçma!"

"Bravo, Selina!" diye haykırdı Abby.

Selina bu alkışlar karşısında hafifçe kızarak şöyle dedi: "Bana öyle geliyor ki, gerçi bunun sizinle bir ilgisi yok, Bay Calverleigh, bu yüzden *sizi* kınamak istediğimi düğünmemelisiniz ve her halükarda zavallı Bay Miles Calverleigh servetini kazanamadı - en azından gibi görünmüyor, çünkü en pejmürde kıyafetleri giyiyor! Öte yandan, York House'da kalıyor ve biliyorsunuz, orada kalan bazı sevgili dostlarımızın bana söylediği gibi, bu hiç de *ucuz* değil."

"Tam tersi!" dedi. "Beni korkutuyorsunuz, hanımefendi! Her zaman aşırı pahalı olmasıyla ve uçacak tek bir tüyü bile olmamasıyla ün salmıştır! Umarım York House'da onlara iki katı bahşış vermez ve hesaplaşmayı bana bırakmaz!" Bu konuşmanın Selina'yı şoke ettiğini ve Fanny'nin kendisine ciddiyetle bakmasına neden olduğunu gördü ve hızlı ve yumuşak bir şekilde şöyle dedi: "Gerçek şu ki, biliyorsunuz, büyükbabamı ve babamı da çok utandırdı, bu yüzden onun hakkında hiç iyi bir şey duymadım. Ancak, itiraf etmeliyim ki, sık sık onun bir

Bana çizildiği kadar siyah. Gerçekten, eğer ondan hoşlanmıyorsan,

Bayan Wendover, o ! Hiç vakit kaybetmeden onu Tanıdık." Gülümsemesi okşarcasına Fanny'ye döndü. "Bana son Bath haberlerini anlat!" diye yalvardı. "Leydi Weaverham onunla yemek yeme sözünden caymak zorunda kaldığım için beni affetti mi? Bayan Ancrum dişini çektirecek cesareti toplayabildi mi, yoksa yüzü hâlâ şiş mi? Bana her şeyi anlat! Sanki on iki aydır yokmuşum gibi hissediyorum!"

Bath'da son zamanlarda meydana gelen en ilginç olay Oliver Grayshott'un annesinin şefkatli bakımına geri dönmesi olduğu için Fanny ona her şeyi anlatmadan ve Oliver'ı eğlendirmek için yazdığı akrostiş konusunda ondan yardım istemeden önce. "Görüyorsunuz, onu eğlendirmek için elimden geleni yapıyorum," diye açıkladı. "Zavallı çocuk, o kadar kötü durumda ki ne gezilerimize katılabiliyor, ne toplantılara, *ne de başka bir şeye*, bu yüzden Lavinia benden ona yardım etmemi istediğinde *Tabii ki* moralini yüksek söyledim!" Genç teyzesinin bastırılmış öfkesi karşısında ekledi: "İtiraz edemezsin sanıyordum?"

Uygun bir şekilde karşılık verdi, ama ondan hızla hoşlanmamaya başlayan Abby, Bay Oliver Grayshott'un Bath sahnesine izinsiz girişini hoş karşılamadığı izlenimini edindi (ve hoş karşıladı).

Bölüm VII

Bay Stacy Calverleigh, Sydney Place'de hafif bir öğle yemeği yedikten sonra şehrin merkezine doğru yürüdü, ancak Bridge Street'in sonunda sola, High Street'e dönmek yerine, yolların birleştiği yerde duraksadı ve sonra omuzlarını silkerek Borough Wall boyunca Burton Street'e doğru yürüdü. Buradan kuzeye doğru dönerek kısa bir süre sonra Milsom Sokağı'na ulaştı; bu sokağın başında, George Sokağı'nda York House Oteli bulunuyordu.

Bu pansiyon Bath'da bulunabilecek en seçkin ve aynı zamanda en pahalı pansiyondu ve Stacy'nin ne yapacağı belli olmayan amcasının burada kalıyor olması onu belli belirsiz rahatsız ediyordu. Kendisi de orada kalmak istemiyordu, çünkü terzisine ve Londra'daki diğer pek çok esnafa ne kadar borcu olursa olsun, Bath'daki itibarını oraya giderek zedelemeye hiç niyeti yoktu. Aslında, Stall Sokağı'nda bulunan ve birçok odası Pump Yard'a bakan White Hart ona çok uygundu. York House'un sessizliği hiç de onun zevkine göre değildi.

ve yoğun bir postanenin gürültüsüne ve telaşına hiçbir itirazı yoktu.

Hava bütün gün belirsizdi ve York House'a vardığında yeniden yağmur yağmaya başlamıştı. Havada, Bay Miles Calverleigh'in odasında yanan küçük ateşi görmesini sağlayan nemli bir soğukluk vardı.

Özel salon, hoş karşılanmamış değildi. Bay Calverleigh salonun bir köşesinde oturmuş, ayak bileklerini bir tabureye çaprazlamış, parmaklarının arasında da bir cheroot tutuyordu. Garson Stacy'yi çağırdığında bir gazeteye göz atıyordu, ama gazeteyi indirip yeğenine eleştirel bir bakış attıktan sonra bir kenara fırlattı ve hoşgörülü bir eğlence tonuyla şöyle dedi "Yüce Tanrım! Sen benim yeğenim misin?"

Stacy hafifçe eğilerek, "Ben de öyle düşünmüştüm, efendim," diye cevap verdi. "*Eğer* gerçekten Miles Calverleigh iseniz?"

"Öyleyim, ama bunun seni endişelendirmesine izin vermemelisin," dedi Miles nazikçe. "Babanı pek sev: Bir kere o kadar da şık bir köpek değildi. Bunun için rakam yoktu. Sarı buzağı paçalarının artık çok moda olduğunu duydum."

"Kesinlikle!" dedi Stacy, çuha çiçeği rengi pantolonu gerçekten de ilk bakışta göze çarpıyordu. Şapkasını, eldivenlerini ve buğulu bastonunu masanın üzerine bıraktı. "Bath'da değildim, yoksa sizi daha önce ziyaret ederdim, efendim. Dalgınlığımı bağışlayın.

"Şey, bu konuda bir zorluk yok: Sizi görmeyi hiç beklemiyordum."

Stacy biraz da kibirli bir tavırla, "İnsan bu kadar yakın bir akrabasına ilgi göstermekte geri kalmak istemez," dedi.

"Ne, benim gibi gevşek bir vida için bile mi? Hadi, hadi, nevvyy! Bu biraz fazla kahverengi oldu! Beni buraya getiren Geytanın ne merak ediyorsun ve hiçbir Gey yapmamıG olmayı diliyorsun!" Stacy'yi şaşkına çevirdiğini görünce güldü ve şöyle dedi: "Yüksek iplerinizden inin ve benimle tartışmaya kalkmayın: Punctilio'dan hiç hoşlanmam. Sen de

Bana saygı ya da itaat borçlusun, biliyorsun. Oturun ve bütçenizi boşaltın!"

Stacy zoraki bir gülümsemeyle, "Peki efendim, sizi İngiltere'ye getiren nedir?" diye sordu.

"Eğilim. Cheroot?" "Teşekkür ederim, hayır!"

"Enfiye çekiyorsun, öyle mi? Sonunda burnunun her yerinde sarı lekeler olacak, ama bu önce mirasçını yakalayabileceğini söyleyebilirim,

bu yüzden bir anlam ifade etmiyor."

Stacy hemen savunmaya geçti: "Size ne söylediğini -kim söyledi-bilmiyorum."

"Aptal gibi davranma! Bayan Wendover bana söyledi - Bayan Abigail Wendover

-Ve davanızın başarılı olacağını sanmıyorum."

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, hayır!" Stacy kaşlarını çatarak konuştu. "Onun benim düşmanım olduğuna inanıyorum. Onunla ilk kez bugün tanıştım ve elinden gelse beni hamile bırakacağı çok açık!"

"Buna hiç şüphe yok. Sizinle kavga edebilecek başka birini söyleyebilirim, o da James Wendover."

"Ah, o!" Stacy omuz silkti. "Bunu yapmaya çalışabilir ama başaramayacak. Fanny onun için acele etmez. Ama bu huysuz teyze başka bir mesele. Fanny-" Sözünü kesti, birdenbire düşüncesizliğe sürüklendiğini fark etti ve çocuksu gülümsemesini yardımına çağırdı. "Mesele şu *ki* Fanny bir mirasçı. Onun iyi bir eş olmasını istedikleri için ailesini suçlayamayız, ama insan derin bir aşk yaşarken zenginlik ya da rütbenin hiçbir önemi yoktur."

Miles alaycı bir tavırla, "On yedi yaşında bir kız kendini derin bir aşka kaptırabilir ama benim tecrübelerime göre bu kalıcı bir tutku değildir," dedi. "Bana zenginlik meselesinin senin için bir anlam ifade etmediğini söylemeyeceksin, değil mi?"

Gülümsemesi bu alaycı bakışın altında kayboldu; Stacy öfkeyle şöyle dedi: "Lanet , serveti olmayan bir kızla nasıl evlenebilirim?"

"Yapabileceğini sanmıyorum. Duyduğuma göre, yel değirmeniniz bir fındık kabuğuna dönüşmüş."

"Bunu sana kim söyledi?" Stacy kuşkuyla sordu. "İngiltere'de herhangi bir tanıdığınız olduğunu bilmiyordum!"

"Nasıl ki? Var, ama senin korkunç bir şekilde rüzgârda savrulduğunu bana söyleyen Letty'ydi."

"Büyük teyzem Kelham'ı mı kastediyorsun?" Stacy inanmaz bir ifadeyle konuştu. "*Onu* ziyaret ettiğine inanmamı mı istiyorsun?"

"Oh, hayır! Neye inandığın zerre kadar umurumda değil. Neden umurumda olsun ki?" dedi Miles, hiç azalmayan bir sevecenlikle.

Stacy kızarak kekeledi: "Özür dilerim! O kadar titiz bir şeytan ki, bunu düşünmemem ,
-"

Miles cesaretle, "*Ben de!*" dedi. "Sen kapıyı yüzüme kapatacağını düşünürdün!"

Stacy bir kahkaha patlattı. "Evet!" diye itiraf etti. "Sana saygı borcum yoksa, bunu temiz çamaşırlara sarmam gerekmez, tahsil ederim!"

"Hayır, buna hiç gerek yok!" Miles ona güvence verdi.

"Mesele şu ki, büyük teyzeniz, Lordum, Letty'nin büyük teyze olduğunu düşünmek! Benden en fazla bir düzine yaş büyük!" "Mesele şu ki, eskiden bana karşı bir nezaketi vardı. Bunun nedeni babamdan nefret etmesi olabilir elbette. Düşünüyorum da, baban onunla hiçbir şekilde ilk kürekleri çekmiyordu. Ya da çoğu kadın tırmıklara düşkün olduğu için de olabilir," diye ekledi düşünceli bir şekilde.

"*Bu* yüzden mi yurtdışına gönderildiniz?" Stacy sordu. "Bunu hiçbir zaman tam olarak bilemedim, babam sizden hiç bahsetmedi, sadece konuşulmamalıydı!"

Amcası içtenlikle, "Oh, ben şok edici bir şekilde !" diye cevap verdi.

"Eton'da iç etek çizgisinde başladım: beni bu yüzden kovdular."

Stacy ona biraz korkuyla baktı. "Ve Oxford'da?"

"Hatırlamıyorum ama büyük olasılıkla. O zamanlar sorun şu ki, çok olgun ve yarı yarıya hazırdım: her zaman bir tür esinti yaratıyordum. Yine de Londra'da tekmelediğim tarla kuşları için hiçbir şey. Günün çocuğu bendim ve lanet olası genç bir aptal! Kariyerimi bir varisle kaçmaya çalışarak taçlandırımdım. Bu aileye fazla geldi, bu yüzden benden kurtuldular ve eminim onları suçlamıyorum." Alaycı bir şekilde gülümsedi yeğeni. "Şans sana da gülmedi, değil mi?" Stacy kaskatı

kesildi. "Efendim?"

"Kitabı kendiniz sıçratmaya çalıştınız, değil mi?"

"Bu, efendim, tartışmamayı tercih ettiğim bir konu! Talihsiz bir olaydı! Değişmez bir tutku olduğuna inandığımız bir şeye kapılmıştık! Koşullar -tüm gerçek- sizin tarafınızdan bilinemez ve kısacası, kendimi size karşı haklı çıkarmak zorunda hissetmiyorum!"

"Yüce Tanrım, yapmayacağınıza inanıyorum! Bu beni ilgilendirmez. Amcan olabilirim ama seninle gerçekten çok az ilgileniyorum. Bana çok benziyorsun ve ben kendimi çok sıkıcı buluyorum. Keşfedebildiğim tek fark senin bir oyunbaz olman. Bu benim hiç sahip olmadığım tek kötü alışkanlık ve bende bir ilgi uyandırmıyor, çünkü ben de oyun oynamayı çok sıkıcı buluyorum."

"Sanırım benimle oyun oynamaya çalışıyorsunuz - ya da oyun hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz ve ben buna inanmıyorum!"

"Oh, hayır! Oyun oynamayı denedim ama benim için cazibesi yoktu. Çok yavaş!" "Yavaş mı?" Stacy'nin nefesi kesildi.

"Neden, evet! Ne yapacaksınız ki, körüğünüzü yatırıp bir kartın dönüşünü ya da zarın düşüşünü izlemekten başka? At yarışı da öyle. Şimdi, eğer bana bir maç teklif edilseydi, kendi atımı başka bir adamınkine karşı sürmek için, bu spor olurdu, isterseniz! Ama ben çok ağır ata binerim ve hep öyle yaptım."

"Ama sizin büyükbabama bir servete mal olduğunuzu söylediler - anladığım kadarıyla!"

"Pahalıydım," diye itiraf etti Miles, "yine de bir servet kadar yüksek olduğunu söyleyemem. Ama harcamalarım beni çok eğlendirdi. Hazard ya da Faro'da insanı eğlendirecek ne var ki?"

Stacy'nin bunu anlaşılmaz bulduğu belliydi. Gözlerini dikti ve bir süre sonra şöyle dedi: "Sanırım seni kıskanmalıyım! Ama kıskanmıyorum. Bu benim kanımda var, eminim sizinkinde de vardır! Babam-büyükbabam-büyük amcam Charles-oh, hepsi!"

"Evet, ama ailem için üzücü bir hayal kırıklığı olduğumu unutmamalısınız. Babam benim bir şekil değiştiren olduğumdan bile şüphelendi. Hoş bir teori ama korkarım temelsiz." Çerağının izmaritini ateşe attı ve uzun bacaklarını gererek ayağa kalktı. Açık renk gözleri Stacy'ye baktı, ifadesini yorumlamak zordu. "Danescourt'u kaybettin mi?" diye sordu.

Stacy kısaca güldü. "Yüce Tanrım, akli başında bir adam o lanet olası barakaya ne yatırır ki? Gırtlığına kadar ipotekli ve Hem de harabeye! Babam öldüğünde burası ipotekliydi ve ben bunu . Oradan nefret ediyorum, bir groat bile harcamak istemiyorum!"

"Atalarımızın gölgeleri!" dedi Miles kayıtsızca. "Hepsi mezarlarında dönüyor olmalılar. Belki de *sen* bir Dönüşen'*sin*! Yoksa düşmüş servetinizi geri getirebileceğimi umarak mı beni ziyarete geldiniz?"

"Pek sayılmaz!" Stacy, amcasının şahsına bir bakış fırlattı.

"Bayan Grayshott'un oğlunu eve ayı gibi götürdüğünüz söylendi, bu da bana domuz yağı içinde yüzdüğünüzü düşündürmüyor değil! Umarım bu dışarı sızmaz!"

"Hiç sanmıyorum!" dedi Miles güven verici bir sesle. "Ama yanlış anladınız:

Onu yönlendirmiyordum. Hasta bakıcılık ve uşaklık görevlerini birleştiriyordum."

"Yüce Tanrım! Eğer *bu* bilinirse-! Dilerim ki *benim* pozisyonum, efendim!"

"Ama neden yapayım ki?"

"Lanet olsun, ben senin yeğenimim!" Stacy öfkeyle konuştu. "Ve ne de olsa sen de bir Calverleigh'sin!"

"Evet, ama ayağımın dibinde değil, söz veriyorum. İlişkimize gelince, yeğenim olduğun için kimse seni suçlayamaz -ben de suçlamıyorum- ama bu seni rahatsız ediyorsa, beni tanıma!"

"Size eğlenceli bir mesele gibi görünebilir," diye cevap verdi Stacy, kızarak, "ama size söylememe izin vermenizi rica edeceğim, efendim, sizi burada görmek benim için hiç de hoş bir şey değil, tıpkı -ah, kahretsin, tam bir pırlanta gibi!" Ayağa kalktı ve şapkasını aldı. "Bath'da ne kadar kalacağınızı bilmiyorum ama bu otelin ücretlerinin ne kadar olduğunu bildiğinizi sanıyorum!"

"Onlara hiç !" dedi Miles. "Onları sana şikâyet etmeyeceğim. Eğer kendimi bir standda bulursam, her zaman kargayı vurabilirim."

Stacy eldivenlerini ve bastonunu toplayarak, "Çok dikkat dağıtıcı, efendim!" diye tersledi, "Hizmetkâr!"

Hafif bir selam verdi ve odadan çıktı. O kadar sinirlenmişti ki, öfkesi yeterince yatışmadan White Hart'a ulaşmıştı.

Öfkesinin kendisini yönlendirmesine izin vermekle akıllıca davranıp davranmadığını düşünmesine izin verdi. Doğuştan dengeli bir adam değildi, ama gülümseyen bir yüz havası geliştirmişti, bunun sosyetenin sınırlarında yaşayan biri için yakışıklı yüzü kadar büyük bir değer olduğunu biliyordu. Nadiren sinirlendiği ya da dengesini kaybettiği görülürdü.

Çevresine girmeye çalıştığı bir yabancından ya da beğenisini kazanmak istediği büyük bir hanımefendiden ters bir bakış işitmek gibi ağır tahrikler. Artık canı sıkılmaya başlamıştı.

Amcasının kıllarını diken diken eden özelliğin ne olduğunu merak ediyordu; ama bir süre sonra, o da isteksizce, kendisinin küçük düşürüldüğünü fark etti. Bunun Miles'in üstün boyuyla hiçbir ilgisi yoktu, hatta yeğeniyle konuşan bir adamın değil, kayıtsızlıkla baktığı bir çağdaşıyla konuşan bir adamın tavrıyla da ilgisi yoktu. Miles'in, modası geçmiş bir palto giymiş, boyunbağı gevşemiş ve uzun kahverengi parmaklarının arasında iğrenç bir cheroot varmış gibi görünerek nasıl rahatça uzandığını hatırlayınca, yeniden kızgınlık duyduğunu hissetti. Onun değil, kendisinin

İtibarsız amca, durumun efendisi olmalıydı, ama gizemli bir şekilde kendini garip hissetmesine neden olmuştu. Memnuniyetle olmasa bile, en azından zevkle karşılanmayı beklemişti.

Ailenin reisinin suçluyu ziyaret etmesi büyük bir nezaket göstergesiydi, ama suçlunun bundan haberi olmadığı anlaşıyordu. Ne memnun olmuş, ne de hoşnutsuzluk duymuştu ve kesinlikle memnun olmamıştı; yeğenine gösterdiği tek ilgi de sıradan bir ilgiydi.

Stacy bunu o kadar sinir bozucu buldu ki, bu küstah adama hak ettiği dersi vermek için neredeyse York House'a geri dönmeyi dileyecekti.

Ancak çok geçmeden, temkinli davranması, hatta yapabiliyorsa Miles'la arkadaş olması gerektiği aklına geldi. Miles onun Fanny Wendover'a kur yaptığını biliyordu ve bunu Fanny'nin teyzelerinden öğrendiğine hiç şüphe yoktu. Onaylamadığına dair hiçbir işaret göstermemişti: aslında, Danescourt'un ağır bir yük altında olduğunun ortaya çıkmasıyla ilgilendiği kadar bununla da ilgilenmemişti, ama Bayan Abigail Wendover'la arası iyiye, onun desteğini kazanmak için çaba göstermeye değebilirdi.

Bay Stacy Calverleigh için evliliğin pek cazibesi yoktu, ama son derece zorlayıcı hale gelen sıkıntılardan ancak zengin bir evlilikle kurtulabileceği ona zorla kabul ettirilmişti ve Fanny'yi kendisiyle kaçmaya ikna etmek zorunda kalsa bile onunla evlenmeye kararlıydı. Ama onunla teyzelerinin ve amcasının rızasıyla evlenmek çok daha iyi olurdu. Selina'yı ikna edebilirdi ama Selina'nın Abigail'den daha az önemli olduğunu ve Bay James Wendover üzerinde Abigail'in etkisinin daha ağır basacağını başından beri tahmin ediyordu.

James hakkında hiçbir yanılsaması yoktu. James'in babasını ya da ağabeyini hiç tanımamıştı, hele büyükbabasını hiç. ve James'in genellikle bir Wendover timsali olduğu düşünülürdü. İki tutku tarafından yönetiliyordu: ilerleme kararlılığı

Ailenin çıkarları ve skandal kokan her şeyden ne pahasına olursa olsun kaçınmak için daha da güçlü bir kararlılık. Fanny'nin itibarı biraz zedelenmiş genç bir adamla evlenmesine karşı çıkacağına güvenilebilirdi ama düğüm atıldıktan sonra ortaya çıkacak skandalı örtbas edeceğine de güvenilebilirdi.

Ve eğer hemen yapmazsa

Zengin koğuşuna uygun bir erzak sağlarsa, *insanların ne diyeceğinden* korktuğu için çok yakında bunu yapmak zorunda kalacaktı. (Kötü niyetlilere göre) davranışlarını yöneten korku buydu. Ve eğer Stacy kendini ıslah olmuş bir karakter olarak gösterirse, insanlar kesinlikle çok kaba şeyler söyleyeceklerdi,

James, Fanny'nin en azından büyük gelirine sahip olmasını sağlamadıkça

servetinin ve atalarının evinin. Özellikle, diye düşündü Stacy, eğer gizli evliliğin bir varisle kutsanmasıydı. Kendi adına, son derece edepli davranmaya, hatta bir süre için yılın birkaç ayını Amberfield'de geçirmeye razı olmaya niyeti vardı. Sıkıcı olabilirdi ama bir varisle evli olduğu bir kez öğrenildiğinde

Birkaç yıl içinde mülkiyeti kendisine geçecek olan bu kişi, beklentileriyle rahatça yaşayabilecekti. En acil alacaklılarıyla anlaşması mümkün olmalı ve hala Dun topraklarında olmasına rağmen artık borç yüzünden hapse girme korkusu olmayacaktı. En açgözlü tüccar bile (evlilik yoluyla) büyük bir servetin varisi olan bir adama karşı aşırıya kaçmazdı.

Elbette ideal bir evlilik değildi bu. Reşit olmuş bir gelini tercih ederdi ve gerçekten de etmişti; ama varisler çok azdı ve kaçma girişimi başarısızlıkla sonuçlandığından beri

Biriyle konuşma mesafesine gelmesine izin verilmesi şansı yok denecek kadar azalmıştı. Öte yandan, Fanny küçük bir güzellikti ve eğer bacaklarına pranga vurulması gerekiyorsa, onu da diğerleri kadar seveceğini düşünüyordu. Ama bunu teyzelerinin onayını alarak yapmak istiyordu ve Selina'yı fethettikten sonra, benzer bir başarı elde etmeyi umuyordu.

Abigail ile başarı. Onunla geçirdiği beş dakika iyimserliğini yıkmaya yetmişti: Abigail kız kardeşinden daha sert bir yapıya sahipti ve ona karşı açıkça cephe almıştı. Muhtemelen bunun suçlusu James Wendover'dı; belki de başka bir adamın etkisi avantajlı *hale* getirilebilirdi. Miles'la dostane bir ilişkisi varmış gibi görünüyordu, bu da Miles'ın desteğini almak için zaman kaybedilmemesini gerektiriyordu.

O akşam Upper Rooms'daki baloya gittiğinde, amcasının da orada olduğunu ve Bayan Grayshott'la konuştuğunu görünce, onu her türlü memnuniyet belirtisiyle selamlamak için eline geçen ilk fırsatı değerlendirdi. Miles'ın en azından diz altı ve kırlangıç kuyruklu bir ceket olduğunu görmek onu rahatlatmıştı ama parmakları, içler acısı olduğunu düşündüğü kravatını yeniden düzenlemek ve amcasının kuzguni saçlarını daha şık bir tarza sokmak için kaşınıyordu. Kendisinininkiler güzelce pomatlanmış ve Brutus şeklinde taranmıştı;

Ceketi düzgün vücuduna tam oturuyordu; belinde bir köstek sallanıyordu; boynunda bir bilgi yarışması bardağı asılıydı; Steek'in lavanta suyunun ince kokusu üzerine sinmişti; ve elmas bir iğne Oryantal kravatının kıvrımlarında yuvalanmıştı. Aslında, Leydi Weaverham'ın Bayan Slinfold'a gözlemlediği gibi

Londra'ya özgü bir dokunuş. Bayan Slinfold da aynı fikirdeydi.

Sanırım orada bulunan tüm beyefendiler arasında en şık olan oydu; ama Bayan Ruscombe kulak misafiri oldu ve hafif bir attı: "Oh, öyle mi düşünüyorsun ? Ne kadar saçma! Kocam -ne kadar da edepsiz!- ona olumlu bir kukumav diyor!"

Ama herkes Bayan Ruscombe'un en ağır eleştirilerini uysal eşine yöneltmeyi adet edindiğini, ayrıca beş kızından en büyüğünü Bay Stacy Calverleigh'in gözüne sokmak için elinden geleni yaptığını , bu söz taş gibi bir sessizlikle karşılandı. Bay Stacy Calverleigh herkesin zevkine göre fazla gösterişli bir yaratık olabilirdi, ama kambur değildi, çünkü ne kasıla kasıla yürüyor, ne de zarif bir havası vardı. Davranışları çok hoştu, öyle ki, en kötü niyetli büyükleri bile onun yeterince terbiyeli olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar.

Bayan Abigail Wendover güzel yeğenine refakat etmek üzere geldiğinde, Londra'daki elbiselerinden birini daha giydiği görüldü ve arkadaşları arasında onun en iyi görünümünde olduğu konusunda fikir birliğine varıldı, sadece Mrs. Ruscombe, bir serveti çarçur etmeye hazır olan birinin avantajlı görünmesinin kolay olduğu görüşünü savunuyordu.

Bu tahmin biraz abartılıydı, ama Abby rahat bir yaşam sürdüğü için tasarruflu davranmak zorunda değildi ve saten bir sabahlığın üzerine giydiği, yumuşak kıvrımlarla ayaklarına kadar uzanan ve yarım bir trençkotla son bulan, figürlü dantelden yapılmış son derece pahalı bir elbise satın almakta tereddüt etmemişti. Saçındaki pırlanta saç tokası kadar bu da Ama Bay Miles Calverleigh onların arasında değildi ve kısa bir süre sonra onun oturduğu yere geldi ve o sırada oluşmakta olan sete onu götürme onuruna sahip olmak için yalvardı.

Gülümsedi ama başını sallayarak şöyle dedi: "Teşekkür ederim ama ben dans etmem." "Buna sevindim," dedi. Sonra, şaşkınlık ve hızlı eğlence sıçradı gözlerinin içine bakarak güldü ve ekledi: "Gördüğünüz gibi bu işte çok kötüyüm! Onun yerine oturup sizinle konuşabilir miyim?"

"Lütfen yap!" diye cevap verdi. "Sizinle konuşma fırsatı çok istiyordum, efendim. Yeğeninizle tanıştınız mı?"

"Evet, bugün beni ziyaret etme nezaketinde bulundu."

"Ondan ne istiyorsun?" diye sordu.

"Neden, hiçbir şey! Yapmak zorunda mıyım?"

"Keşke bu kadar kışkırtıcı olmasaydın!" dedi Abby.

"Seni dünya için kıskırtmazdım. Ama bana ne söyletmek istiyorsunuz? Benimle bir saatten az bir süre kaldı ve beni onu *düşünecek* kadar ilgilendiren bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

"Sen hiç de doğal olmayan bir amcasın!" dedi ona, yanağında beliren gamzeyle çelişen bir ciddiyetle.

"Öyle ?" Bir an düşündü. "Hayır, sanmıyorum. Üç amcam vardı ve hiçbirisi benimle en ufak bir şekilde ilgilenmedi. Zaten neden ilgilenirler ki?"

"Hiçbir sebep yokken, diyebilirim ki! Beni -ah, avcılar ne der- kokudan uçurmaya mı çalışıyorsun? Evet, . Bunu yapmayacaksın! Bugün yeğeninizle de tanıştım.

"Onu beklediğimden de az sevdiğimi söylemeye utanıyorum!" "Hayır, öyle mi?

Beklentileriniz sizden çok daha yüksek olmalı. düşünmeme neden oldu!"

"Hayır, ama-oh, sanırım onun çekici bir adam olmasını bekliyordum! Onu hiç çekici bulmuyorum ve Fanny'nin ona nasıl aşık olduğunu anlayamıyorum. onunla aşk! Şimdi, kafama söyle, olur mu?"

"Oh, kolayca!" diye cevap verdi. "Çok hoş bir adam, kabul etmelisiniz! Hem havası hem de adresi mükemmel."

"Ah, evet!" dedi acı acı. "Onun kandırmacalarıyla oynamak! Beni tatlıya bağlamaya çalıştı, ama onun dişlerini saklayan biri olduğuna inanıyorum. Ve gülümsediğinde gözlerinde gülümseme yok: sadece *ölçülü* bir bakış! Mutlaka görmüş olmalısınız?"

"Şey, hayır!" diye itiraf etti. "Ama mat, benimleyken çok sık gülümsemediği için olabilir. Ya da belki de buna gerek görmediği için-er -Ölç beni!"

Çabucak söyledi: "de ondan hoşlanmadın, değil mi?" "Oh, hayır! Ama insan kaç kişiden hoşlanır ki?"

Bunun üzerine kaşlarını çattı, bir an için dikkati dağıldı. "İlk tanışmada mı? Bilmiyorum, belki çok fazla değil. Ama insan onlardan hoşlanmamak zorunda değil ve ben Bay Stacy Calverleigh'den hoşlanmıyorum!"

"Evet, öyle olduğunu sanıyordum," dedi ciddiyetle.

"Ve ben onun tüm itirazlarına ve okşayıcı tavırlarına rağmen Fanny'yi *gerçekten* sevdiğine ya da büyük bir servete sahip olmasaydı onun sevgisini kazanmak için en ufak bir çaba göstereceğine inanmıyorum!"

"Oh, Tanrım, hayır!"

Başını çevirdi, yalvaran gözlerle onun yüzüne baktı ve pahalı eldivenli ellerinden birini onun koluna koydu. "Eğer siz de böyle düşünüyorsanız, Bay Calverleigh, zavallı Fanny'mi kurtarmak için *bir şey* yapmayacak mısınız?"

Yeğenininkinden farklı olarak gözlerinde canlanan gülümsemeyle ona bakıyordu, ama tek söylediği şeydi "Sevgili kızım, hayır, hayır, poker oynama! Dilim sürçtü! Sevgili Bayan Wendover, ne yapıyorsunuz? yapabileceğimi hayal ediyor musun?"

Bunu hiç düşünmemişti, ne cevap vereceğini şaşırdı. Güç bela şöyle dedi: "Mutlaka *bir şeyler* yapabiliyor olmalısınız."

"Sizi böyle düşünmeye iten nedir?"

"Ne de sen onun amcasısın!"

"Oh, bu bir neden değil! Bana zaten doğal olmayan bir amca olduğumu söylediniz ve eğer bu, üzerinde hiçbir yetkisi olmayan ve umurunda olsa bile başka herhangi bir adamın yeğeni olabilecek bir yeğenin işlerine karışmayan biri anlamına geliyorsa, şüphesiz haklısınız!"

"Yetki değil, hayır! Ama ne derseniz deyin, aranızda bir ilişki var ve eğer bunu uygulayabilerseniz, sizin de bir *etkiniz* olmalı."

Adam eğlenerek ona baktı. "Biliyor , o büyüleyici kafanda oldukça kabarık fikirler var! Benimle ilk kez tanışan bir yeğen üzerinde nasıl bir etkim olabilir ki?

bu öğleden sonra?"

Bu argümanın gücünü anlamıştı, ama eğer isterse Stacy'yi kovabileceğine dair inancı devam ediyordu. Bu mantıksızdı, sadece onun sert yüz hatlarında sezdiğine inandığı güçle ve dikkatsiz tavırlarının altında yatan belli bir acımasızlıkla açıklanabilirdi. Küçük bir iç çekişle şöyle dedi: "Sanırım hiçbir şeye sahip olamazsın. Ama yine de -ve yine de- eğer isteseydiniz, sahip olabileceğinizi düşünüyorum!"

"Kendi ," diye karşılık verdi, "sanırım benden yardım almadan kendi ilikleyebilirsin."

Söylenecek başka bir Çey yok gibiydi ve konuyu devam ettirme fırsatı da bulamadı; tam o sırada, birkaç dakikadır onu kıskançlıkla izleyen ve Çimdi de onu çay odasına götürme ayrıcalığı için yalvarmaya gelen Bay Dunston dikkatini çekti.

İki gün sonra Edgar Binaları'nda tekrar karşılaştılar ve Abby, Bay Stacy Calverleigh'i Bayan Grayshott'un salonunda, ev sahibesine hoş görünmeye çalışırken ve Bay Oliver Grayshott'a karşı gösterdiği ilgi çekici şefkatle Fanny'nin beğenisini kazanırken bulmaktan ne kadar az memnun olmuş olursa olsun, amcasını görmekten kuşkusuz çok memnun olmuştu ve bunu gözlerini aydınlatan ani gülümsemesiyle ve elini uzatmaya hazır oluşuyla belli etmişti.

Gelişinin hararetli bir tartışmayı böldüğünü fark etti. Günün erken saatlerinde kendisini ziyaret eden Bay Grayshott'un tıbbi danışmanı, hastanın gidişatından çok memnun olduğunu belirtmiş ve biraz inatçı olan hastanın, kanepeyi terk edip biraz hava almak ve egzersiz yapmak için dışarı çıkmasının kendisine çok iyi geleceğine olan inancını desteklemişti. Lansdown'a kadar bir araba yolculuğu ve orada Bristol Kanalı manzarasının tadını çıkararak hafif bir yürüyüş önerdi; ama Bay Grayshott bu programa itiraz ederek, çok uygunsuz bir şekilde, sanki derin bir düşüşten ölüyormuş gibi, Lansdown'a ya da başka bir yere götürülmesine izin verirse lanetleneceğini söylediğinde, doktor güldü ve şöyle dedi: "Peki, , istersen gezintiye çık! Çok uzağa gitmediğiniz ve kendinizi yormadığınız sürece size bir zararı olmaz."

Bu kesinlikle Bayan Grayshott'un istediği şey değildi. Oliver'ın tamamen iyileşmekten çok uzak olduğuna inanıyor, Londra yolculuğundan sonra ne kadar gri ve yıpranmış görüldüğünü unutamıyordu; ve tek yoldaşı olarak kız kardeşiyle birlikte Bath'dan ayrılma planından hoşlanmıyordu. Lavinia, sürekli gözetim altında tutulması gereken sinirli bir kadındı; bir hastanın yanında gönderilecek türden bir refakatçi değildi ve Fanny, Grayshott'lara eşlik etmeyi hemen teklif etti. dul kadın için kabul edilebilirdi. Fanny gergin değildi. Kendisi de ata binmeyen Bayan Grayshott, hayranlarından birinin onu çok iyi bir binici olarak tanımladığını duymuştu ki, bu bir annenin endişeli yüreğine korku bir övgüdür. Daha da kötüsü, iki kızı Queen's Square'de karşılayan ve onlara Edgar Buildings'e kadar eşlik eden Stacy Calverleigh, Bayan Grayshott'a gülerek, partiyi zamanında ve hiç yıpranmadan geri getireceğini söyleyerek hizmetini teklif etti.

Bu soru Oliver tarafından olmasa da kızlar tarafından hemen onaylandı ve Bayan Grayshott'un reddetmesi zorlaştı. Abigail anons edildiğinde Bayan Grayshott birtakım uyduruk bahaneler arasında bocalıyordu.

"İyi bir saat içinde. İçeri gel canım ve bana destek ol!" diye haykırarak Abby'yi karşılamak için öne çıktı. "İşte benim inatçı oğlum Lansdown'a gitmeye kararlı ve bu diğer gençler de onunla birlikte gitmek için bir parti kurmaya kararlı! Bu planın hoşuna gitmeyeceğine ikna oldum.

Çünkü Bay Stacy Calverleigh her ne kadar onlarla gitmeyi nazıkçe teklif ettiyse de, korkarım ki böyle üç yaramaz çocuğun çok uzaklara gitmesini engelleme görevini gücünün çok ötesinde bulacaktır!" "Hayır, kesinlikle yapmayız!" diye bağırdı Fanny. "Biz en iyisini yapmak istiyoruz. Oliver'a iyi bakın ve size söz veriyorum, istesek bile Stacy'nin çok uzağa gitmemizi engellemesi hiç de zor olmaz, hanımefendi!" Düşüncesizce Abby'ye doğru döndü. "Buna itiraz etmiyorsun, değil mi Abby?"

Planı beğenmeyen, ama veto etmek için Stacy'nin partiye dahil edilmesinden başka bir neden de düşünemeyen Abby tereddüt etti. Kurtarma beklenmedik bir geldi. "Ata biner misiniz, Bayan Wendover?" diye sordu Bay Miles Calverleigh, odanın öbür ucundan ona gülümseyerek. gözlerinde tam bir anlayış vardı ki, ondan cevap niteliğinde bir gülümseme kazandı.

"Neden, evet!" diye cevap verdi.

Miles, Bayan Grayshott'a, "O rahat olabilirsiniz, hanımefendi," dedi. "Aramızda kalsın, Bayan Wendover ve ben bu tehlikeli keşif gezisinin genç üyelerinin faaliyetlerini kontrol edebiliriz."

Partinin bu beklenmedik şekilde büyümesine tek itiraz Oliver'dan geldi. ve kendi başının çaresine bakabilecek durumda olduğunu söyledi. Bath'dan ayrılma isteğinin böyle bir kargaşaya neden olacağına dair en ufak bir endişesi olsaydı bunu asla dile getirmeyeceğini de sözlerine ekledi

"Sessiz ol, buçukluk!" dedi Miles şok olmuş bir ses tonuyla. "Bayan Wendover'ın sizinle gelmesini istemediğinizi düşünmesine yol açıyorsunuz!"

Bu müdahale doğal olarak Oliver'ın kafasını karıştırdı ve Abby'yi rahatlatmak için acele etti. Abby ona gülerek, kuru bakıcı rolünü oynamak gibi en ufak bir niyeti olmadığını söyledi ve Fanny'nin revize edilmiş planı hemen onaylamasıyla çok mutlu oldu.

"Oh, başkent!" Fanny haykırdı. "Geleceksin, değil *Best of my aunts?*"

Bölüm VIII

Oliver hiçbir yorgunluk belirtisi göstermediği ve Stacy de büyük bir ihtiyatla davranarak Fanny'nin ilgisini tekeline almaya çalışmadığı için, Abby'nin bu hafif eğlenceden aldığı zevki bozacak hiçbir şey olmadı. Miles Calverleigh çoğu zaman onun yanında at sürdü ve o kadar hoş bir tavır takındı ki, Abby onun Hindistan ve oradaki insanların gelenekleri hakkında anlatacaklarını dinlerken endişelerini unuttu. Konuşması için ikna edilmesi gerekiyordu, ilk başta yabancı deneyimleri hakkında gevezelik eden kişilerin çok sıkıcı olduğunu söyledi, ama ona sorduğu sorular zekiceydi ve cevaplarına duyduğu ilgi o kadar gerçektir ki, kısa sürede çekingenliğini bıraktı, onun için canlı bir resim çizdi ve hatta bazı deneyimlerini anlattı. Bunlar maceralı olanlardan komik olanlara kadar uzanıyordu, ama çok geçmeden sözlerini şöyle bitirdi: "Benim hakkımda bu kadar yeter! Şimdi bana kendinden bahset!"

"Ne yazık ki, anlatacak bir şey yok! Hiçbir şey yapmadım ve hiçbir yere gitmedim. Sizi ne kadar kıskandığımı bilemezsiniz, ne kadar sık erkek olmayı dilediğimi!"

"Sahi mi? Bu dileğinizde yalnız olmalısınız!"

"Teşekkür ! Ama yanıyorsunuz: babam da bunu istiyordu! O başka bir oğul istiyordu."

"Ne yani, Rowland ve James gibi acımasız örneklerle mi? Yoksa üçüncü bir oğlun daha az hantal olacağını umduğu için mi?"

"Kesinlikle hayır! Her ne kadar onu sevmesem de, Rowland'ın en azından ağırkanlı biri olmadığını söylemeliyim. Av delisiydi. ve çok biri."

"Ben bundan bahsetmiyordum. Entelektüel olarak yavaş bir top!"

"Evet, ama babam da öyleydi! Doğal olarak Rowland'ın aptallığını bir kusur olarak görmezdi. Aslında zeki insanlardan hiç hoşlanmazdı."

Adam takdirle kıkırdayınca, kadın vicdan azabı çeken bir sesle: "Bunu söylememeliydim. Benim sefil dilim! Ona dikkat etmeye çalışıyorum!"

"O zaman söyleme! Aklına geleni söyleme tarzını seviyorum."

Gülümsedi ama başını salladı. "Hayır, bu benim en büyük günahım ve çoktan üstesinden gelmem gerekirdi."

"Babanızla ilgili hatırladığım kadarıyla, size yardımcı olmak için her türlü çabayı gösterdiğini tahmin ediyorum. Senin sevmediğin kadar o da seni sevmiyor muydu? onu?"

"Evet, o-Oh, ne cüret? Çok iğrençsiniz! Çok iyi biliyorsun ki, babamdan hoşlanmadığımı söylemek benim için en büyük münasebetsizlik olur! Bütün duygularım rencide olmalı!"

"Benimkilerin hiçbiri öyle değil," diye cevap verdi kayıtsızca. "Sen yaptın, değil mi?"

"Evet, ama bu asla söylenmemesi gereken şeylerden biri. Ve eğer benden hoşlanmadıysa, bunun tamamen benim hatam olduğunu kabul etmek zorundayım. Korkarım onun için üzücü bir imtihtandım."

"Evet, tabii ki: yarı yarıya zeki!"

"Ben zeki değilim -ya da sadece beni ailemin geri kalanıyla karşılaştırırsanız," dedi düşünceli bir şekilde. "Onları seviyorum, ama Selina ve Mary mükemmel birer keklik ve kız kardeşim Jane'in de Çocuklarından ve hizmetçilerinin başarısızlıklarından başka bir şey düşünmez. Babam sadece benim kitaba düşkün olduğumu düşünüyordu, ki bu bir insan için söyleyebileceği en kötü şeydi! Bütün itaatsiz davranışlarımı buna bağlıyordu."

"Şimdi, göreviniz konusunda çok canlı bir duyguya sahip olduğunuzu söylemeliydim," dedi.

"Ben küçük bir kızken değil. Bana dayatılan kısıtlamalara her zaman isyan ve o nefret ettiğim kelimeden, *edep*ten ne kadar nefret ediyordum. ! Bu yüzden erkek olmayı dilerdim: böylece bundan kaçabilirdim! Kızlar yapamaz, biliyorsun. Biz her zaman "

"*Kabinli, kıvrımlı, hapsedilmiş*," diye ekledi büyük bir edayla: "Ben de kitapseverim."

Kadından bir kahkaha dalgası koptu. "Ben de öyle algılıyorum! Ve bu benim ailemde de böyleydi."

"Eskiden mi? Hâlâ öyle!" Kadın irkilerek başını çevirdi. "Hayır! Neden, ne demek istiyorsun?"

Önde giden grubun dört genç üyesine başıyla işaret etti. "Fanny, tabii ki. Onu kulübeye koymuyor, yatırmıyor ve hapsedmiyor musunuz?"

"Gerçekten öyle!" dedi içtenlikle. "O benim sahip olduğumdan çok daha fazla özgürlüğe sahip!" Şaşkınlıkla havaya kalkan bir kaş kanın yanaklarına hücum etmesine neden oldu. Kekeleydi: "Bu doğru! Bensiz hiçbir yere gitmesine izin vermediğimi sanıyorsunuz ama bu doğru *değil*! O iğrenç yeğeniniz Bath'a gelene kadar ona hiç böyle bir gezide eşlik etmemiştim. ve eğer söz konusu olan o olmasaydı ve genç Grayshott onu birlikte gitmeye davet etseydi, bunu benim iyi niyetimle yapabilirdi!" Durdu ve bir süre düşündükten sonra açık yüreklilikle konuştu:

"Hayır. Yalnız değil. Bundan hiç çekinmem, ama söz konusu o olunca, Bath quiz'lerine dedikodu malzemesi olacak hiçbir şey yapmamasına dikkat etmeliyim! Görüyorsunuz, ağabeyim onu benim himayeme emanet etti ve bizi çevreleyen kuralların çoğunu ne kadar saçma bulursam bulayım, kendi iyiliği için onu bunlara uymaya zorlamalıyım. Lütfen anlamaya çalışın! Benim bu yaşımda göz ardı etmeyi seçebileceğim şeyleri, o, dışarı çıkmanın eşiğindeyken yapmamalı!"

"Zavallı kız!" dedi hafifçe. "Ne kadar saçma kurallar var kaçmaya hazır mısın?"

"Ah, çok fazla, keşke düşünmem gereken tek şey kendim olsaydım!"

"Bunu test edeceğiz. Cumartesi günü benimle oyuna gelir misin?"

Kadın hem şaşkınlık hem de şüphe içinde tereddüt etti. Bir süre sonra şöyle dedi: "Beni partinize mi davet ediyorsunuz, efendim?"

"Yüce Tanrım, hayır! Benim partim yok."

"Ah!" Kadın tekrar sessizliğe gömüldü. "Sanırım Fanny'yi de davet etmek istiyorsunuz?" diye sordu sonunda.

"Hayır, !" diye karşılık verdi. "Fanny'nin Grayshott'larla birlikte Bayan Faversham'ın vals partisine gitmek üzere nişanlandığını çok iyi biliyorsun! Ona izin verir misiniz acaba?"

"Gerçekten mi? Eğer beni bu kadar *sıkıcı* , sizinle tiyatroya yalnız gideceğimi sanmanıza şaşarım! Odalarda vals yapılmaz, ama Bath çok eski moda bir yerdir ve Londra'da vals ve kuadril çok yaygın olarak yapılır. Fanny'ye baharda çıkmadan önce bu dansı öğrenme fırsatı verildiği için çok mutluyum! Ama iş tiyatroya gitmeye gelince-" Durdu, kaşlarını çatı.

Adam, kızın profiline alaycı bir gülümsemeyle bakarak bekledi, ta ki kız ani bir ilhamla şöyle diyene kadar: "Kız kardeşimi de davet etseydiniz! Bu tamamen istisnasız olurdu!"

"Hiç şüphesiz!"

Gülmekten kendini alamadı. "Evet, biliyorum, ama çok saçma ama bir bayana eşlik etmekle, ah, Meclis Salonu'ndaki bir konsere gitmekle tiyatroya gitmek arasında bir fark var ya da öyle olduğu sanılıyor! Sanırım bunun nedeni, abonelikle düzenlenen konserlerin daha özel olması. O zaman da ayrı oturulmuyor ve insanlarla kaynaşılıyor-"

"Hepsi buysa, çukurda oturabiliriz!"

"-birinin arkadaşlarıyla!" diye bitirdi Abby sertçe.

"Ve ilk perdenin sonunda, refakatçiniz arkadaşlığınızdaki keyif almayı umarken, küstah bir adam sizi burnunun dibinden yakalıyor ve seni çaya benim yaptığım gibi, sana iltifat eden o aylak seni kendisinin sanırken!"

"Pekala! En azından küstahlığınızı kabul etme erdemine sahipsiniz!" diye karşılık verdi. "Bunu ne kadar nezaketsizce yaparsanız yapın! Ama Bay Dunston bir ay balığı değil ve bana yaptığı iltifatlar da çok hoştu."

"Size, diğer tüm kadınları gölgede bıraktığınızı ve Mayıs ayında bir gül kadar güzel olduğunuzu söyleyebilen bir erkek, ay parçası olmaktan başka bir şey yapamaz. Çok nadir ve kalın deniyor!"

Kızgın bir şekilde şöyle dedi: "Ben güzel değilim, hiçbir zaman da olmadım ama *panzehir*, umarım!"

Gülümsemi. "Hayır, sen ne birisin ne de öteki. O ahmak hayranının algılayamadığı şey, senin sadece güzellikten daha değerli bir şeye sahip olduğun."

Bayan Wendover, ona bir hediye vermesi gerektiğinin farkındaydı. cüretkar Bay Calverleigh'i soğuk bir şekilde yere sermek ya da en azından Ama o bunlardan herhangi birini yapmak yerine, utangaç bir soruyla ona baktı. "Öyle mi? Lütfen bana ne olabileceğini söyleyin!"

Onu eleştirel bir gözle inceledi, gözlerindeki eğlence devam ediyordu. "Çok güzel bir yüzünüz ve zarif bir var. Gözleriniz de hoşuma gidiyor, özellikle de güldüklerinde. Ama hepsi bu değil. Sizde bolca bulunan şey çekicilik!"

Gül gibi kızardı ve kekeleydi: "Korkarım efendim, şimdi bana İspanyol parası teklif eden sizsiniz!"

"Oh, hayır! Burnunuz önemsiz, ağzınız biraz fazla büyük saçlarınız güzelce uzamasına rağmen dikkat çekmeyen bir kahverengi."

Kadın kahkahayı bastı. "Seni beraat ettiriyorum!"

"Öyle umuyorum! Cesaretiniz olduğunu da ekleyebilirdim ama bundan şüpheliyim."

Bunun üzerine ateşlendi. "O zaman yanıyorsunuz! Bunun bir şaka olduğunu anladım, çünkü davetinizi kabul etmekte tereddüt ettim! Pekala, sizinle oyuna geleceğim!"

"Aferin kızıma!" dedi onaylayarak. "kadar kopar! Ama gerçekten itibarına zarar vereceğini düşünüyorsan seni almayacağım."

"Hayır," dedi kararlı bir ses tonuyla. "Benim yaşımda olmaz!"

"Ben de tam bunu düşünüyordum," diye kabul etti.

Kadın adama sertçe baktı ama adam son derece ciddiye. "Önce benimle York House'da yemek yemeniz uygun olur mu?" diye sordu.

"Teşekkür ederim, ama akşam yemeğini Sydney Place'de yemenizi tercih ederim," diye cevap verdi. "Kız kardeşim sizinle tanışıklığını ilerletmekten çok mutlu olacaktır."

Uysal bir kabullenişle eğildi ve o sırada hedeflerine, yani İç Savaş'ta öldürülen Sir Basil Grenville'in anısına dikilen anıta ulaşmış olduklarından sohbetleri sona erdi.

Yakınlardaki bir Sakson kalesinin kalıntıları Calverleigh'lere gösterildikten sonra, biri bu kaleye medeni ama yapay bir ilgi duyarken, diğeri hiç ilgi duymadığı için, eve dönme zamanının geldiğine karar verildi; ve dönüş yolculuğunda parti farklı bir düzene ayrıldı, Bay Stacy Calverleigh, Abby'nin amcası yerine onunla birlikte gitmesi gerektiğini düşündü.

", size eşlik etmeme izin verin, hanımefendi!" dedi. "Sizinle konuşmak için bir fırsat arıyordum ve -umarım- kendimi daha iyi seninle tanışmak."

"Elbette," diye cevap verdi soğuk bir sesle. "Bana söylemek şey nedir, efendim?"

Yüzünde parlayan gülümsemesini ona bahşetti. "Ah, ne söylemek biliyorsun! Ve ben, ne yazık ki, beni dinlemeye pek meyilli olmayan bir kulağa hitap ettiğimi biliyorum!"

"Eğer bana prova edilmiş sürelerle hitap etmek istiyorsan, çok haklısın!" dedi ona. "Dolambaçlı yollara sapmadan, Fanny'nin sizinle nişanlanmasına onayımı almak istiyorsunuz. Korkarım durumu anlamamışsınız: Fanny benim değil, kardeşimin vesayeti altında. Ona başvurmalısınız, bana değil. Aslında," diye ekledi düşünceli bir şekilde, "Fanny'ye teklifte bulunmadan önce bunu yapmalıydınız. Vasisinin bilgisi olmadan on yedi yaşında bir kızla ilişki kurmak hiç de doğru bir şey değil, biliyorsun."

Biraz keyifsiz görünüyordu. "Bilseydim, ilk başta onun Bayan Wendover'ın vesayeti altında olduğunu sanmıştım! Doğal olarak, bilseydim-"

"O zaman kendini Fanny'ye ilan etmeden önce ablamdan izin istemene engel olan neydi?" diye sordu Abby ilgili bir sesle.

Dudağını ısırdı. "Elbette öyle yapmalıydım, ama bunu düşünmek için bir nedenim yoktu -yani, farkında olduğuna inanıyordum-

hoşnutsuzlukla! Sonra da, değersizliğimin bilincinde olduğum için, niyetim - Ah, Bayan Abby, anlamıyorsunuz! İtiraf etmeliyim ki, duygularımın şiddetine hiç etmiyorsunuz.

edep sınırları!"

"Hayır, sanmıyorum," diye onayladı Abby.

Ona meydan okuyan bir bakış fırlattı ve o da bunu belli belirsiz bir gülümsemeyle karşıladı. "Onu gördüğüm andan itibaren kendimi kaybettim!" dedi dramatik bir şekilde. "Ah, daha önce de birçok kez aşık olduğumu hayal etmişim -gördüğünüz gibi, sizi kandırmaya çalışmıyorum, hanımefendi! Ama Fanny'yle tanıştığımda bunun hayalden öte bir şey olmadığını anladım ve geçmişten -tüm aptallıklarımın ve düşüncesizliklerimden- acı acı pişmanlık duydum! Evet ve o güzel kadına layık olmaya karar verdim. melek!"

Abby içtenlikle, "Bu emeline ulaşmak için daha çok zamanın var," dedi. "Başarılı olursan, Fanny reşit olduğunda ağabeyimin sana daha iyi gözle bakacağını kimse söyleyemez."

"Dört yıl! Bayan Abby, ne o ne de ben buna dayanabildik! Umuyorduk ki - Fanny - onun deyiimiyle en sevdiği teyzesinin - dostumuz olacağınıza tamamen ikna olmuştu! Desteyiniz Bay Wendover'a ağır gelmiş olmalı!"

"Sevgili bayım, eğer böyle uygunsuz ve uygunsuz bir evliliğe destek verirsem, Bay Wendover benim delirdiğimi düşünecek ve beni altına aldiracaktır. Ve onu suçlayamayacağımı söylemeliyim!"

"Beceriksiz!" diye haykırdı, kelimeyi yakalayarak. "Evet, işte engel bu! Ğnan bana, ben de bunu en az senin kadar hissediyorum! Mirasım ben gelmeden önce oldu ve babamın ben daha reşit olmadan öldüğünü söylediğimde, ne kadar olgunlaşmamış olduğumu, çarçur edilmiş olanı geri getirmeye ne kadar az muktedir olduğumu yargılayabilirsiniz! Umarım şimdi daha akıllıyım."

"Eminim," dedi Abby kibarca, "bütün dostlarınız bu umudu paylaşıyordur. Ancak korkarım ki kardeşimin daha sağlam kanıtlara ihtiyacı olacak."

Sinirlenerek şöyle dedi: "Beni yanlış anladınız hanımefendi! Ben kendimden bahsederken

Mirasım heba oldu ama yoksulluğa düştüm demek istemedim! Benim servetimle Fanny'ninki arasında bir eşitsizlik olmasından korkuyorum, ama topraklarım istediğim kadar iyi durumda olmasa da geniş ve sonuçta ailemin reisi benim! Danescourt'ta ne zamandan beri Calverleigh'ler var bilmiyorum!"

"Fetih'ten beri," diye ekledi, anımsatıcı bir kıkırdamayla. "Amcanızın söylediğine göre, evinizin kurucusu büyük olasılıkla Fatih'in kafilesindeki *sazlıklardan* biriymiş."

"Amcam şaka yapmayı çok sever," diye cevap verdi zoraki bir gülümsemeyle. "Bay James Wendover bile benim soyumda bir kusur bulamaz! Servete , Fanny'ninkinin ne bilmiyorum, umurumda da değil -eğer aramızda aşılmaz bir engel oluşturacaksa, Jericho'da olmasını dilerim!"

"Önümüzdeki sekiz yıl için öyle de olabilir," dedi yavan bir sesle. "Fanny beş yirmi yaşına gelene kadar ona emanet edilmek üzere kardeşime bırakıldı, biliyorsun."

"Beş yirmi!" diye bağırdı, gülümsemesi bir anda dudaklarından silindi. Bir anda kendini toparladı ve şöyle dedi: "Bunu bilmiyordum ve çok şaşırdım. Bu şartlar altında bir servet avcısı olarak görülme damgasından kesinlikle kurtulmalıyım."

Bu ona o kadar samimiyetsiz gelmişti ki, cevap veremeyecek kadar iğrenmişti. Hızını artırarak yoluna devam etti, böylece grubun geri kalanı kısa sürede yetişti ve Stacy sırrını açıklamak zorunda kaldı.

Hissettiği rahatsızlık ne olursa olsun, ne yüzünde ne de tavırlarında buna dair bir belirti görülmüyordu. Daha ziyade , canlı ve esprili görünüyordu, Lavinia'yı kıkır kıkır güldürüyor ve birlikte Great Pulteney Sokağı'ndan aşağı indiklerinde Fanny'nin teyzesine onu yakışıklı olduğu kadar çekici bulup bulmadığını sormasına neden oluyordu.

"Buna gelince, hoş tavırları var, ama sizce *Büyüleyici* mi, Fanny?" dedi Abby şaşkınlıkla. "Aman

Tanrım, Abby, *herkes* öyle yapar!" Fanny bağırdı. "Oh!"

Fanny sinirlenerek şöyle dedi: "Bu bir önyargı olmalı! Lütfen, onda ne kusur buluyorsunuz?"

Abby gülümsedi. "Eğer sana söyleseydim, aşkım, benimle birlikte kep atmaya hazır olurdun!"

"Evet, eğer aklınızdan geçeni söylerseniz! Onun bir servet avcısı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Bir an bekledi, ama Abby bir şey söylemeyince öfkeli bir şekilde devam etti: "Bu yanlış ve sana yakışmıyor, Abby! Özür dilerim ama onu kötülemenize izin vermeyeceğim! Bana aşık olduğunda servetimden yoktu ve daha sonra bunu iğrenç bir gevezeden öğrendiğinde, tamamen aşağılandı.

davasının umutsuz olduğunu ve asla ama asla gerçeği bilseydi bana yaklaşırdı! Ne saçmalık! Eğer ona, amcamın bana verdiği toplu iğne parasından daha fazla bir kuruşa sahip olabilmem için tam dört yıl geçmesi gerektiğini söyleyememiş olsaydım, gerçekten de çekip gideceğine inanıyorum!

Abby özür dileyerek, "Korkarım onu biraz yanılttın, canım, suç benim omuzlarımda," dedi. "Bildiğini sanıyordum, en azından ben öyle sanıyordum, eğer her şeyi düşünmüş olsaydım. Düşünmediğimi söylemekten utanıyorum. Benim mazeretim, para meselelerini hiç konuşmamış , değil mi? Beş yirmi yaşına gelene kadar servetine sahip ."

Fanny çok şaşırılmış görünüyordu ve hararetle haykırdı: "Ciddi ! Yapılacak o kadar kötü şey varken-! *Şimdiden* amcamın bana verdiğiinden daha fazlasına ihtiyacım var ve Londra'ya gittiğimde *çok* daha fazlasına ihtiyacım olacak!"

Abby bu naif konuşmadan oldukça cesaretlenerek, "Tabii ki yapacaksın!" diye onayladı. "Amcan bunu biliyor.

Londra'dayken bu konuda konuşmuştuk. Onu cömert bulmayacaksınız, size söz veriyorum. Kendi deyimiyle itibarlı bir görünüm sergilemenizi istiyor!"

"Uysal ve itaatkâr olursam hiç de cömertçe olmaz! Ama eğer onun zorbalığına boyun eğmezsem, o zaman ne olacak?"

"Gerçekten, Fanny!" Abby itiraz etti. "Onun zorbalığından söz etmek için ne gibi bir nedenin oldu ki?"

"Henüz yok! Ama beni Stacy'den ayırmaya kalkarsa bu zorbalık *olur*! Ve sana Çunu söyleyeyim, Abby! Nefret ettiğim servetim için acele etmiyorum, hatta amcam harçlığımı kesse bile umurumda değil ve Stacy de umursamayacak! Hayır, Londra'ya gitmesem de umurumda değil, hem de hiç!"

Abby, "Keşke bu şekilde konuşmasan!" dedi bir sesle. "Herkes seni mükemmel bir sıfır olarak kabul eder! Ciddi ciddi, amcanın senin evlenmene izin vermesini mi bekliyorsun? okul odası?"

Fanny öfkeli bir hıçkırıkla, "Stacy varlıklı olsaydı, kont ya da bir şey olsaydı yapardı!" dedi.

"Oh, hayır, yapmaz!" diye cevap verdi Abby. "Beni hesaba katmak zorunda kalacak! Tanrı aşkına, biraz sağduyulu olmayı dene, çocuğum! Aşka düştün ve bunun kalıcı bir bağ olduğuna inanıyorsun-"

"Öyle olduğunu *biliyorum*!" Fanny tutkuyla ilan etti.

"! gibi olabilir ve öyle olduğu ortaya çıkarsa desteğimden emin olabilirsiniz. Genç Calverleigh bana ve eğer yaşam tarzını düzeltmeyi başarırsa-"

"Öyle yaptı!"

"Bu durumda, sıkıntıya düşmen için hiçbir neden göremiyorum. Ne amcan ne de ben zalim canavarlar değiliz ve eğer dünyayı biraz gördükten sonra, Calverleigh'i karşılaşacağın diğer tüm erkeklere tercih edersen ve o da aynı derecede kararlı olduğunu gösterirse, seninle evlenmeye karşı çıkmayız. evlilik."

"Ne, neredeyse bütün bir yıl beklemek mi?" diye haykırdı Fanny, dehşetle. "Oh, hayır, hayır, hayır! Eğer hiç aşık olmuş olsaydın bu kadar kalpsiz *olamazdın!*"

Abby kuru bir sesle, "Sekiz yıl sürecektir bir yoksulluğa atılmadan önce en azından bir Londra sezonunun tadını çıkarmanı istemekte pek de kalpsizce bir şey görmüyorum," dedi.

"İstediğin bu değil!" Fanny sesi titreyerek söyledi. "Beni sevgili Stacy'mden ayırmak istiyorsunuz! Kabul edersem ne olacağını çok iyi biliyorum! Sen ve Mary Teyzem, onu *görmeme* asla izin vermemeye özen gösterirsiniz! Onu kısa sürede unutacağımı düşünüyorsunuz ama unutmayacağım! Oh, Abby, Abby, beni sevdiğini sanıyordum!"

"Bunu çok iyi ."

Ama Fanny gözyaşlarını yutarak başını salladı ve sessizce yoluna devam etti.

Bu arada, Stacy, onu ağırlama şerefine nail olmak için yalvardı. O akşam yemeğe gelen amcası, Bay Miles Calverleigh'i yumuşak bir ruh haline sokacak yemekleri ve şarapları sipariş etmek için büyük özen gösteriyordu. Yemek listesini inceledikten ve üç kez fikir değiştirerek garsonun canını sıktıktan sonra, sonunda dana filetosuyla servis edilecek bir çorbada karar kıldı. Mantar ve Fransız fasulyesi, garnitür olarak yengeç, kutularda yağlı ciğerler ve soslu enginar dipleri. Bu zarif yemek özel salonunda servis edildi ve her ne kadar Miles tutumlu bir yiyici olsa da, dana etiyle oynayarak ve Yengeç ve ciğeri, iki keklik yedi ve bardağının sürekli doldurulmasına hiç itiraz etmedi.

Örtüler kaldırılıp masaya bir şişe konyak konuluncaya kadar Stacy konuşmasını günlük gevezeliklerle sınırladı; bu gevezelikler de çoğunlukla ton anekdotları ve Londra'nın son haberlerinden oluşuyordu.

Garson salondan çıktığında Miles Calverleigh sandalyesini geriye itti ve bir bileği diğerinin üzerine gelecek şekilde bacaklarını önüne uzattı.

diğeri esnedi ve şöyle dedi: "Lafı kes, nevvı! Beni buraya on-dit'lerle eğlendirmek için davet etmedin. Benden ne istiyorsun?"

"Yüce Tanrım, efendim, hiçbir şey! Neden, ne isteyeyim ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ya da senin için ne yapabileceğimi ya da yapacağımı düşündüğünü."

Bu pek cesaret verici değildi ama Stacy ısrar etti. "Birbirimizi tanımamız gerektiğini düşünmüyor musunuz, efendim?"

"Hayır, neden?"

Stacy ona göz kırptı. "Şey-ilişkimiz!" "bile geçirme!"

İlişkiler sıkıcıdır."

"Siz değil, efendim!" dedi Stacy, o hazır . "Gerçekten de ! Geçen hafta kaç kez övgülerinizi duyduğumu size anlatamam. söyle!"

"Denemeyin. Benden borç para almayı mı umuyorsun?" "Bu benim için çok iyi olurdu! Sanırım cepleriniz de benimki gibi olsun!" Stacy bardağındaki konyayı fırlatıp attı ve şişeyi almak için elini uzattı.

Bardağını avuçlarının içinde ısıtan Miles şöyle dedi: "Ceplerinizin ne kadar dolu olduğunu bilmediğim için-"

Sözü kesildi. "Tamamen!" Stacy bu kez neşeden yoksun bir kahkaha daha attı. "oldum!" Bir an bekledi, ama karşısındakinden kibar bir sorgulama bakışından başka bir yanıt alamayınca duygusuz akrabası sarsılarak devam etti: "Şeytan kartların içindeydi! Evet, kemiklerde de! Onları sadece çingırdatıyorum ve yengeç gibi düşüyorlar! Eğer yapamazsam bir uçurmayı başarırsam, midem bulanacak!"

Bay Miles Calverleigh bardağını iyice ısıttıktan ve konyanın kokusunu içine çektikten sonra kadehini dikkatle yudumladı. "Sanırım ortaya çıktı," dedi.

Stacy'nin öfkesi ve onunla birlikte rengi de yükseldi. "Fannynin o iğrenç teyzesinin söyleyecek bir şeyi varsa, hayır! Ve şimdi bana Fanny'nin beş yirmi yaşına kadar reşit olamayacağını söylüyor!"

"Uçurmak için başka bir uçurtma araman , değil mi?"

Stacy ikinci konyak bardağını da elden çıkardı. "Öyle yapmadığımı mı sanıyorsun? Kahretsin, her şeyin boş olduğunu sanıyordum! Ama bir adamın şansı yaver gitmediğinde, elini neye atsa ames-ace oluyor! Haftalardır kene üzerinde oynuyorum, kasabada yüzümü göstermeye cesaret edemiyorum!"

"Yerinizde olsam yurt dışına giderdim."

"Ne geçineceğim?" diye tersledi Stacy. "Ah, aklınla!" dedi Miles neşeyle.

"Yaptığın şeyi topladım!" "Evet, tabii ki."

"Size pek iyi hizmet etmiş görünmüyorlar!"

Miles güldü. "Önlük ipiyle tutmaktan daha iyisini yapardım, yemin ederim!"

Sesinde, zaten üçüncü kadehe başlamış olan Stacy'yi alevler içinde bırakmaya yetecek kadar küçümseme vardı. Haykırdı: "Burnunuzu yukarı kaldırmaya ne hakkınız var bilmiyorum, efendim! Bunu kendiniz yaptınız ya da yapmaya çalıştınız!"

"Öyle mi?" dedi Miles. "Oldukça iyi bilgilendirilmiş görünüyorsunuz!"

Stacy, "Bana öyle demiştin," diye mırıldandı. "Ne olsun, senin bir mirasçıyla kaçtığını hep biliyordum."

"Ben de öyle yaptım," diye kabul etti Miles, en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeden. "Benim örneğimi izlemenizi tavsiye etmem: beni acımasız bir uyarı olarak görmeniz daha iyi olur."

"Fanny ile kaçmak istemiyorum! O başhemşire Bath'a dönüp tekerime çomak sokana kadar böyle bir niyetim yoktu!"

"O ne!"

Amcasının sesindeki şaşkınlık Stacy'nin aklına onu yemeğe davet etme nedenini getirdi ve ani bir değişiklikle şöyle dedi: "Ona kötü davranmamalıyım! Hayır, sanırım onu da suçlamıyorum. Ama insanın umutları kırılınca, o da evliliğe karşı çıktı, Efendim!"

"Bunun için onu kesinlikle suçlayamazsınız."

"söyledim! Onu ikna etmek için elimden geleni yaptım - Fanny'ye layık olma kararlılığım konusunda onu temin ettim - hepsi boşuna! Hiç etkilenmedi! Söyleyebileceğim hiçbir şey onun üzerinde en ufak bir etki yaratmadı!"

"Bunu söyleyemezsin. Büyük ihtimalle onun midesini bulandırmışsındır."

"Ama bu doğru!" Stacy ateşler içinde kızarak açıkladı. "Örnek bir koca olacağım, Yemin ederim!"

"Hornswoggle!" dedi amcası, lafı hiç dolandırmadan.

"Hayır, sana söylüyorum!"

"Yapma! Bana bunu ya da başka bir şeyi söylemenin ne faydası var? *Ben* kızım vasisi *değilim!*"

"Bana yardım edebilirsin, eğer bunu yapmayı seçersen!" "Bundan şüpheliyim"

"Evet, evet, bundan eminim!" Stacy hevesle kadehini bir kez daha doldurdu. "Bayan Abigail senden hoşlanıyor, ona karşı harikasın! Duydum ki Bugün nasıl konuştuğunu ve ona söylediğin şeylere nasıl güldüğünü! Beni destekleyediniz, davamı savunsaydınız-"

"Evet, biraz kılık değiştirmişsin!" diye araya girdi Miles. "Öyle bir şey yok! Bilmenizi isterim ki, efendim-"

Miles güven verici bir sesle, "Oh, maymun sarhoşu değilim!" dedi.

"Sadece yarı sarhoş!" "Sizi dışarı çıkarmak için uğraşacağım, efendim!"

Miles eğlenmiş görünüyordu. "Altından geçmek zorunda kalacaksın! Yine de daha fazla saçmalamaktansa denemeni tercih ederim! Davanı ben mi savunuyorum? Kendi davamdan başka bir davayı savunduğumu da nereden çıkardın? İnanın bana, bu çok saçma!"

Stacy öfkeyle, "Bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayı reddedecek hiç kimseyi umursamaz olamazsın!" dedi.

"Oh, tamamen yanılıyorsunuz! Ben tam olarak hiç kimseyi umursamayan biriyim." "Ama ben senin yeğenim! Yuvarlanıp gitmemi isteyemezsin!"

"Bu benim için bir kayıtsızlık meselesi."

"Vay canına!" Stacy patladı.

Miles hafifçe gülümseyerek, "Aynı kader benim de başıma gelse senin de başına gelirdi," dedi. "Neden ikimizden biri diğerine ne olacağını zerre kadar umursasın ki?"

Stacy belirsiz bir kahkaha attı. "Senin gibi tuhaf bir kartla karşılaştıysam ne olayım!"

"Bunun seni üzmesine izin verme! Seni Bayan Abigail Wendover'a tavsiye etmeyi seçersem bunun senin için iyi olmayacağını düşünerek kendini rahatlat."

"Seni dinleyecektir," diye karşı çıktı Stacy. "Ve eğer bu evliliğe razı olursa, Wendover'ın da razı olacağından hiç kuşku yok. Fanny'yle ilgilenmiyor, hiç ilgilenmedi ve karısı da ondan hoşlanmıyor. Gelecek yıl onu getirmeyecek! Sana bir kendi kızını çıkarmadan önce Fannynin güvenli bir şekilde bağlandığını görmekten memnun olacaktır!"

"O zaman neden belagatini benim üzerimde harcıyorsun? Bayan James Wendover'a hitap edin!"

"Bayan Abigail bana karşı mı?" Stacy küçümseyerek söyledi. "Ben o kadar aptal değilim!"

Miles acımasızca, "Aferin oğlum, James Wendover'ın kız kardeşi ya da başka biri tarafından Fanny'nin bir sepetçiyle evlenmesine ikna edilebileceğini düşünüyorsan, sen bir delisin!" dedi.

Stacy dördüncü kadehini de boşalttı. "Kendini razı olmaya zorlanmış bulma ihtimaline karşı ne kadar bahse girersin?" diye sordu. biraz geveledi. "Onu zorlamak zorundayım - kendime gelmek için yapılacak başka bir şey yok!"

"Peki ya Danescourt?"

Stacy ona baykuş gibi baktı. "Danescourt mu?" "Neden satmıyorsun?" diye sordu Miles soğukkanlılıkla.

"Sat onu! Onu kurtaracağım! Onlar haciz yapmadan önce!"

"O kadar kötü mü?"

"Evet, lanet olsun sana! Ayrıca onu satmak istemiyorum!" "Neden? Bana ondan nefret ettiğini söylemiştin!"

"Evet, ama bir anlamı var. Bir sonuç verir. Taşrada bir yer, biliyorsun: Danescourt'lu Calverleigh! Onsuz hiçbir şey yapamam, körükler benimle tamir edilecek!"

Amcası alaycı bir tavırla, "Görünüşe bakılırsa seninle aramız şimdiden düzelmeye başlamış," dedi.

Bölüm IX

Bay Stacy Calverleigh, içkinin etkisiyle uyuduktan sonra, ertesi gün uyandığında, amcasıyla arasında geçenleri ancak hayal meyal hatırlayabiliyordu. Masanın altındaki diğer tüm erkekleri içebilme yeteneğine o kadar güveniyordu ki

Botlar tarafından yatağa düşürülmesini White Hart'ın verdiği konyanın kalitesizliğine bağladı ve iki gün sonra Milsom Sokağı'nda Bay Miles Calverleigh'le karşılaştığında, bunun için ve kendi üzerindeki etkisi için gülerek özür diledi ve bunu kürekten biraz fazla çekmiş olmak olarak tanımladı. Neşeyle konuşuyordu ama

Bu soğukkanlılığın altında, düşüncesizliği yüzünden ihanete uğramış olabileceği korkusu yatıyordu. Çok fazla saçmalamadığını umduğunu söyledi ve amcasının bariz ilgisizliğiyle rahatladı. Sonra Miles'ın kendisini Sydney Place'deki hanımlara ele vermeyeceği umudunu dile getirerek şöyle dedi: "Bayan Abigail ara sıra bir fincanı fazla kaçırdığımdan kuşkulanırsa kendimi çalıların arasında bulurum!"

Miles alaycı bir tavırla, "Böyle yapmamam için beni uyarman ne iyi oldu!" diye karşılık verdi. "Kadınları sürahi hikayeleriyle eğlendirmek en sevdiğim eğlencelerden biridir."

Stacy'nin yanından umursamaz bir baş hareketiyle ayrıldı ve Pump Room'a gitmek üzere caddede ilerlemeye başladı. Burada tüm Wendover'ları buldu: Abby, General Exford'un anlattığı anekdotlardan birini nazik bir ilgiyle dinliyordu; Fanny bir grup gençten birini canlandırıyordu; Selina ise Bayan Butter-bank'ın yakın takibiyle

İnzivadan çıkması nedeniyle arkadaşlarının tebriklerini kabul etti. Miles, Abby'ye eğlenen bir bakış attıktan sonra Selina'ya doğru ilerledi, onu uzun bir dostluğun verdiği rahatlıkla selamladı ve çekici gülümsemesiyle şöyle dedi "Size nasıl olduğunuzu sormayacağım hanımefendi: Bir hanımefendinin sağlığını sormak, onun en iyi görünümünde olmadığı anlamına gelir. Ayrıca, çok iyi durumda olduğunuzu görebiliyorum."

Onun yaklaşmasını kuşkuyla izlemişti, ama hiç de Pohpohlanmaya ya da onun ele avuca sığmaz çekiciliğine aldırış etmedi ve iltifatını de gülümsemesine karşılık verdi: "Aman Tanrım, efendim, benim yaşımda kimse çiçek açmaktan bahsetmez! *Bu* tamamen geçmişte kaldı - hiç olmadığımından değil - yani, *fena* sayılmam!"

"Ah, sevgili Bayan Wendover, bunu nasıl söylersiniz?" diye haykırdı Bayan Butterbank, ellerini havaya kaldırarak, "Böyle bir saçmalık duymadım! Ama siz her zaman çok mütevazısınız! Bay Calverleigh'e sizi duymazdan gelmesi için kesinlikle yalvarmak zorundayım!"

O anda Bayan Leavening'e o sabah ev arayışında nasıl başarılı olduğunu sorduğu için, bu emre uymakta hiç zorluk çekmedi. Yaşadığı tek zorluk, Bayan Leavening'in incelediği çeşitli apartman dairelerinin iyi ve kötü yanlarını tartışmaktan kendisini nasıl kurtaracağıydı. Ama Selina'yla Axford Binaları'nın kentin korkunç bir bölgesinde yer aldığı konusunda hemfikir olduktan sonra Bayan Leavening Gay Sokağı'nın yaşlılar için çok dik olduğunu söyleyince güldü ve her iki bölge hakkında da hiçbir şey bilmediğini açık yüreklilikle söyledi. "Ama insanların Marlborough Binaları hakkında iyi konuştuğuna inanıyorum," diye teklif etti. "Belki de Marlborough'nun huzur ve sessizliğini tercih edersiniz.

Belmont?"

"Belmont mu?" dedi Selina kuşkuyla. "Ama bu asla ! Bütün yol yokuş yukarı! Ciddi olamazsınız!"

"Tabii ki değil, canım!" dedi Bayan Leavening kıkırdayarak. "Nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yok. Ya siz, efendim?"

"En azından! Yine de bunu öğrenmeyi kendime iş edineceğim ve size bu akşam söyleyeceğim, hanımefendi," diye söz verdi.

Sonra hafifçe eğildi ve uzaklaştı. Selina, Bath'ın tam olarak bilmediği bir yönünün olduğunun söylenmesine kızarak haykırdı: "Onun çok tuhaf bir yaratık olduğunu düşündüğümü söylemeliyim!

Biri şöyle düşünebilirdi - onu çok iyi tanıdığımından değil ve binici kıyafetiyle bile olsa bir sabah ziyaretinde kimseyi yargılamamak gerekir,

"Hoşuma gitmiyor - gerçi Abby bizimle *yemek yemeyeceğini* söyledi - ama tavırları çok tuhaf ve kaba!

Bayan Leavening, "Oh, kesinlikle orijinal biri, ama çok komik!" dedi. "Onu çok seviyoruz, biliyorsunuz ve tavırlarında bizi iğrendirecek hiçbir şey bulamıyoruz."

"Ben de sevgili Bayan Wendover'a tam olarak bunu söylüyordum!" diye araya girdi Bayan Butterbank. "Bayan Abby'nin onayladığı biri centilmenlikten başka bir şey yapamaz!"

"Evet, ama onun yanında oyuna gitmesi hiç de uygun değil. En azından benim adab-ı muaşeret anlayışına uymuyor, gerçi benim düşüncelerimin modası geçti ama Abby tam olarak bir kız değil elbette, ama sanki kabuğun üzerindeymiş gibi konuşmak büyük bir saçmalık!"

Bayan Leavening bunu kabul etti, ama o sırada kocası çıkageldiği için Selina eski dostuna Abby'nin Bay Calverleigh'ye tiyatroya kadar eşlik yetinmeyip onu Sydney Place'de yemeğe davet ettiğini söylemedi.

Bu cesur hareket Selina'yı oldukça şaşırtmıştı. Bay Calverleigh'nin Abby'yi oyuna davet edecek kadar nazik davrandığı haberini biraz şaşkınlıkla da olsa sakın karşılamıştı: Tek bir beyefendinin bir parti düzenlemesi çok tuhaf görünüyordu, ama Bayan Grayshott ve Leydi Weaverham gibi hanımların konukseverliğine karşılık vermek istediğine şüphe yoktu. Ancrum'lar da gidiyor muydu?

Abby'nin içinden bir an için kayıtsız bir cevap vermek geldi, ama bu dürtüsünü yenerek havalı bir ses tonuyla cevap verdi: "Oh, bu bir parti değil! Sence kabul etmemeli miydim? Tereddüt ettim, ama bu yaşta uygunsuz olmaz mı? Ayrıca, oyun *The Venetian*

Özellikle görmek istediğim *Outlaw*! Şu ya da bu nedenle onu hiç göremedim, biliyorsunuz: bir kez burada gösterime girdiğinde hastaydım, bir kez de evden uzaktaydım; ama siz iki kez görmeye gittiniz, değil mi? Ve kendinden geçmiştin!"

"Evet, ama bir *beyefendiyle* değil!" dedi Selina skandala uğramış bir ifadeyle. "*Bir keresinde* sevgili annemle gitmiştim, ama o zaman sen çok küçüktün; ikinci kez Leydi Trevisian beni davet etti - yoksa *üçüncü* kez miydi? Evet, çünkü *ikincisinde*

George ve Mary bizimle birlikteyken, senin boğazın ağrıyordu ve bu yüzden bizimle gelemedin!"

"Bu sefer çürümüş bir boğaz ağrısına sahip olmamaya kararlıyım!"

"Hayır, gerçekten! Umarım yapmazsınız! Ama Bay Calverleigh başkalarını da davet etmeli! Bunu yapmamasına şaşıyorum. Bu onda bir davranış bozukluğu olduğunu gösterir, çünkü hiç de öyle bir şey değil ve Hindistan Kusura , çünkü orada tiyatro yok - en azından ben olacağını sanmıyorum, ya siz?"

"Hayır, canım. Yani doğal olarak Bay Calverleigh onun yolundan çıkmış bir şey bilemezdi, zavallı adam! Ona, bu işi yapması gerektiğini söylemeye gelince.

Benim gibi başkalarını da davet edin, umarım benden bunu yapmamı beklemiyorsunuzdur! Bu gerçekten uygunsuz olur! Ve gerçekten Selina, orta yaGlı bir adamın eGliğinde oyuna gitmemin ne gibi bir sakıncası olabilir? Burada da iyi tanınıyorum ve şüphesiz tiyatroda birçok dostumuzla karşılaşacağım!"

"Bu seni çok *özel* gösterecek, canım! Londra'da asla böyle yapmazsın! Elbette Bath farklı bir konu ama daha da kötü! İnsanlar Bay Calverleigh'i senin peşinden koşması için cesaretlendirdiğini söylerse bunun ne kadar tatsız olacağını bir düşün!"

Bu düşünce Abby'nin aklına çoktan gelmiş ve nişandan vazgeçmenin eşiğine gelmesine neden olmuştu; Selina hayır demiş olsaydı daha da yapabilirdi. Ama Selina'nın şeytani dehası onu ölümcül sözler söylemeye itti. "James'in sana defolup gitmeni söyleyeceğinden eminim, Abby!"

"Gerçekten de öyle misin?" diye karşılık verdi Abby, hemen yüzünü buruşturarak. "Pekala, bu meseleyi çözer! Böyle bir şey yapmayacağım! Oh, Selina, lütfen telaşa kapılma! Eğer sınavdakilerin ne diyeceğinden korkuyorsanız, onlara Bay Calverleigh'in akşamları dışarı çıkmadığınız için nazikçe size vekâlet etmeyi teklif ettiğini söylemeniz yeterli. Ve bana tiyatroya kadar eşlik etmeden önce burada bizimle yemek yediği öğrenilir öğrenilmez-"

"Hiçbir şey, hiçbir şey, tek bir beyefendiyi bizimle yemeğe davet edecek kadar yakışksız bir şey yapmam için beni ikna edemez!" diye ilan etti Selina, alışılmadık bir güçle.

"Hayır canım, ama bunu yapmak zorunda ," dedi Abby muzipçe. "Bunu senin için yaptım!"

"*Abby!*" diye soludu Selina, dehşetten beti benzi atmıştı. "Bir *adamdan* bizimle *yalnız* yemek yemesini mi istedin? Ciddi olamazsın! *Daha önce hiç* böyle bir şey yapmamıştık!

Tabii ki James hariç, o çok farklı bir konu!"

"Çok farklı!" diye onayladı Abby. "Bay Calverleigh tuhaf biri olabilir ama o kadar da sıkıcı biri değil!"

"Hiç bu kadar utanmamıştım!" diye inledi Selina. "Sanki daha iyisini bilmiyormuşsun gibi öyle *küstahça* davrandın ki, sevgili babamın *tam olarak* neye üzüldüğünü ve hayatta olsaydı buna ne diyeceğini, ki hayatta olmadığına şükrediyorum, düşündükçe ürperiyorum!"

Selina'nın gönlünü almak zaman, sabır ve incelik gerektirmişti ama sonunda Bay Miles Calverleigh'i ağırlamaya razı olmuş, bunu reddettiği takdirde çok güçlü genç kız kardeşinin York House'da onunla yemek yiyerek kenti ayağa kaldırabileceğine dair korkunç bir kuşkuya kapılmıştı. Daha sonra öğleden sonranın büyük bir bölümünü, güzel bakır levhasıyla yazılmış ve nezaketle kibarlığı bir araya getiren resmi bir davetiye hazırlamaya ayırmıştı. Bay Miles Calverleigh bu mektuba övgüye değer bir çabuklukla, Selina'nın zihninde kız kardeşini kendisiyle birlikte oyuna davet ettiği izlenimini uyandıran kısa ama iyi ifade edilmiş bir notla yanıt verdi.

yardımseverlik ruhu. Böylece onu Pompa Odası'nda bir nebze olsun hoşnutlukla karşılayabildi ve yanından ayrıldıktan sonra Abby'nin etrafındaki gruba katıldıysa da, Selina hiçbir tehlike endişesi duymadı. Selina'nın Abby'yi tercih etmesi hiç de dikkate değer bir şey değildi: pek çok beyefendi böyle yapardı, ama eğer Selina'ya Abby'nin Selina'nın da Abby'den, Abby'nin de Selina'dan hoşlandığını bilseydi, bunu saçma bulmazdı. Abby hafif flörtlerden hoşlanıyordu, ama Selina'nın talipleri arasında, görünüşe göre istediği tüm mükemmelliklere sahip birini bulacağına dair umudu neredeyse tükenmişti.

Bay Miles Calverleigh'in esmer çehresinde, rahat tavırlarında ve içler acısı hitabet yeteneğinde bu özellikler kesinlikle bulunmuyordu.

Abby de onunla tanışmaya devam ederken tehlikeye girebileceğinden endişe etmiyordu. Ondan hoşlandığından hiçbir şekilde emin değildi. Eğlenceli biriydi ve kız onun arkadaşlığından hoşlanıyordu; ama sık sık kızın sinirlerini bozuyor, ayrıca prensip sahibi bir adamda bulunması gereken erdemlerin hiçbirini umursamadan reddetmesiyle onu şoke ediyordu. O Kayınbiraderinin kısa ve öz bir şekilde gevşek bir vida olarak tanımladığı ve umutsuzca uygunsuz olan bu adamda kaderini bulduğu aklının ucundan bile geçmedi. Ne de onun ilerlemesini teşvik ederken, yeğenini okula göndermesi için onu ikna edebileceği umudundan başka bir şeyden etkilendiği aklına geldi.

doğru. Karışmayı kesin bir dille reddetmişti ama umut devam ediyordu,

ve bununla birlikte, eğer Stacy'nin Fiddlestick'in sonunu getirecek planlar yaparsa, bunun nasıl yapılabileceğini bilirdi. Ona böyle bir istek aşlamak açıkça onun göreviydi; bu durumda görevinin alışılmadık derecede hoş bir görünüm kazandığı kendisine söylenecekti, Bay Calverleigh'yi itici bulmamasının bir şans olduğunu hemen kabul ederdi; ama kalbini hızla bir kara koyuna kaptırdığı yolundaki bir başka öneri onu çok eğlendirirdi.

Bu yüzden, Pompa Odası'na indiğinde onu sakın bir dostlukla karşılayabildi; ve kısa süre sonra onu çevresinden ayırıp, her zamanki incelikten yoksun tavrıyla, Promenade'i günlük işleri haline getirenlerin kabul ettiği şekilde Oda'da bir gezintiye davet ettiğinde, onunla birlikte yürümeye tamamen istekliydi.

"Kız kardeşinizden bir davetiye aldım," dedi ona. "Cumartesi günü Sydney Place'de yemek yeme zevkini ikinize de tattıracağımı umuyor, ama ben aldanmıyorum: Umudu, sizi tüm tanıdıklarınızın kınamasına maruz bırakmadan önce bir bacağımı kırabileceğim ya da şiddetli bir kolik yüzünden yatağa düşebileceğim. Öyle mi yapacağım?"

Güldü. "Yüce Tanrım, hayır! Umarım kredim seninle tiyatroya gitmeye dayanacak kadar iyidir! Ne kadar umurumda olursa olsun aksini kanıtladı! Bu oyunu izlemek için büyük bir istek duyuyorum ama henüz hiç izlemedim. Bath'da her zaman popüler olmuştur, biliyorsunuz." Gözleri dans etti. "Eğer *dul* kalmayı akıl etseydiniz, Selina'nın en ufak bir itirazda bulunmayacağını sanıyorum! General Exford'la birlikte yarışlara katılmamda bir sakınca görmedi. dullar hakkında saygıdeğer! Ona göre *bekar* beyefendiler bir uygunsuzluk havasıyla çevrilidir."

"Ne, sana abartılı iltifatlar eden şalgam emici bile mi?"

"Eğer Bay Dunston'dan söz ediyorsanız," dedi Abby, biraz dengesiz ama ciddi bir sesle, "Selina onu çok değerli bir adam olarak tanır, edep sınırlarını bir santim bile aşmayacak kadar da terbiyelidir!"

"Çok yavaş, değil mi? Zavallı adam!"

"Ağırkanlı olabilir, ama bu olmasından iyidir!" diye karşılık verdi Abby coşkuyla.

"Hayır, gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Bu arada, bu bana mı yoksa Stacy'ye mi yönelik bir kesikti?"

Abby açık yüreklilikle, "Şey, senin içindi," dedi. "Stacy'nin sana *Köhne*: Bence o bir dolandırıcı! Bay Calverleigh, eğer Lansdown'dan dönerken onun bir şeyler çevirmeye çalıştığını duysaydınız, iğrenirdiniz!"

"Büyük olasılıkla. Şaşırtıcı olan Fanny'nin hiç de iğrenmemiş gibi görünmesi." "O çok genç ve o sefil buraya gelene kadar burada yaşayanlar dışında herhangi bir erkek: Selina'nın ve benim arkadaşlarım ya da kendi arkadaşlarının okullu erkek kardeşleri! Biliyor olmalısınız ki, son zamanlarda biraz toplum içine çıkmaya başladı; kış boyunca Londra'dan Bath'a çok sayıda ziyaretçi gelmesine rağmen, hiçbirisiyle tanışmadı. Bunu ben gördüm!"

"Neden kendini hüznlendiriyorsun?" diye sordu. "O iyileşecek!"

"Adam gözünün önünden çekilse bunu yapacağından hiç şüphem yok!"

"Ya da kadın onun gözünün önünden çekilse bile," diye önerdi.

Bir süre kaşlarını çatı ve sonra iç çekerek şöyle dedi: "Bunu düşündüm elbette, ama sanırım cevap vermeyecek. Tames onu Amberfield'e götürmekten söz ediyordu ve bu ölümcül olurdu: ! Ve eğer kız kardeşim Brede onu Londra'da kalmaya davet ederse, bunun benim kışkırtmamla olduğunu bilir ve onu senden ayırmak için

Yeğenim. Dahası, onu takip edecektir ve Londra'da buluşmalarının burada buluşmalarından daha kolay olacağına emin olabilirsiniz.

Herkes onu tanıyor. Bence de, eğer bunu engellemek mümkün olsaydı, iyileşemezdi - ya da, ne olursa olsun, uzun bir süre iyileşemezdi. Bana karşı kızgınlık duyması kaçınılmaz: ah, zaten kızgın!" Duraksadı, sonra belli belirsiz bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Onu yönlendirmemi, hatta kontrol etmemi kolaylaştıracak Çartlara sahip olduğumuzu düğünürdüm! Benim etkim yeterince güçlüydü- Ama görünüşe göre hiç yok. Sanırım çalışmak için yanlış bir yol seçtim: hiçbir şey onun üzerinde en ufak bir ağırlık taşımayacaktı! Keşke

-Ah, ne kadar çok isterdim ki, onun gerçek karakteri olduğuna inandığım şeye gözleri açılsın! Olabilecek en iyi şey bu olurdu! Onun için acı verici olurdu, zavallı çocuk, ama söğüt ağacını uzun süre takmazdı: çok fazla gururu var! Ve her şeyden önce kendini bir şehit olarak görmez! Bu *çok* önemli, çünkü insan kendini zorbalığın kurbanı olarak görürse, uyuşukluğa düşmek için her türlü neden vardır."

"Bunun sizin için hayatı çok rahatsız edici hale getireceğini tahmin ediyorum.

Ama yeğenimin bir rakibi olduğu hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Oliver Grayshott?" Kadın başını salladı. " sanmıyorum. Onun için bir kardeş gibi olduğunu söylüyor! Ve *ona* karşı güçlü bir eğilimi olduğunu düşünmeme rağmen onu bağlayacak hiçbir şey yapmadı."

"Ona akrostiş kılığına girmiş övgü dolu dizeler göndermenin ve en sevdiği şairlerin eserleri için tüm kütüphaneleri karıştırmanın bir şey olmadığını düşünüyorsanız, siz de onun kadar acemi olmalısınız!" dedi alaycı bir şekilde.

Gülmekten kendini alamadı. "Öyle mi yapıyor? Ben de onların en sevdiği kitaplar olduğunu sanıyordum: Bu kitapları çok iyi okuduğu kesin."

"Bezelye kazı! Onları incelemeyi iş edinmiş olsaydınız siz de öyle olurdunuz!"

"Zavallı genç adam! Ama Fanny onu yeğeninize tercih etse bile, korkarım bu işe yaramaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü senin de çok iyi bildiğin gibi James onu neredeyse Stacy kadar uygunsuz !"

"bir şey bilmiyorum. Kardeşin James rüzgarda bir servet mi ılık çalıyor? Gammon!"

"Ama onun serveti yok ki!" diye itiraz etti. "James'in hiç hoşlanmayacağı ticaretle de uğraşıyor."

"Oh, öyle mi? Benim tatlı ahmağım, bırak James Bath'da bir Doğu Hindistan tüccarının varisinin kokusunu alsın, o zaman böyle bir ödülü yakalamak için tuzak kurmakta bir an bile kaybetmez!"

Kadın bunu dikkate almadı ve haykırdı: "olmalısınız! Oliver'ın böyle bir beklentisi yoktur! Gerçekten de, onu büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor. amca."

"O değil! Balking onun için dünyaları düşünüyor ve tekrar iyi bir noktaya gelir gelmez onu ortaklığa almak istiyor."

"Hayır, gerçekten öyle mi? Çok sevindim! Ama Fanny'yle evlenmesini düşünmeye gelince, bu ! Gerçi Fanny ona aşık olursa çok memnun olurum, gerçi evlilik için çok genç ama o iğrenç yeğeninize aşıkken böyle bir şey yapması mümkün değil."

"Biliyor musun, eğer kafasız yeğenin ve benim iğrenç yeğenimden başka bir Gey *konuGmak* istemiyorsan, sancılanırım," dedi.

"Söylenecek o kadar iğrenç nezaketsiz şey varken-!" diye soludu.

"oraya gelirse, konuşmak için ne kadar iğrenç derecede sıkıcı bir şey!"

"Özür dilerim!" dedi buz gibi bir sesle. "Benim için bu çok önemli bir konu!"

"Evet, ama benim için öyle değil.

O sırada Bayan Butterbank geldi ve ona sevgili

Bayan Wendover eve gitmeye hazırdı, dudaklarından dökülen karşılıktan çekiniyordu; ama nezaketsiz işkencecisi Cumartesi günü Sydney Place'de ortaya çıktığında, onu soğuk bir çekingenlikle karşıladı. Kızın keşfedebildiği kadarıyla bunun onun üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı. Kendini büyük ölçüde Selina'ya adanmış, onun abuk sabuk konuşmalarını iyi huylu bir şekilde dinlemişti; ta ki Selina kendisinin ve birkaç arkadaşının yakalandığı çeşitli hastalıkları sıralamaya başlayınca kadar, Selina da ona Hindistan'da yaygın olan korkunç hastalıklardan bahsederek karşılık vermişti. Oradan Hindistan'daki yaşamın, iklimin ve manzaranın, meraklı bir zihne ve saf bir mizaca sahip orta yaşlı bir kadını büyülemeye en uygun yönlerinin tasvirine geçmek küçük bir adımdı. Selina bu muamele karşısında hissedilir derecede yumuşadı ve Abby'ye, misafirlerini yalnız başlarına bir kadeh şarabın tadını çıkarmaları için bırakarak yemek salonundan çekildiklerinde, Bay Calverleigh'in gerçekten çok ilginç bir adam olduğunu söyledi. "Kendimi gerçekten Hindistan'a gitmiş gibi hissediyorum!" dedi. "Çok canlı ve komik, bütün o tuhaf gelenekler! Kaplanlar ve filler de... Kaplanlarla birlikte yaşamak istemem, fillerin de son derece uysal olduklarına inanmama rağmen onlarla kendimi rahat hissedebileceğimi hiç sanmıyorum. Ama *çok* ilginç. bir peri masalı gibi!"

Bay Calverleigh'in bazı masallarının tam anlamıyla peri benzediğini düşünen Abby, bunu büyük bir içtenlikle kabul etti. Daha önce Bu akşam için kiraladığı arabada onun yanına otururken, "Keşke sıcak tuğla ısmarlasaydım," demeseydi, bu titiz nezaketini sürdürmek niyetindeydi ve bunu yapabiliirdi: "Keşke sıcak tuğla siparişi vermiş olsaydım."

"Teşekkür ederim ama bunu yapmama hiç gerek yoktu: Hiç üşümüyorum."

"Buzdağlarının da soğuk hissetmediğini söyleyebilirim, ama ben !"

Kadın boğuk bir kahkaha attı, bunun üzerine adam ekledi: "Sıcak bir iklimde bu kadar uzun süre yaşadığınız için anlıyorsunuzdur."

"Sizi çok iyi anlıyorum efendim ve size söylemek için izin istiyorum: Sizde ne doğruluk ne de utanç var!"

"*Çok* değil, belki!" diye sahiplendi.

Bu durum onun ağırbaşlılığını oldukça aştığından, ona karşı yumuşamak zorunda kaldı ve Beaufort Meydanı'na vardıklarında eski iyi ilişkileri öylesine düzelmişti ki

Tanıdığı birkaç kişinin şaşkın bakışlarının bile ciddi bir şekilde rahatsız , katıksız bir eğlence gecesi. Bay Calverleigh mükemmel bir ev sahibi olduğunu kanıtlamıştı: sadece güzel döşenmiş birinci kat localarından birini kiralamakla kalmamış, aynı zamanda aralardan birinde çay ve kek getirilmesini de ayarlamıştı. Abby takdirle şöyle dedi: "İnsanın fuayedeki kalabalığı yarararak ilerlemek zorunda kalmaması ne kadar rahat! Beni krallara layık bir şekilde ağırılıyorsunuz, Bay Calverleigh!"

"Ne, kedi kucağı ve keklerle mi? Sizi krallar gibi ağırlasaydım pembe şampanya verirdim!"

"Yarısını beğenmemem gerekirdi!" "Hayır, bu yüzden sana vermedim."

"Sanırım," dedi Abby, onu sorguya çekerek, "Hindistan'da her zaman içilir, kahvaltıda bile! Bana anlattığın garip geleneklerden bir diğeri de Kardeşim!"

Güldü. "Aynen öyle, hanımefendi!"

"Eğer senin Canterbury masallarını genç Grayshott'a anlatırsa, hak ettiğin yere gelmiş olacaksın! Onları çürütecek ve *sen* de nasıl olduğunu anlamayacaksın!"

"Hayır, hayır, çocuğa haksızlık ediyorsun! O kadar da aptal değil!"

"İflah olmaz! Zavallı Selina'yla mayıs oyunu çok büyük bir kötülüktü."

"Oh, yapmadım! Çok romantik bir mizacı olduğu ve olağanüstü şeylerden hoşlandığı bana açıkça belli oldu, ben de onu memnun etmek için elimden geleni yaptım. Onu tatlıya bağladım, bilirsiniz."

"Ona kaç tane Brumm hikayesi yutturabileceğini denemekten bahsediyorsun! Bana kaç tane anlattın?"

Başını iki yana salladı. "Hiç! Bana bunu sormaktan daha iyisini bilmelisin. Sana daha önce İspanyol parası teklif etmediğimi söylemişim, şimdi de Canterbury masalları teklif etmediğimi söyleyeceğim." Kadının gözlerindeki ürkek bakışı, neredeyse belli belirsiz geri çekilme hareketini gördü ve basitçe ekledi: "Onlara inanmazsın."

Bu onu tekrar güldürdü, ama bir an için gerçekten de irkilmişti, onun açık renk gözlerinde yanlış anlaşılamayacak bir parıltı algılamıştı. Birden nefesinin kesildiğini ve utandığını hissetti, çünkü şimdiye kadar onun boş bir flörtten daha ciddi bir şey peşinde olmadığından şüphelenmişti. Fakat Sesinde bir samimiyet vardı ve gülümsemesi bir okşamaydı.

Sonra, tam düşünürken: *Bu asla olmayacak!" diye düşünürken, adam, hayal gücünün kendisini yanıltmasına izin verip vermediğini merak etmesine neden olan, o arsızca rahatsız edici sözlerinden birini söylemişti.*

Sonraki davranışları kusursuzdu ve tavırlarında ağıklara özgü o kadar az Gey vardı ki, kızın utancı çabucak yok oldu. Onun gerçekten de çok hoş bir arkadaş olduğunu, aklının kendininkine o kadar çok benzediğini düşündü ki, hiçbir zaman dolambaçlı bir sözle ne demek istediğini açıklamak zorunda kalmadı ya da onu şok etmekten korktuğu için dilini korumak zorunda kalmadı. O da

Onun rahatına da özen gösteriyordu, ama bunu gündelik bir tarzda yapıyordu: şalını omuzlarına koyuyor, bunu bir saygı gösterisine dönüştürmüyordu; arabaya binmesine yardım ederken elini ne sıkıyor ne de tutuyordu. Bu davranış onu öylesine rahatlatmıştı ki, Wells'e yapılacak bir geziye katılıp katılmayacağını sorduğunda

Oradaki katedralde, cevap vermekte hiç tereddüt etmedi: "Evet, seve seve: Wells'e gidip at sırtındaki şövalyeleri görmek her zaman büyük bir zevk olmuştur.

Ben!"

"Bunlar da ne böyle?" diye sordu.

"Mekanik bir cihaz ama size daha fazlasını anlatmayacağım! Kendiniz ! Keşif gezinize başka kim katılacak?"

"Bilmiyorum. Evetbiliyorum! Fanny ve genç Grayshott'ı alacağız!"

Gülümsedi ama şöyle dedi: "Lavinia'yı da davet etmelisin."

"Oliver seninle aynı fikirde değil. Ben de öyle. Arabada beşinci bir kişi için yer yok."

"Benim yerimi alabilir. Ya da Bayan Grayshott. Araba kullanmak hoşuna gider."

"Bunu çok yorucu bulacaktır. Senin yerini alacak başka birini düşünemiyor musun?"

"Evet, Leydi Weaverham!" dedi hemen, boğazından bir neşe koparak.

"Hayır, sanırım senin yerine birini bulmam gerekiyorsa, kız kardeşinin koynundaki yayı davet etmeliyim - adı neydi? Buttertub? Tavşan dişli, solgun yüzlü bir kadın."

"Laura Butterbank!" dedi Abby, zayıflayan bir sesle. "İğrenç, rezil yaratıksın sen!"

"Oh, bundan çok daha iğrenç olabilirim!" dedi ona. "Ve eğer sizden daha fazla zekâ ve canlılık görürsem, Bayan Abigail Wendover, size

Kanıtı!"

"Buna hiç gerek yok!" güvence verdi. "Bundan en ufak bir şüphem yok!"

Arabanın karanlığında adamın yüzünü göremiyordu ama gülümsediğini biliyordu. Yine de sert bir ses tonuyla şöyle dedi: "Benimle Wells'e gelecek misiniz, hanımefendi, yoksa gelmeyecek misiniz?"

"Evet, efendim," dedi Abby uysalca. "Bayan Butterbank'ın arkadaşlığını benimkine tercih etmeyeceğinizden eminseniz!"

Araba evinin önünde durmuştu. Bay Calverleigh arabadan indi ve onu aşağı indirmek için dönerek şöyle dedi: "Elbette gelirim, ama sizi davet ettikten sonra, sizi başından savmanın nezaketsizlik olacağını düşünüyorum."

"Piqued, repiqued, and capoted!" dedi Abby, yenilgiyi kabul ederek

Bölüm X

Tiyatro ziyareti kaçınılmaz yankılarını yarattı. Sadece Bayan Ruscombe gibi sert eleştirmenler bu olayda kendilerini şaşırtacak bir şey gördüler ama Bay Miles Calverleigh'in Bayan Abigail Wendover'a karşı son derece özel bir ilgi duymaya başladığı haberinin Bath'da bu kadar çabuk yayılması şaşırtıcıydı. Bunda spekülasyona yol açacak bir şey yoktu, çünkü Abby'nin hayranları hiçbir zaman eksik olmamıştı; ama genel olarak onun beyefendinin iddialarını teşvik ettiği düşünülen şey olaya büyük bir ilgi kazandırdı.

"Onunla birlikte tek oyuna gittiğini bir düşünün! Leydi Templeton bana bunu anlattığında ona sadece bakabildim! Eminim daha önce hiç Daha önce böyle bir şey yapmamıştım!" dedi Bayan Ancrum.

Leydi Weaverham, "Sözlerime kulak verin," dedi, "bu bir Dava! İkisinin de çok mutlu olmasını dilediğimden "

Bayan Ruscombe ince bir gülümsemeyle, "Oldukça yeni bir çıkış!" dedi. "Beni şaşırtmadı: Onun her zaman biraz cesur olduğunu düşünmüşümdür."

Abby bir gecede merak nesnesi haline geldiğinin farkındaydı; birkaç gün , tanıdıklarından birinin, sevgili Bayan Abigail'in nişanlanıp nişanlanmayacağını öğrenmek için gösterdiği çabalar yüzünden, kendi deyiimiyle, alabora olan Selina da öyle.

"Hayatımda hiç bu kadar kışkırtılmamıştım!" diye açıkladı. 'Ne küstahlık! Tahmin edebileceğiniz gibi onu fena benzettim! Siz ve Bay Calverleigh-! Eğer sinirlenmemiş olsaydım, yüzüne gülebilirdim! Neden, o iyi bir insan bile değil, üstelik sana hiç yakışmıyor -doğuştan değil elbette, ama çok çirkin bir adam

Gerçi Bayan Swainswick'in bundan hiç yok ve emin ona tek kelime bile etmedim. Ama nasıl olur da böyle bir şeyi hayal etme cüretini gösterebilirdi; en başından beri nasıl olacağını biliyordum ve sana *yalvarıyorum*, sevgili Abby, ipucunu uygun bir mesafede tut!"

Abby de en az Selina kadar sinirlenmişti ama öfkesi farklı bir biçim almıştı. "Ne kadar boş bir iş!" dedi küçümseyerek. "O kaba ve meşgul kafaya haddini düşünmüştüm! Onun ya da onun gibilerin benim hakkımda söyleyecekleri herhangi bir Çeye en ufak bir ilgi göstermek bana hiç yakışmaz!"

Kaba Bayan Swainswick'in sinsi sorusundan daha fazlasına ihtiyaç varsa, göğsünde uyuyan isyan ruhunu uyandırmak için, Bay Peter Dunston tarafından sağlandı.

kaçışının haberini alınca oldukça şaşırdı. "O eski kafalı, sen Biliyorum. Onun duygularını paylaşmadığım konusunda sizi temin etmeme gerek yok! Yaptığınız şey asla yanlış olamaz, Bayan Abigail. Gerçekten de, Bath'daki iyi isminize Calverleigh kadar az saygı duysaydım, sizi *benimle* birlikte oyuna davet etmeye cesaret edebilirdim!"

Bu durum Abby'yi öylesine heyecanlandırmıştı ki, Bay Calverleigh ona Wells'e kadar sadece kendisinin eşlik etmesini isteseydi, bunu hemen kabul ederdi. Bay Calverleigh, Abby'nin ruh halinden haberdar olmadığı için bunu yapmadı; ama Wells'e vardıklarında grubun iki genç üyesi kısa süre sonra birlikte yola çıktıklarından, aslında günün büyük bir bölümünde Abby'ye eşlik eden tek kişi o oldu.

Bath quidnunc'ları bu konuda bir şey bilmiyordu. Ama bu pişmanlık, sevdiği bir Katedral'le, onun güzelliğini takdir etmekte gecikmeyen ve kendisinin yönlendirmesine ihtiyaç duymayan birini tanıştırmamanın verdiği zevkle kısa sürede unutuldu. Dokunaklı bir masumiyetle, Miles Calverleigh'de bir arkadaş bulduğunu, hem de diğerlerinden çok daha iyi bir arkadaş bulduğunu düşünüyordu, çünkü onun zihni hızlı hareket ediyordu, çünkü ona karşı merhameti kalmadığında bile onu güldürebiliyordu ve oldukça anlamsız olan bir düzine başka özelliği vardı -aslında pek de özellik sayılmazdı ama karakterindeki daha önemli kusurlara ağır basan büyüleyici bir toplam oluştuyordu. Bunların farkındaydı, ama onun alaycılığına ve hatta sorunlara ya da sorunlu konulara soğuk bakmasına *neden* olan kalp soğukluğuna *bahaneler* bulabiliyordu.

Diğer insanların dertlerini insanlık dışı görünecek kadar derin bir ilgisizlikle karşılıyordu. Yirmi yıllık sürgün hayatının onu

Umursamazdı, asıl merak ettiği olmasıydı. O yıllar boyunca sürdürdüğü hayata gelince, erdemin bir rol oynadığını sanmıyordu. ama bunun kendisini ilgilendirmediğini düşünüyordu. Adamın kaç metresi olduğunu ya da ne tür aşırılıklar yapmış olabileceğini de bilmek istemiyordu: geçmiş sırlarını saklayabilir, onu şimdinin keyfiyle baş başa bırakabilirdi.

Refakatinden kaçmasına izin verdiği yeğenini düşünmek için biraz zaman ayırırsa da, bu sadece Fanny'nin de kendisi gibi günün tadını çıkarıyor olmasını ummak içindi. Çocuk gezinin başlangıcında pek neşeli değildi. Bunu her zamanki canlılığından çok daha fazlasıyla gizlemeye çalışmıştı ama neşesi kırılğan bir nitelik taşıyordu. Abby onun Stacy'yle tartışmış olmasını ummaya cesaret edemiyordu; muhtemelen üzgündü

Çünkü düşündüğü nişan için ailesinin rızasını kazanma konusunda umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Belki de Oliver onu ikna etmeyi ; belki de, eğer Lavinia henüz kendini tutmayı öğrenmemişse

Abby, Fanny'nin sevdiği insanlardan aldığı sırları, Fanny'nin karasevdasının hikâyesini ona anlattığında, ona küçük bir tavsiyede bulunma cesaretini bile gösterebilirdi. Abby'nin bunun iyi bir tavsiye olacağından hiç şüphesi yoktu ve Fanny'nin dostça ilişkiler içinde olduğu bir adamın tavsiyesinin, bir teyzenin tavsiyesinden çok daha kolay dinleneceğinden de pek az şüphesi vardı.

Oliver hikâyeyi biliyordu ama verdiği tek öğüt kız kardeşine . Onun duygusal konuşmalarını sessizce dinlemiş, Fanny konuşmasını bitirdiğinde sessizce, "Lavvy, Fanny'nin anlattıklarını tekrarlamamalısın," diyerek onu hayal kırıklığına uğratmıştı: "Lavvy, Fanny'nin sana anlattıklarını tekrarlamamalısın."

"Oh, hayır! Sadece sana ve tabii ki anneme!"

"Annem için belki, ama benim için değil. Bunu yapmana izin verdim çünkü Fanny'nin teyzesinin hoşlanmadığı bir bağlılık kurduğunu annemden zaten biliyordum. Ve senin de ona çok sempati duyduğunu düşündüğüm için."

"Evet, gerçekten de öyle!" dedi ciddiyetle. "Bu hayal edilebilecek en etkileyici şey, çünkü ilk karşılaştıklarında aşık oldular! O da çok yakışıklı ve *öyle* bir havası var ki! Ve sırf bu avantaja sahip olmadığı için Sanki Fanny'nin zenginlik içinde yüzdüğünü gösterirmiş gibi!

."

"Öyle değil," diye araya girdi, biraz tereddüt ederek. "Tam olarak öyle değil." "Ah, siz onun çok vahşi ve pahalı olduğunu düşünüyorsunuz, ama-"

"Hayır, değilim Lavvy. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bunun dışında-" Yine tereddüt etti; sonra, kadın ona şaşkın bir soruyla bakınca, biraz zorlanarak şöyle dedi "O bir buçukluk ya da acemi değil, biliyorsun. Fanny'den bir düzine yıl daha yaşlı olmalı ve bu pazarlığın içinde bir dünya adamı."

"Evet!" dedi Lavinia coşkuyla. "*Herkes* onun ilk bakışa sahip olduğunu görebilir, bu da Fanny'ye aşık olmasını özellikle romantik kılıyor! Onun büyüleyici derecede güzel olmadığını söylemek istemiyorum, Çünkü öyle, ama onun peşinde bir sürü şık Londralı kız olmalı, değil mi?"

"Dinle, Lavvy!" dedi. "Mesele şu ki, gerektiği gibi davranmadı! Onurlu bir adam bir kızla sinsice buluşmaz ve kızdan izin almadan ona evlenme teklif etmez.

Gardiyan!"

"Oh, Oliver, annemin söylediklerini tekrarlıyorsun! Nasıl bu kadar tutucu olabiliyorsun? Bir dahaki sefere Fanny'nin, vasisi onu *kendi* seçtiği bir adama verene kadar uysalca beklemesi gerektiğini söyleyeceksin!"

"Böyle bir şey söylemeyeceğim. Ama sana şunu söyleyeyim Lavvy: Eğer Calverleigh *seni* o hovarda ilgisinin nesnesi yapsaydı, dişlerini boğazına geçir!"

ve oldukça etkilendi: "Aman Tanrım! Yapar mıydınız?
Pekala!"

"Her dene," dedi gülerek. "Her erkek böyle yapardı."

Tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kolunu ona doladı ve kardeşçe sarıldı. "Karışmak bana düşmez: Buna hakkım yok.

Ama şapkasını yel değirmenine atmaması için onu ikna etmeye çalışmazsan Fanny için kötü bir arkadaş olacaksın. Ağlayan Haç'tan dönmenin yolu bu." Başka bir şey söylemedi ve söylediklerinin ne kadarını Fanny'ye tekrarladığını bilmesine imkân yoktu, çünkü kız kardeşine bu meseleye tarafsız bir ilgiden çok daha fazlasını duyduğunu belli etmekten çekiniyordu ve bu yüzden ona sormadı. Fanny ile aralarında bu konu hiç konuşulmamıştı ve ona göre çirkin bir müşteri olan bir saray kartına kendini kaptırmaması için ne kadar yalvarsa da, kendisi için asla ulaşılmaz bir hayalden fazlası olmayacak bir kızın işlerine burnunu sokmak ya da bir erkeğin arkasından ağlamak onun onur kurallarına uymuyordu. En ufak bir bahane bulsa - Fanny'yle uzaktan da olsa bir akrabalığı olsaydı!

Çünkü henüz çok güçlü olmamasına rağmen, zarif Bay Stacy Calverleigh'in mantarını çekme yeteneğinden hiç şüphesi yoktu, ayrıca ona bir yerleşimci bahşış vermeden önce her iki gün ışığını da kararttı. Stacy ile düzenli bir set-to'nun hoş görüntüsü üzerinde bir an için hayal kurmasına izin verirken, elleri içgüdüsel olarak iki amaçlı beşli demet halinde sıkıştı. Doğuştan şövalyeydi ama bu sinsî serseriye haddini bildirmekte hiçbir sakınca görmeyecekti; eğer hayatında bir kez olsun eli silah tutmuşsa bile (ki Bay Grayshott bundan kuşkuluydu) bilimi ve cezalandırıcı soluyla okulunun ve kolejinin yıllıklarında kendisine ün kazandırmış biriyle boy ölçüşemeyeceği kesindi. Ama bu hayal sadece bir an için sürdü: rekabet bahanesi bile reddedildi. Büyük bir umutla ve amcasının güvenine layık olduğunu kanıtlama hevesiyle Hindistan'a doğru yola çıkan Bay Grayshott, bünyesi tarafından yenilgiye uğratılmış ve kendisini başarısız olarak görmüştü. Bay Balking ona gelecekle ilgili olarak kendisiyle alay etmemesini ve sağlığının bozulmasına fazla üzülmemesini söylemişti. "Nasıl yardım edebilirdin ki? Keşke seni Kalküta'ya hiç göndermemiş olsaydım, ama edindiğin deneyim sana çok şey kazandıracak. Londra'daki evde senin için bir yerim var, ama bunu tekrar kendine geldiğinde konuşmak için yeterince zamanım olacak."

Bay Balking nezaketin ta kendisiydi, ama Oliver'ın neşesi de Tekrarlayan ateşler yüzünden yıpranmış olan cılız bedeni, kaderinde saymanlıkta kâtiplik yapmak olduğunu, bu aşağılık konumdan uzun yıllar boyunca yükselemeyeceğini öngörüyordu. Leonard Amca'nın Kalküta'daki işinden çok memnun olduğuna dair verdiği güvencelere hiç güvenmemişti: bu, sevecen bir amcanın söylemesi beklenebilecek türden bir şeydi. Bath'a derin bir depresyon içinde ulaşmıştı ama

Sağlığı iyileştikçe morali de düzeldi ve güvenebileceği bir pozisyona yükselmesinin çok uzun sürdüğünmeye başladı. Hindistan'da geçirdiği iki yıla tarafsız bir gözle bakabildiğinde, belki de amcasının gerçekten de kendisinden memnun olduğunu düşündü.

Orada ilerleme kaydetti. Yaptığı iş ilgi çekici bulmuştu ve iş konusunda yetenekli olduğunu biliyordu. Aslında, her küçük başarısıyla övünen bir rüzgar cambazı olsaydı, Kalküta'daki evde oldukça iyi iş çıkardığını söylerdi. Çekingen ve oldukça suskun bir genç adam olduğu için bu konuda katı bir sessizlik içindeydi ve giderek artan bir umutla doktorunun Kendisini bir kez daha işine verebilecek kadar iyi olduğunu söyledi.

Ama iyimserliği onu, Wendover'ların kendisini Fanny için uygun bir koca olarak göreceklarını düşünmeye kadar götürmedi. Yaşından büyük olmasına rağmen, Fanny'nin Stacy'ye olan tutkulu bağlılığında bir kız çocuğunun kısa süreli, şiddetli karasevdasını fark etti. Ona Fanny'nin Lavinia'nın on beş yaşındayken, aniden ve açıklanamaz bir şekilde okulun misafir profesörlerinden birine aşık olmasıyla içine düştüğü sancılar Bayan Timble'ın Semineri. Bu onu birkaç hafta boyunca oldukça yordu, ama bunda bir sakınca yoktu, çünkü tutkusu karşılıksızdı ve profesör saygın bir adamdı, bir karısı ve hepsine bağlı olduğu beş çocuğu vardı. Ne Oliver, ne de Bayan Grayshott bu olaya hiç önem vermemişlerdi; Oliver, Fanny'nin aptal kalbini karakterli bir adama kaptırmış *olsaydı*, onun şimdiki büyüüne de pek önem vermeyeceğini düşünüyordu. Halbuki Fanny'nin yakışıklı bir servet avcısının kurduğu tuzağa düştüğünden emindi ve son derece huzursuzdu. Lavinia'nın ağzından kaçırdığı ve aceleyle geri aldığı bir şey, onun zihninde kaçak bir evliliğin düşünüldüğüne dair inanılmaz bir kuşkuya yol açmıştı. Annesinin de bu kuşkuyu paylaştığını anladı ve onun Bayan Abigail Wendover'ı olası bir tehlike konusunda uyardığını öğrenince kısmen rahatladı. Bayan Abigail aptal değildi ama durumun bir erkek eli gerektirdiğini düşünüyordu. Erkek kardeşinin başarısız olması Bayan Abigail'in güvenebileceği biri gibi görünmüyordu, araya girmesi gereken kişi Bay Miles Calverleigh'di. Ama Miles bunu yapmaya, hatta yeğeninin faaliyetlerine ilgi göstermeye hiç niyetli değildi. Bu da Oliver'ı şaşırttı: Bay Calverleigh'nin yanında birkaç hafta geçirmiş olmasına rağmen, onun sevmediği insanlarla hiç ilgilenmediğini fark etmemişti. Onun gibi bir adamın Stacy'den hoşlanabileceği düşünülemezdi ve ailesinin itibarına duyduğu saygının onu bu itibarı korumak için çaba göstermeye iteceğini düşünmek boşunaydı. Böyle bir saygısı yoktu. Öte yandan Bayan Abigail Wendover'dan çok hoşlandığına da şüphe yoktu. Stacy'nin amcasıyla Stacy hakkında konuşması doğal olarak yasak olan Oliver, sadece ona karşı duyduğu eğilimin onu ona yardıma geldi. Garip bir adamdı, çok soğuk ama yine de çok nazikti; Onu anlamak mümkün değildi, ama kesin olan bir şey vardı: Eğer biriyle arkadaş olursa, o umursamaz tavrıyla uzatacağı yardımın hiçbir emsali yoktu. Elbette Bayan Abigail'in de kendisi gibi bu konuyu ona açmanın garipliğini hissetmesi mümkündü. Oliver bunu düşündü.

Belki annesi bu tür çekincelerini yenmesi için onu ikna edebilirdi ve onu bu girişimde bulunması için dürtmeye karar verdi.

Wells'e giderken, Fanny'nin neşeli bir maske altında içten gelen bir kaygıyı gizlemek için elinden geleni yaptığını teyzesi kadar çabuk fark etti. Kalbi ona, tatlı, aptal bebeğe gitti. Onu kollarının arasına alma arzusuyla neredeyse hastalanacaktı; ama bu arzusunu bastırmak zorundaydı: içinde bulunduğu koşullar, Fanny'yi kucağına almasını imkânsız kılmakla kalmıyordu.

Ama Fanny onun aşkını değil, sadece arkadaşlığını istiyordu.

Bir keresinde annesi ona adıyla hitap için onu azarladığında şöyle demişti: "Ah, ama ona böyle yapması için yalvardım, hanımefendi! Çünkü Lavvy ve ben her zaman kardeş gibiydik, bu yüzden Oliver benim kardeşim olmalı!"

Yarım somun hiç ekmek olmamasından daha iyiydi.

Bu aptalca atasözünün tek sorumlusu, onun bir morına kafası olmasıydı. Daha iyi değildi; sahip olmak için ruhunu verebileceğin güzel, sevgili kız seni kardeşi olmaya davet ettiğinde bu çok daha kötüydü.

Ama Fanny'nin istediği bir erkek kardeşse, bir erkek kardeşe sahip olmalıydı; ve belki de bu tatsız rolü benimseyerek, en azından Fanny'nin güvenini kazanabilir ve ona aptal kız kardeşinden alacağından daha akıllıca öğütler verme fırsatına sahip olabilirdi.

Katedralin kuzey koridorunda, ünlü saatin bulunduğu şapelde bir süre kaldıktan ve küçük şövalyelerin saatin üstündeki bariyerin üzerinden durmaksızın birbirlerine çarpmalarını izledikten sonra, teyzesi ve Bay Calverleigh ile birlikte Katedralin başka bir bölümüne gitmeye hazırlanan Fanny'yi alıkoydu ve bir süre dışarıda oturmalarını önerdi. Fanny bunu hemen kabul etti ve hızlı bir endişeyle ona bakıp şöyle diyerek kalbinin erimesine neden oldu: "Evet, bunu yapacağımızdan eminim, eğer Kuğu'ya geri dönmek istemezseniz?"

Katedraller kadar yorucu bir şey yoktur! Şimdiden yoruldunuz, değil mi?"

"Hayır, yemin ederim değilim ya da çok azım!" diye cevap verdi. "Yine de, eğer buranın her yerini dolaşmak zorunda kalsaydım, öyle olabilirdim sanırım,

Çünkü bu, mezarlara, paravanlara ve pencerelere bakmak için ayakta durmak anlamına gelir! Neden böyle olması gerektiğini bilmiyorum, ama en iyilerinizle birlikte yürümeye başlasam da ayakta durmak henüz yapamadığım bir şey."

"Pekala, durmayacaksın. Eğer hava sizin için çok soğuk değilse, gidip sarayın etrafındaki hendeğin yanında oturur ve kuğuları seyredersiniz. Ve eğer teyzem sana Batı Cephesi'ndeki figürler hakkında ne düşündüğünü sorarsa, şöyle diyebilirsin

gerçekten mükemmel bir şey görmediniz. Bu yalan olmaz, değil mi?"

Gözleri şefkatli bir eğlenceyle doluydu; ciddiyle konuştu: "Hayır, sadece *suggestio falsi*! Onları görmeli miyim?"

"Aman Tanrım, hayır! Onlardan kat kat var!"

"Bu durumda, her türlü yalanı söylemeye hazırım, gerçek bir fedai bile olsam!"

Kadın güldü ve sonra bir iki dakika sessiz kaldı. Adam onun dalgınlığını bozmak için hiçbir girişimde bulunmadı, ama bir süre sonra kadın kendini toplar gibi oldu ve zor bir ağırlamaya çalıştı. Bir ev sahibesi gibi hafif, günlük bir sohbeta bağladı. Bu açıkça bir çabaydı ve adam istemeden de olsa onu durdurdu: "Ah, yapma, Fanny!"

İrkilerek hızla ona baktı, iri gözlerinde bir soru vardı. "Yapma mı?"

"Kendini sohbet etmek zorunda hissetme! Bu bana kardeşinmişim gibi davranmak değil!"

"Oh-!" Kızardı ve başını başka yöne çevirdi. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu nazikçe.

"Hayır, hayır! Tabii ki olmaz! Bakın, kuğulardan iki tane var! Keşke onlara atmak için biraz ekmek getirseydik! Kuğuların dünyanın en güzel kuşları olduğunu düşünüyorum, sizce de öyle değil mi? Yoksa tavus kuşlarını mı tercih edersin?"

"Hayır," diye cevap verdi kel bir şekilde ve onu uygun bir şekilde yerleştirilmiş bir banka götürdü.

Yanına oturarak şöyle dedi: "Ne, Fanny? mavi gözlü olmadığını söyleme! Bu bir fedai *olurdu* -neredeyse bir *dolgun*!"

Gergin bir kahkaha attı. "Önemli bir şey değil. bir şey yok! Sadece Abby'yle bozuk - en azından tam olarak bozuk değil, ama

- "Durakladı ve gözleri karardı. "Ama insanlar -yetişkin insanlar-" dedi gençliğine ihanet ederek, "*anlamıyorlar! Anlamıyorlar!*

Sonuç, uygunluk, saygınlık ve uygunluktan başka hiçbir şey umurlarında değil ve ne zaman *onların* istemediği bir şey yapmak istesiniz, çok genç olduğunuzu ve yakında unutacağınızı söylüyorlar!"

"Evet, ayrıca bir gün bunun için onlara teşekkür edeceksin!" diye sempatik bir şekilde kabul etti. "Ve en kötüsü de genel olarak haklı olmaları!"

"Her zaman değil!"

"Hayır, ama iğrenç derecede sık!"

Fanny acı bir taklitle, "*Sen de benim kadar yaşılandığında-!*" dedi.

"Sakın bana Bayan Abigail'in o iğrenç sözleri söylediğini söylemeyin!"

"Hayır, hayır, öyle bir şey yapmadı, ama duygularıma girmiyor, ben de sanmıştım! Onun da amcam gibi olacağını hiç düşünmemiştim! Dünyevi ve önyargılı ve korkunç amcanın yapmadığı bir şeyi yapmadığın sürece mutsuz olmanın bir anlamı olmadığını düşünüyor.

!" Büyük bir öfkeyle ekledi: "Ve o bile onun *gibi*!"

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi ama kaşlarını çatarak hendeğin ötesindeki surlara baktı. Fanny çantasından bir mendil çıkararak meydan okurcasına burnunu sildi. Oliver kararlı bir nefes aldı ve sözcükleri özenle seçerek konuştu: "Sizin için çok değerli olan biri -sizin Bayan Abigail için olduğu gibi- sizin için çok önemli olduğuna inandığınız bir şeyi almaya kararlıysa

Yanlış bir adım , bunu önlemeye çalışmalısınız, öyle değil mi?"

"Evet, ama yanlış bir adım atmıyorum!" dedi Fanny. "Ve ben kendi aklımı bilemeyecek kadar genç değilim! Bunu her zaman biliyordum! Ve *çaresiz* bir şey yapmak zorunda kalsam bile hayatımı mahvetmelerine izin vermeyeceğim!"

"Yapma!" dedi. "Bayan Abigail'in kalbini kıracak şey yaparsan nasıl mutlu olabilirsin ki? Bağışla beni Fanny, ama sorunun ne olduğunu bildiğimi sanıyorum ve keşke sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı." Durakladı. "Amcamla hiç tanıştınız mı? Müteşekkirdiğimi söylemeliyim ki, hiç de *senin* amcan gibi değil! Çok nazik ve bilge biridir ve bir keresinde bana önemli kararları asla aceleyle vermememi, asla geri almak *istemeyeceğimden* tamamen emin olana kadar geri alınamayacak şeyleri yapmamamı söylemişti."

"Tabii ki hayır!" dedi Fanny basitçe. Ayağa kalktı. "Dinlendin mi? Şehirde biraz dolaşmak ister misiniz? Buranın yeterince sıcak olduğunu sanmıyorum, ya siz? Dekanın Gözü'nden geçip Sadler Sokağı'na gideceğiz: Orayı görmekten hoşlanacağınızı umuyorum.

Sırdaşlığı sona ermişti ve meraklı gözlere karşı panjurları çok açık bir şekilde çektiğine göre, onun için kabul etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Kendisini kayıtsız şartsız onun ellerine bırakırken, böyle bir saygısızlık yüzünden hapse atılma riskinin çok büyük olduğunu hissetmekten kendini alamadığını söyleyerek onu güldürdü ve Dekanın Gözü'nün sadece eski bir geçit olduğunu açıkladığında çok rahatladığını ifade etti. Bu hafif şaka onu rahatlattı; bundan sonra onu oyalamaya koyuldu ve Swan'daki büyüklerine katıldıklarında, orada erken bir akşam yemeğine katılmak için yeterince başarılı oldu

Bath'a dönmeden önce, büyüleyici bir öğleden sonra geçirdiğini söyledi. Biraz sinirli bir şekilde ekledi: "Ve söylediğim hiçbir şeyi dikkate almayacaksın, değil mi?"

Sen mi? Hepsi saçmalıktı! Sanırım insanın cinnet geçirdiğinde nasıl olduğunu bilirsiniz: insan kastetmediği şeyler söyler."

Onu rahatlattı ama şunu de kendini alamadı: "Her ne kadar sadece rol yapıyor olsam da, bir gün başın sıkışırsa ya da ne yapman gerektiğinden tam olarak emin olamazsan bana söyler misin?"

"Oh, teşekkür ! Çok iyisiniz!" diye kekeledi. "Ama gerek yok, yani dediğiniz gibi sadece hüznüydüm! *Gerçekten* yanlış bir şey yok!"

Başka bir şey söylemedi ama bu konuşma endişesini yatıştırmak şöyle dursun, daha da artırdı. Onu tedirgin edecek ne olduğunu bilebilmeyi çok isterdi, ama şüphesinin doğrulanmaması belki de daha iyiydi, çünkü Bay Stacy Calverleigh ile uygun bir şekilde ilgilenmeye ne hakkı ne de henüz fiziksel gücü vardı ve içgüdüsünü kontrol etmeyi imkânsız bulurdu. Çünkü haciz tehlikesi altında yaşayan ve King's Bench Hapishanesi'nin gölgesinin kendisine doğru acımasızca gören Bay Calverleigh, mirasçısını adil yollardan kazanma umudunu bir kenara bırakmış ve (güçlü bir kötüye kullanma duygusuyla) onunla kaçmaktan başka çare olmadığına karar vermişti.

Ama Fanny, kendisini böyle bir ortamda coşkuyla hayal etmişti. romantik macera, birdenbire insanın yetiştirilme tarzının zincirlerinden kurtulmaya, evinden ve ailesinden boşanmaya hazır olduğunu ilan etmesinin bir şey, bunu gerçekten yapmasının ise bambaşka bir şey olduğunu fark etmesini sağlamıştı.

Stacy, Bath Abbey'de çaresiz teklifini ona kabul ettirmişti. Bu durum onu başlangıçta gergin ve rahatsız hissettirdi. Bu randevuyu ayarladığında neredeyse şok olmuştu. Kesinlikle böyle bir şey olamazdı! Ama adam onun bu çekincelerine gülmüş, ona küçük, sevimli iffet abidesi diye hitap etmiş, o bu randevuyu kabul etmişti; tabii iffet abidesi olmadığını ona kanıtlamak için. Meyler'in Kütüphanesi'nde alelacele yapılmıştı ve biraz zor ve korkunç derecede aldatıcı olduğunu düşündüğü bir planlama gerektirmişti. Yine de bunu yapmıştı ve cesareti için elleri tutkuyla öpülmüş ve cesareti övülmüştü. Ama kendini cesur hissetmiyordu ve tanıdığı birini görme korkusuyla etrafına endişeyle bakıyordu. Bu, elbette Tabii ki, Bath'da yaşayan herhangi bir kişinin şu anda Abbey'de bulunması çok muhtemeldir

Ayin yapılmayan bir saatti, ama ziyaret etmek isteyen bir misafiri ağırlamaktan başka bir şey beklenemezdi. Fısıldadı: "Aman dikkat et!" diye fısıldadı ve ellerini çekti, "Eğer tanınırsam-! Öyle bir sarsıntı içindeyim ki! Yolda kimsenin beni gördüğünü *sanmıyorum*, ama insan nasıl emin olabilir ki? Grimston benimle Bayan Timble'a gitti ve daha sonra Bayan Grayshott'a uğrayacak, ama ah, Stacy, Bayan Timble'a şarkı dersimin olduğu günü karıştırmışım gibi davranmak zorunda kaldım ve bu beni çok kötü hissettirdi!"

"Şaşılacak bir şey yok!" diye içtenlikle onayladı. "Kurnazlığa tenezzül etmek zorunda kalmamız dayanılmaz bir şey: Bunu ben de en az senin kadar hissediyorum, sevgilim! Ama Teyzen Bath'a döndüğünden beri seninle beş dakika bile yalnız kalma fırsatım olmadı. Bir konserde ya da balo salonunda seninle nasıl konuşabilirim? Ve seninle konuşmalıyım!"

"Evet-oh, ! Seninle olmayı o kadar çok özledim ki! Keşke bir peçem olsaydı! Şuradaki insanlar kim?"

"Sadece bir grup serseri," diye yatıştırıcı bir şekilde cevap verdi. "Korkma tatlım! Burada seni tanıyan kimse yok. Şurada oturacağız, karanlık ve gezginlerin ilgisini çekecek bir şey yok.

Seninle bir toplantı çalmaya zorlanmam! Her şeyden önce Bana en iğrenç gelen şey bu, ama önümde başka ne yol var? Tek bir yol! Senden tamamen vazgeçmek ve bunu yapmaya dayanmam!"

"Stacy, hayır!" diye soluk soluğa adamın kolunu tuttu.

Diğer elini onunkinin üzerine koyarak sıkıca kavradı. "Teyzenizin desteğini asla kazanamayacağım: bunu bana çok açık bir şekilde gösterdi! Teyzen

Birbirimizi hiç görmemeye özen gösterelim, ancak birlikte ya da bugün yaptığımız gibi. Sevgilim, böyle bir şekilde nasıl devam edebiliriz?" Elini tuttu ve avucunun içine öpücükler mırıldandı. "Seni kollarıma almayı, sana benim demeyi ne kadar çok istediğimi bir bilsen!"

"Ben de istiyorum," dedi utangaç bir sesle.

"O zaman planladığımız gibi benimle gel! Dünyanın karşısında parmaklarını şıklatmaya cesaretin var mı? Söyle bana!"

"Evet, gerçekten de cesaret ediyorum!" dedi ısıltılı bir bakışla.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi sana nasıl kanıtlayabilirim? İçine sürüklendiğimiz bu nefret dolu duruma bir son verelim ve bunu mümkün olan en kısa sürede yapalım! Yarın!"

"*Yarın mı?*" Fanny boş bir sesle yankılandı. "Oh, *hayır*, Stacy! Yapamam! Yani, çok erken!"

"O zaman ertesi gün!"

İşte o anda Fanny rüyalar ve gerçekler arasındaki farkı algılamaya başladı. Yalvarırcasına başını salladı: "Keşke yapabilseydim, ama tam olarak anlamıyorsun, Stacy! Bu çok zor olurdu. İlgilenmem gereken o kadar çok şey var ki!"

"Yakında olmalı!" diye ısrar etti. "Her an benden koparılabilirsin! Teyzenin şimdiden bunu yapmayı düşündüğünden şüpheleniyorum. Eğer bu gerçekleşirse, hikâyemiz anlatılmış olur!"

"Hayır, olmaz!" diye itiraz etti. "Ayrıca, onu kaplamaktan memnun değil! Gelecek hafta bir bozgun partisi düzenlerken nasıl yapsın? İşte bu da hemen kaçamamamın bir başka nedeni. Bunu unutmuş olabilirsiniz ama-"

"Hezimet partilerinden bana ne?" diye haykırdı. "Mutluluğumuz tehlikede!"

Fanny'nin Bay Calverleigh'in dramatik konuşmalarına bir itirazı yoktu, çünkü en sevdiği aşk kahramanlarının ateşli konuşmalarına çok benziyorlardı, ama hayallerinin altında güçlü bir sağduyu damarı yatıyordu ve endişe verici bir şekilde pratik bir ruhla cevap verdi: "Hayır, hayır! Bu nasıl olabilir? Bu sadece biraz erteleme demek!"

"Sadece-! Senden ayrı kaldığım her saat bir hafta, her hafta bir yıl gibi gelirken!"

Aritmetikçi olmamasına rağmen bu matematiksel ilerlemede bir hata bulamadı. Bu şekilde ifade edilen duygu, kızarmasına ve elini tekrar onun elinin içine kaydırmasına neden oldu. "Biliyorum. Benim için de öyle, ama hiç düşünmedin, bir tanem! Selina Teyze'nin partisinden önce nasıl kaçabilirim? Bu yapılacak en rezil Çey olur, çünkü o partiyi dört bekliyor, zavallı sevgilim ve eğer partiyi hiç düzenleyemezse, Tanrım, bu onun bütün zevkini yok eder! Nasıl bir kargaşa çıkacağını bir düşünün!"

Öfke onu ele geçirdi ve bir an için onun yüzünde bir anlık belirti yakaladı. O kadar çabuk kayboldu ki, o an orada olduğundan bile emin olamadı. Adam onun genişleyen gözlerindeki kuşkuyu gördü ve hayıflanarak şöyle dedi: "Selina Teyze'yi mahvolmaya mahkum etmek istemem! Öyle değil mi? Şok edici mi? Onun kadar nazik ve -inandığım kadarıyla- çok arkadaşım! Sana benim diyebilmem için ne kadar beklemem gerekiyor? korumak mı?"

Bayan Abigail Wendover bu asil sözleri duyma ayrıcalığına sahip olsaydı, Bay Calverleigh'e Fanny'nin sadece kendisinden korunması gerektiğini açık bir dille anlatırdı. Bu sözlerin Fanny üzerindeki etkisi, onun daha da canlı bir şekilde kızarmasına ve fısıldamasına neden oldu: "Uzun sürmeyecek! Söz veriyorum!"

Kızın sinir bozucu derecede kaprisli davrandığını düşündüğü için kendini hiç bu kadar aÇksız hissetmemişti ama hemen aÇıklara özgü konuşmalarından biriyle karÇılık verdi. Korkusu, eğer düşünmesi için zaman verilirse, kızın önerilen kaçıştan geri adım atabileceğiydi. Onun hemen kaçma önerisinden geri adım atması gözünden kaçmamıştı. Kendini, emrindeki tüm sanatları kullanarak onu eski kabullenmiş ruh haline geri döndürme görevine verdi. Onun üzerindeki gücünden kuşku duymuyordu ama teyzelerinin iyi tanıdığı inatçılık damarını da hesaba katmamıştı: Sevişmelerine nefis bir şekilde karşılık veriyordu; birlikte yaşayacakları hayatın çizdiği pastoral tabloyu yumuşak gözlerle mest olmuş bir şekilde dinliyordu; ama teyzelerinin partisinden önce onunla kaçmaya razı olmuyordu. Adam ısrar etmeye cesaret edemedi, çünkü kızın yüzünde karamsar bir ifade vardı ve onu çok zorlarsa tamamen ağlayabileceğinden korkuyordu. Onu memnun etmekten başka bir isteğı olmadığına dair güvence verdi ve Tanrı'dan onun sık sık çılgınlıklara düşmemesini diledi.

Bölüm XI

Manastırdaki gizli buluşma fark edilmemişti; ama Fanny teyzelerinin şüphelenmediğini görünce rahatlamış olsa da, kendini suçlu hissetmiş ve utanmıştı. Artık aşkında kendini o kadar mutlu da hissetmiyordu. Hayatının geri kalanını Stacy'nin koruyucu kollarında geçirmeyi arzulamıyor değildi, ama ailesinin onayıyla onunla evlenebilseydi bunun ne hoş olacağını düşünmeden edemiyordu. Kaçarak evlenmenin macera dolu bir havası vardı; ne böyle cesur bir adım atmaktan çekindiğini, ne de kaçınılmaz son için bir düğme bile umursamadığını söylerken oldukça samimiydi.

Dünyanın kınaması. Teyzelerinin rutin partisini hatırlayınca kadar, kaçışının onları çok tatsız bir duruma sokacağı aklına gelmemişti. Bir aşk ve kahramanlık rüyası içinde yüzerken, olayın daha geniş yönleri dışında hiçbir şey düşünmemişti, hatta bunlar bile sadece kendisini ilgilendiriyordu.

Dünyanın ne düşündüğünün hiçbir önemi yoktu; o ve Stacy, dünya onları dışlasa bile mutlu bir şekilde kayıtsız kalacaklardı, çünkü tek ihtiyaçları olan

Birbirlerini mükemmel bir mutluluk için. Teyzelerine gelince, önce şaşıracaklar, hatta kızacaklardı, ama Stacy'yle evlenmekte ne kadar haklı olduğunu gördüklerinde kendilerine gelecekler ve Stacy'ye en az kendisi kadar düşkünlük göstereceklerdi. Stacy onu hemen onunla birlikte uçmaya çağırana kadar, kaçarak evlenmenin bazı küçük sakıncalarını algılamaya başlamamıştı. Bozgun partileri gibi şeyler elbette çok önemsizdi: Stacy öyle demişti ve öyleydi de. Ama yıllardır Bath'ın en saygın sakinleri arasında yer alan iki genç kız için önemsiz değillerdi. Selina Teyze'nin yaldızlı kartlarıyla gönderilen davetiyelerin hiçbirisi geri çevrilmemişti, çünkü Bayan Wendover'ın seçkin davetlerinden birine katılma daveti partilerin, davet sahibine ayrıcalık kazandırdığı düşünülürdü. Stacy teklifini yapar yapmaz Fanny'nin aklına, teyzelerini partilerini iptal etmek zorunda kalarak aşağılanmaya maruz bırakmanın asla affedilemeyecek kadar alçakça bir davranış olacağı gelmişti. Sanki bir skandalın içine düşmemişler gibi (ve kaçma haberinin Bath'da bir yangın gibi yayılmayacağını düşünmek aptallıktı) bunu yapmaya karar verirlerse daha da kötü olurdu, çünkü bunu yaparlarsa büyük çift kişilik salonlarını ne yazık ki misafirsiz bulacaklardı. Diğer birkaç küçük itirazlar geldi, ama onları kararlılıkla kovdu. İnsanın, sadece teyzelerini utançtan kurtarmak için kendisinin ve sevgilisinin mutluluğunu feda etmesi beklenemezdi.

Garip bir şekilde ürkütücü bulduğu bir başka itiraz daha vardı. Gerçek tören, töreni kimin yapacağı ve törenin nerede yapılacağı konusunda hiçbir zaman net bir fikir edinememiş olan Stacy'nin romantik ayrıntılarla Sınır'a uçuşu anlatması onu şoke etmişti. Ne kadar masum olsa da, hiçbir şeyin bundan daha uygunsuz olamayacağını biliyordu. En yakınları bile Arkadaşları bu kadar kaba bir davranışı mazur zorlanacaklardı: Jartiyerini herkesin içinde bağlayabilirdi! "*Gretna Green'i kastetmiş* olamazsınız?" inanamayarak haykırdı. "Hayır, hayır! Romanlarda insanların böyle yaptığını biliyorum, ama bizim gibi *gerçek* insanlar değil! Hiç de değil, Stacy! Sınıra varmamız iki ya da üç gün sürer! Bunu düşünemezsin! Londra'da ya da Bristol'da ya da Bath'a çok daha yakın bir yerde evlenmeliyiz!"

Bu yüzden Stacy ona reşit olmayanların gizli evliliklerinin bazı zorlukları olduğunu açıklamak zorunda kalmıştı. Stacy bunu çok iyi yapmıştı, öyle ki Manastır'ın kapısında ayrıldıklarında Stacy, onlar için başka bir yol olmadığına ikna olmuştu.

için olduğu kadar onun için de iğrençti. Düğüm atılana kadar onun kuryesi olmaktan öteye gidemeyecekti. "Ama sana baskı yapmayacağım," demişti. "Eğer senin

Cesaretin kırılıyorsa, bana yeterince güvenemiyorsan, söyle bana! Uzaklara gideceğim, seni unutmaya çalışacağım!" Melankolik bir gülümsemeyle ekledi: "Beni daha kolay unutacaksın!"

Buna karşı haykırmıştı. O kadar vefasız ya da o kadar kötü kalpli değildi ve ona olan güveni sonsuzdu!

Hezimetten sonra mümkün en kısa sürede onunla birlikte uçacağına söz vermişti ve bunu heyecanlı bir anın ateşi içinde coşkuyla yapmıştı. Ancak daha sonra kabul edilmemiş bir şüphe onu rahatsız ediyor.

Sonra Wells'e yaptığı yolculuk ve Oliver'la yaptığı konuşma geldi. Oliver ona yardım edebilmeyi dilediğini söylemişti ama söylediği şeyler ona hiç yardımcı olmamış, hatta rahatsızlığını artırmıştı.

İçindeki çalkantıların farkına varan Abby, boş yere onun güvenini kazanmaya çalıştı. Aşıkların arasının açıldığını öğrenemedi ve Stacy'nin Fanny'yi kendisiyle kaçmaya ikna etmeye çalıştığı korkusu peşini bırakmadı. Bay Miles Calverleigh onu Stanton-Drew'a, oradaki Druid anıtını incelemeye götürdüğünde ona şöyle demişti

Bir sabah uyandığında Fanny'nin gitmiş olduğunu görme korkusuyla yaşadı.

"Oh, buna hiç ihtimal vermiyorum!" diye cevap verdi. "Tecrübesiz biri olarak konuşuyorum, gecenin köründe kaçmak sandığınız kolay değil."

Duyarlı gamzesini bastıramadı ama sert bir şekilde konuştu: "Çok utanmazsın! Neden kolay değil? Bunu gündüz yapmaktan çok daha kolay olacağını düşünmeliydim."

"Çünkü aklınızı bu işe vermediniz."

"Çok doğru! Ne var ki bunu yapma ihtiyacı hiçbir zaman karşıma çıkmadı."

"Oh, bunu görebiliyorum! Bu işte bir ip merdivenin kullanıldığını hayal ettiğinizi öğrenmek beni şaşırtmaz."

"Öyle olduğunu öğrenmek *beni* çok şaşırttırdı! Bir insanın, özellikle de bir kadının ip merdivenle nasıl kaçabileceğini hiçbir zaman anlayamadım. Pencereye bahsetmek çok güzel, ama şansölye onu yakalayamazdı ya da

bunu yapmaya çalışırken pencereden düşerdi. Peki onu yakalasaydınız neye bağlayacaktınız?"

"Düşünemiyorum."

"Hayır ve bağlı olsa bile ip merdivenden inmenin hiç de kolay olmadığına dair güçlü bir fikrim var. Buna güvenin, çok fazla pratik gerektirir."

"Kombinezonlarınız da sizi engelliyor," dedi düşünceli bir ifadeyle, "görüyorum ki

Zihninizi soruna uyguladınız: bana her şeyi anlatın"

Güldü. "Hayır, beni oyalamanıza izin vermeyeceğim. Bu eğlenceli bir konu değil. Bunu çok sıkıcı bulduğunuzu biliyorum, ama-

"Öyle değil mi?

"Nasıl sıkılabilirim ki? Bunun *can sıkıcı* olduğunu düşünüyorum -aslında, Fanny'yi böyle ıslak bir kaz olduğu için tokatlayabilirim! Ama insan çok bağlı olduğu ve sorumlu olduğu birini neredeyse ilgilendiren bir şeyden *sıkılamaz*, değil mi?"

"Kendimi hiç böyle bir durumda bulmadığım için bir şey söyleyemem."

Hızlı bir sempati ile şöyle dedi: "Bunu biliyorum ve sana acıyorum! Sen söyledin

Bir keresinde bana merhamet edilecek bir nesne olmadığınızı söylemiştiniz, ama Bay Calverleigh!"

"Evet, ben bu sonuca vardım," dedi beklenmedik bir şekilde. "I

Eskiden böyle düşünmezdim ama Bath'a geldiğimden beri yanıldığıma giderek daha fazla ikna oluyorum."

Gafil avlanan ve kendini elektrik çarpmış gibi hisseden Abby'nin nefesi kesildi. Kısa ama hissedilir bir duraksamadan sonra, yardımına çağırabildiği kadar soğukkanlılıkla şöyle dedi "Yurtdışındayken aile bağlarının eksikliğini hissetmemiş olabilirsin. Ama biz Fanny'den söz ediyorduk ve siz de bana onun geceleyin kaçıp gitmesinden neden korkmamam gerektiğini açıklamak üzereydiniz ki, ip merdivenler konusunda saçma bir konuya girdik. Size inanmayı çok isterdim ama neden?"

"Oh, bu çok tehlikeli olur! Zavallı kız, ev halkından biri uyanıp da kapısının altındaki ışığı görürse diye karanlıkta kalkıp elbiselerini giymek zorunda kalacaktı. , iki çift merdiveni el yordamıyla inmek zorunda kalacak ve eğer merdivenlerin gıcirtısı sizi uyandırmazsa

Gecenin o saatinde kaldırım taşları kesinlikle bunu yapardı. Sonra, ön kapının sürgülerini geri çekmeli, zinciri çıkarmalı ve son olarak,

En zor görev de kapıyı arkasından kapatmaktı; hem de hiç ses çıkarmadan! Elbette evi herhangi bir yağmacıya açık bırakmayı tercih edebilir, ama eminim ki bana onun size karşı olan sorumluluğunun bilincini bu kadar yitirmedeğini söyleyeceksiniz!"

"Evet!" dedi Abby, bu itirazların gücünü anlayarak. "Ve onun odası evin arka tarafında, o yüzden senin o korkunç yeğeni randevusuna zamanında gelmedi mi? Onu alıkoyacak bir şey olmuş olabilir ve bunun onun için ne kadar garip olacağını bir düşünün! Bu olasılığı düşünmek zorunda kalacaktı. Kim olsa düşünürdü! Üstelik Grimston -yaşlı hemşiremiz- onunkinin yanındaki küçük odada uyuyor ve kulağına çalınacak bir trompetten daha azının onu uyandırmayacağına inansam da, Fanny'nin titreyeceğinden emin olabilirsiniz! Oh, bence kesinlikle haklısın! Gece böyle bir girişimde bulunmaz, ben de Asla yemin ettiğim bir ejderha gibi her yerde ona eşlik etmem gerekse bile, gün boyunca ona fırsat vermemeye özen gösterin."

"Bu biraz can sıkıcı olabilir. Korkunç yeğenimle kaçmayı planladığından o kadar emin misiniz?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen. "Bazen kendi kendime aptalca bir sinir bozukluğu yağıdığımı söylüyorum: Ne kadar açık olduğunu düşünürse düşünün, asla böyle uygunsuz, böyle ilkesiz bir şey yapmaz! Sonra da adamın kızın aklını öylesine ele geçirdiğini, onun her istediğini yapacağını düşünüyorum. Ama son zamanlarda morali bozuk, bir endişe içinde olduğunu tahmin ediyorum. Çok yanlış olduğunu bildiği bir şeyi yapmaya cesaret edemiyor olabilir. Onunla tartıştığı umudunu besledim. Stacy, ama o ." İç çekti. "Dün gece konserdeydi ve ona sanki tüm bağımlılığı ve zevkiymiş gibi baktı."

"Hayır, öyle mi? Onu kıskanıyorum. Elbette *Fanny*'nin bana böyle bakmasını en ufak bir şekilde arzuladığımdan değil, ama bunu sizin yapmanızı dilerdim."

Genelde çok güvenilir bir organ olan kalbinin aniden çok endişe verici bir şekilde davrandığını fark etti, önce boğazına atlamaya çalıştı ve sonra o kadar şiddetli çarpmaya başladı ki nefessiz kaldı ve rahatsız edici derecede sıcak hissetti. Konuşmak için çok çaba harcadı ama konuşmayı başardı ve şöyle dedi: "Bay Calverleigh, flört edecek havada değilim!"

"Ben ne zaman seninle flört etmeye çalıştım ki?" diye itiraz etti.

Kendini ona bir göz atmaya zorlanmış hissetti ve bunun çok tedbirsizce bir olduğunu hemen anladı, çünkü adam gülümsüyordu

Ona öyle bir baktı ki, kalbi daha da şiddetli çarpmaya başladı. "Seni seviyorum, biliyorsun," dedi konuşurcasına. "Benimle evlenir misin?"

Bu ani teklifi yapma biçimi ona o kadar tipik geldi ki, içinden titrek bir kahkaha koptu. "Bütün o Bana teklif yapmanın nezaketsiz yolları-! Hayır, hayır, ciddi değilsin! Olamazsın!"

"Tabii ki ciddiyim! Öyle olmasaydım çok zor durumda kalırdım ve sen teklifimi kabul ettin! Mesele şu ki, bir kıza evlenme teklif etmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, bu işi nasıl yapacağımı unuttum. Eğer bilseydim, ama bilmediğimi söyleyebilirim, çünkü çiçekli konuşmalar yapmakta her zaman kötü bir elim olmuştur." Ona tekrar gülümsedi, biraz da hayıflanarak.

"Parlak, özel bir yıldızı sevmeliymişim!"

"Oh-!" diye nefes aldı. "Ah, lütfen böyle şeyler söyleme!"

"Eğer hoşuna gitmiyorsa söylemem," dedi mecburen.

"Hoşlanmadım! Bir insan kendisine böyle bir şey söylenmesinden nasıl hoşlanmayabilir?"

Ama bu işe yaramaz! Bu konuda başka bir söylememelisiniz! Lütfen söyleme!" "Hayır, bu çok mantıksız," dedi. "Sana hiçbir şey ödemeyeceğim.

İltifatlar, ama daha fazlasını söylemememi bekleyemezsin! Sana evlenme teklif ettim Abigail!"

"Yapamayacağımı biliyor , bu ne kadar imkansız olurdu!"

"Hayır, bilmiyorum. Neden olsun ki?"

Boğuk bir sesle, "Şu koşullar!" diye bağırdı.

Oldukça şaşkın görünüyordu. "Hangi koşullar? Benimki mi? Ben bir eşe bakabilecek durumdayım! Korkunç yeğenimi dinliyor olmalısınız."

"Ben öyle bir şey yapmadım!" dedi, çok öfkelenmişti. "Yapmış olsaydım da söylediği tek kelimeye bile inanmazdım! Dahası, bu düşüncelerin benim için bir ağırlığı olmazdı, eğer - eğer saygınıza karşılık verseydim!"

"Değil mi? Hiç mi?"

"Hayır! Demek istediğim, o değil!"

"Eğer bu değilse - Yüce Tanrım, yirmi yıl önce Celia Morval için kendimi pasta yaptığım için olduğunu mu söylemek istiyorsun? Hayır, gerçekten, tatlı hayatım, bu çok fazla kahverengi! Seninle ne ilgisi var? Çocuk odasında olmalıydın!"

"Evet, ama seninle evlenmemin ne kadar imkânsız olduğunu anlayabiliyor musun? O benim kardeşimin karısıydı!"

"Hayır, değildi."

"Her halükarda onunla evlenmek için nişanlanmıştı ve onun karısı *oldu!* Ve eğer bu olay örtbas edilmeseydi, sizin yarattığınız şok edici bir skandal ortaya çıkacaktı!"

"Ama üstü kapatıldı," diye belirtti.

Kadın çaresizce ona baktı. "Anlamamı nasıl sağlayabilirim?"

"Oh, anlıyorum! Tüm bu eski tarih senin umurunda değil ama James'in umurunda olduğunu biliyorsun ve onun ortalığı toz duman edeceğinden korkuyorsun. Umurunda değil, ama benden vazgeçmen için seni kandırmaya ya da ikna etmeye çalışırken seni ölesiye yıpratacağını söyleyebilirim. Yine de bunun sizi endişelendirmesine izin vermeyin: James'le başa çıkabilirim."

Alçak bir ses tonuyla şöyle dedi: "James'ten korkmuyorum. Eğer doğru yaptığımı bilseydim. Ama sadece James olmayacaktı. Kız kardeşlerim, tüm ailem

-Böyle bir kargaşanın içine atılırdım! Keşke tamamen dışlanmasaydım!" Kısa bir süre başını kaldırdı ve daha yumuşak konuşmaya çalıştı. "Bundan hoşlanmam, biliyorsun. Celia'yı bilmeyebilirler -aslında bilmediklerinden eminim, gerçi James'in karısı olduğu için Cornelia'nın bilebileceğini sanıyorum- ama ne yazık ki senin müsrif bir oğul olduğunu biliyorlar!"

"Eyvah mı? Ya bunu bilmiyorlarsa? sana ağır gelir miydi?" Başı öne eğikti; hafifçe salladı. "Eğer seni yeterince sevseydim, hayır."

"Bu bana oldukça dengeleyici gibi geliyor. Öyle değil mi?"

Açıkça şöyle dedi: "Bilmiyorum. Demek istediğim, insanın duygularını yanlış anlaması çok kolay: bunu biliyorum, çünkü göz-diş kulaklarımı daha önce kestim. hiç düşünmedim, senin de düşündüğünü sanmıyordum, bu yüzden düşünecek zamanım . Eğer koşullar farklı olsaydı, çok cazip gelebilirdi! Ama evlenmek -hem de benim yaşımda- insanın ailesini küçük düşürmek anlamına *gelmemeli*. Anlıyor musunuz?"

"Anladığım kadarıyla bir sürü vicdan azabın var, ama benim bunlara katılmamı beklemenin bir yararı yok," diye cevap verdi. "Aile bağları benim için hiçbir şey ifade etmiyor: size daha önce söylememiş miydim? Ailenizin saygınlık anlayışına uymak için kendinizi feda etmeye gelince, ben buna *addlebrained!*"

Kadın isteksizce gülümsedi. "Tabii ki öyle! Ama tam olarak açıklayamayacağımı düşündüğümünden değil, çünkü her şey kafamda karmakarışık, bu da beni beyinsiz yapıyor! İğrenç bir özleme mi benziyorum?"

"Evet, ama bunu söylemeyecektim," diye onu temin etti.

Gözlerinden kahkahalar fişkırdı. "*İğrenç* yaratık! Keşke beni hep güldürmesen! Bazen hiç doğru dürüst duyguların var mı diye merak ediyorum!"

"Korkarım neredeyse hiç. Olsaydı benimle evlenir miydin?"

Bunu görmezden geldi. "Ne de utanma duygusu! Ama çok hızlısın ve Fanny'nin yapmasını engellemeye çalıştığım şeyi benim yapmamın ne kadar çirkin olacağını görmen gerektiğine ikna oldum!"

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Bu Calverleigh'ler-!"

"Aynen öyle!"

"Tam olarak öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu çekingen bir tavırla. "Size Calverleigh'ler arasındaki bazı farklılıkları göstersem buna itiraz eder misiniz?"

Düşüncesizce elini uzattı. "Oh, biliyorum, biliyorum! Aranızda hiçbir benzerlik yok!"

Onun elini tuttu ve hafifçe dizinin üzerine koydu. "Oh, *ne* karşılaştırma ama! İkimiz de şok edici adamlarız! Şehirdeyken kükreyen çocuklardan biriydim: benim için cehennemde doğmuş bir bebek olduğumu söylerlerdi. -Çok rüküşsün! Ama benim hakkımda hiç kimse, sevgili ailem bile, bir sıçrama ya da bir ibne olduğumu söylemedi!"

"Bunu Stacy için de söylüyorlar mı?" diye sordu endişeyle.

"Aldığım bilgilere göre buna inanmakta hiç de zorlanmıyorum. Tarihlerimize devam edecek olursak, her birimiz bir mirasçıyla kaçtık. -Daha doğrusu bunu yapmaya çalıştım."

"Ama sen Celia'ya aşkıydın! Onun servetini umursamıyordun!" hızla araya girdi.

"Hayır, dokuz yirmi yaşında da değildim. Sana aşığım ve servetin umurunda değil."

"Bunu bana söylemene gerek yok! Ayrıca, benim bir servetim yok. Fanny gibi değil! Sanırım siz buna *bağımsızlık* ya da kolay bir yetkinlik diyebilirsiniz." "Pekala, bu bir itirazı bertaraf ediyor: kimse bunu söyleyemez Seninle servetin için evlendim."

"Yapsalar da umurunda olmazdı!" dedi kurnazca.

"Hayır, ama sen ." Adamın gözleri kadının yüzünde gezinirken epeyce eğleniyordu. "Son yirmi yıldır ne yaptığımı sanıyorsun, sevgili masum?"

"Bilmiyorum. Nasıl bilebilirim ki? Bana hiç söylemedin!"

"Şimdi söyleyeceğim. Elbette servetimi kazanıyordum."

Güldü. "Demek artık bir ! Bunu tahmin etmemekle ne kadar aptallık !" Ağzının kenarlarında tuhaf bir gülümseme belirdi. "Aynen öyle!" dedi. "İlgilenmiyorsun bile, değil mi?"

"Şey, hayır!" diye itiraf etti. "Yalnızca biraz cimri olduğunuzu düşünmüştüm ama durumun böyle olmadığını anladım ve sizin iyiliğiniz için buna ."

"Teşekkür ederim," dedi uysalca.

"Biliyor musun, eğer zengin bir asilzade *olsaydın*, yeğenin onu utançlarından kurtarmak için Fanny'den çok sana başvurabilirdi," dedi.

"Üst işlerine dokunulmadığı sürece hayır! Bu gökkuşağı kovalamak olurdu, canım!"

Gülümsedi, ama kendi sözleri aklına en büyük endişesini getirmişti. Adamın sıkıca kavradığı elini çekti ve bir iç çekti. "Gücün yetseydi bunu yapmaz mıydın? Hayır, sanırım yapmazdınız. Zavallı Fanny'mi kurtarmak için yapabileceğin *bir şey* yok mu?"

"Zavallı Fanny' yanına dönmemizin uzun sürmeyeceğini düşünmüştüm. Beni onun işlerine bulaştırmaya kararlısın, değil mi?"

"Bana kızma!" diye yalvardı. "Bu çok önemli! Belki bir şey yapamazsın, ama Fanny'nin iyiliği için değilse bile benim iyiliğim için yapabilirsin."

"Evet, peki, şimdi bu güzel masaldan çıkalım!" dedi biraz da buruk bir . "Eğer siz benim, benimle evlenmek için en ufak bir arzum olduğunu Zor bir görevi seni tatmin edecek şekilde yerine getirmenin ödülü olarak elini tutuyorsan, köprünün kenarındasın, çocuğum! İsteksiz bir eşten hoşlanmam. Senin sevgini istiyorum, minnettarlığımı değil."

"Ben öyle bir şey demedim!" diye bocaladı. "Gerçekten, söylemedim!"

"Ona çok yaklaştın, değil mi?" dedi şaşkınlıkla. Ayağa kalktı ve ellerini ona doğru uzattı. "Gel! Eğer o hana geri dönüp atları tekrar koşturmazsak çok geç kalacağız ve Bayan Wendover Fanny'nin değil, *senin* kaçtığını düşünecek!"

Onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Onun yanında, at arabasını bıraktıkları hana doğru yürürken, belli belirsiz bir sesle "Umarım alınmamışsınızdır?"

Adam kıza baktı ve kız onun yeniden, çok şefkatli bir şekilde gülümsediğini görünce rahatladı. "Hayır, hiç de değil. Onu sevip sevmediğime karar vermeye çalışıyordum."

En çok da her takım elbiseyle uyanık olduğunuzda ya da bir bezelye kazıyken."

Rengi yükselirken gözleri çöktü; belirsiz bir kahkaha attı: "Bezelye kazı gibi görüldüğümü biliyorum. Bu senin hatan.

Yel değirmenleri kafamın içinde! Size öyle *gelmiyor* ama bana bir sorun yarattınız ve sanırım bunu kendi başıma çözmem gerekiyor - eğer beni anlıyorsanız?"

"Her halükarda, bugün sizi daha fazla zorlamayacak kadar iyi. Sizi daha fazla zorladığımda, bunu burada yapmamaya dikkat edeceğim! Ya da aklını ele geçirecek bir efsanenin olduğu başka bir yerde!"

"Korkunç efsane mi?" diye tekrarladı, bir an için şaşkındı. Alnı birden aydınlandı. "Ah, gelin ve refakatçilerinin o taşlara dönüşmesi! Bunu unutmuştum."

Bu ara onun sıkıntısını azalttı. Bath'a dönüş yolculuğu sırasında Fanny'yle kayıtsız konular üzerine konuştular, böylece Fanny çok geçmeden rahatladı. Konuşmasına Fanny'nin adını karıştırmamaya dikkat ediyordu ve Fanny bunu yaptığında oldukça şaşırdı ve aniden şöyle dedi: "Sakin Fanny için kendini çok fazla kızdırıyorsun! Stacy'yle kaçmak istediğinden korkmanız için bir neden var mı Bundan şüphe duymaya meyilliyim, biliyorsun."

Sakince cevap verdi: "Bilmiyorum. Sanırım perşembeden önce bunu yapmak niyetinde değil. Daha bu sabah parti için yeni elbiselerinden hangisini giymesini gerektiğini tartışıyordu, bu yüzden kendimi oldukça güvende hissediyorum.

Şimdilik. Sonrasında, eğer kaçmayı düşünüyorsa, umduğundan daha zor bir macerayla karşılaşacak!"

"Onunla boy ölçüşebileceğinizi sanmıyorum," dedi. "Ama bu aklıma bir şey getirdi! Kız kardeşinize özürlerimi iletmeliyim: Gelecek hafta Bath'da olamayacağım."

Orantısız bir hayal kırıklığı ve biraz da huzursuzluk hissettiğinin farkındaydı. Şöyle dedi: "Kız kardeşim çok üzülecek. Uzun süre uzak kalmayı mı bekliyorsunuz?"

"İhtiyacım olandan daha uzun değil. İlgilenmem gereken bazı işler var ve bunları ertelemem doğru olmaz."

"Hayır, tabii ki ," diye cevap verdi sakın bir şekilde. Sonra aklına gelen bir düşünceyle bir kızgınlık narası attı ve şöyle dedi: "Şimdi, keşke bilseydim, Stacy'ye kart göndermemize gerek kalmazdı!"

"Öyle mi yaptınız? Neden?"

"Oh, çünkü Selina'ya göre eğer sen davet edildiyse, Stacy de davet edilmeliydi!"

"Hayır! Beni davet etmeyi gerçekten bu kadar çok mu istiyordu ki Stacy'yi kabul etmeye hazırdı? Onu sandığımdan daha çok etkilemiş olmalıyım!" dedi memnun bir ifadeyle.

Abby dudağını ısırdı ve büyük bir vakarla cevap verdi: "Üzülerek söylüyorum ki kız kardeşim onu sevmiyor. Onu çok iyi huylu buluyor, yüzden onu eğlendirmek zorunda kalmak onun için bir zorluk değil!"

Bölüm XII

Bay Calverleigh'nin Bath'dan ayrıldığı haberi ertesi sabah Bayan Butterbank tarafından Sydney Place'e getirildi. Bayan Wendover'ın bundan haberdar olduğunu, Bay Calverleigh'den partiye katılamayacağını bildiren kısa bir not aldığını öğrenince biraz hayal kırıklığına uğradı; ama Bay Calverleigh Bath'dan ayrılma nedenini açıklamadığı için Gideceği yer ya da seyahat etmeyi önerdiği araç hakkında bilgi sahibi olsa da, bu eksikliklerden ikisini çabucak giderebilmişti. Arkasından Bath Intelligencer tanınıyordu, ama Bayan Wendover'a Bay Calverleigh'in önceki akşam saat beşte Londra Posta Arabası'yla yola çıktığını söyleyebilmesine rağmen, işinin ne olduğunu öğrenememişti ve sadece birkaç tahmin yürütebiliyordu.

Bayan Wendover ayrılış haberini rahatlayarak duydu ve Bay Calverleigh'nin Bath'a dönmek niyetinde olmadığını umuyordu. Aptal olabilirdi ama Bay Calverleigh'in Abby ile yakınlaştığı gözünden kaçmamıştı. Olağanüstü büyüktü ve bu durum onu endişelendiriyordu. İlginç bir adamdı ve ona göre çok az kullanılmıştı, ama Abby için bundan daha uygunsuz bir koca düşünülemezdi. Abby'nin bu adamı cesaretlendirdiği ilk kez kendisine sinsice söylendiğinde, kızdığı kadar kuşkulandı da, ama Abby ona tiyatrodaki eşlik etmekle yetinmeyip, onunla birlikte civardaki kırlarda dolaşmaya başlayınca çok huzursuz oldu ve sadık Bayan Butterbank'a, Calverleigh'lerin ikisinin de Bath'a hiç gelmemiş olmalarını dilediğini söyledi.

Onların gelişi kesinlikle huzurunu kaçırmıştı. Önce Stacy (zavallı genç adam!) vardı, Fanny'ye olan anlaşılır ilgisi James'in ve hatta bir dereceye kadar Abby'nin öfkesini üzerine çekmişti; ve James ve George'a inanılacak olursa, Stacy'nin başarısızlıklarını fena halde abarttıklarını öğrenmek onu şaşırtmayacak olsa da, Stacy'nin ne kadar dengesiz olduğu ortaya çıkmıştı, çünkü özellikle

Zarif tavırları ve büyüklerine karşı gösterdiği saygıyla dikkat çekiyordu. O da ailesinin reisiydi ve Berkshire'da hatırı sayılır bir mülkün sahibiydi.

Danescourt'u hiç ziyaret etmemişti, ama *Soyluların ve Soyluların Koltukları* adlı eski bir kitapta burayı aramıştı ve orada, çok eski olduğu belli olan büyük, geniş bir evi tasvir eden bir resim ve tarihi hakkında bir miktar ilginç bilgi ve bir süredir ona sahip olduğu anlaşılan Calverleigh'lerin tarihi vardı. etkileyici bir yüzyıl sayısı. Eğer George Bad'in Abby'ye söylediği gibi, Calverleigh'in elinden çıkma tehlikesiyle karşı karşıya kalacak kadar büyük bir ipotek altında olduğu doğruysa, elbette bir varlık olarak görülemezdi, çünkü kaybı Stacy'nin itibarını yok olma noktasına getirecek ve onu arzu edilen bir *partiden*, mirasını boşa harcayan ve kendini yoksulluğa düşüren bir scapegrace'e dönüştürecek. Ama Stacy'yi Sydney Place'e kabul ederken bunu nereden bilebilirdi ki? James'in ona böyle bir azar göndermesi büyük haksızlıktı ve kendi adına, zavallı genç adamın talihsizliği ne olursa olsun, Bath'a zengin bir eş bulmak için geldiğine inanmakta zorlanacaktı. Abby'nin, James'in Fanny'yle kaçmak istediğine dair şok edici şüphesine gelince, buna asla inanmayacaktı; Abby'nin, sevgili küçük Fanny'nin her türlü utanç duygusundan nasıl *bu* kadar uzak olduğunu düşünebildiğini ya da kendisinin, kız kardeşinin tehlikeli sağlığını nasıl bu kadar umursamayıp, sinirlerini alt üst edecek bu tür düşünceleri aklına sokabildiğini merak ediyordu.

Sanki bütün bunlar yeterince kötü değilmiş gibi, Bay Miles Calverleigh üzerlerine çullanmış ve özellikle Abby'ye bağlanmak için hiç vakit kaybetmemişti! Şöhretinden şüphe yoktu, çünkü babası tarafından gördüğü sert muameleden dolayı ona ne kadar acınırsa acınsın, en titiz babanın bile oğlunu iyi bir sebep olmadan Hindistan'a göndermeyeceği bir gerçektir. Ve eğer James bu kara koyunun Abby'nin hayatına girmesinin suçunu onun kapısına yükleyebileceğini düşünüyorsa

hiç bu kadar yanılmamıştı ve bunu ona söyleyecekti. Abby'nin, babasının onayının havasıyla kendisine hitap eden soylu lordun teklifini reddederek, Bay Peter Dunston gibi hayranlık uyandıran taliplere burun kıvrarak, kendisini onun kadar seçici biri olarak tanıtacak hiçbir şeyi olmayan bir adamın teklifine boyun eğeceğini kim düşünebilirdi ki? Hiç de yakışıklı değildi.

Yeğenin hitabından hiçbir şey yoktu; tavırları zarafetin tam tersiydi;

Kıyafeti de şık olmaktan çok uzaktı, ne bir temizlik ne de bir görgü gösteriyordu. Sabah ziyaretlerine binici pantolonu ve kayıtsızca parlatılmış çizmelerle gitmekle kalmıyor, çoğu zaman sanki tahmin ederek giyinmiş gibi görünüyor, boyunbağını dikkatsizce düğümlüyor ve paltosunun içine büzülüyordu. Kendisi de her zaman bir iğneye kadar hassas olan Abby'nin böyle bir paçavrayı tiksintiyle kim tahmin edebilirdi ki! Her zaman kaprisli biri olmuştu, ama yeğeninin kendisine kur yapmasını reddederken amcasının gönlünü almasına izin vermesi

Yeğenim kaprisi çılgınlık boyutlarına taşımıştı. Ve insan onun, sevgili Rowland'ın dörtmala koşarken attığı tuhaf tekme olarak adlandırdığı şeyi aştığını düşünüyordu!

Selina'nın kendisini endişeyle izlediğinin farkında olan Abby, kendi endişelerinden hiçbirini belli etmedi. Miles Calverleigh'in rahatsız edici varlığından uzakta, kendi kendinin efendisi olabilirdi; ve her zamanki Neşeli sakinliğinin ciddi bir rahatsızlıktan muzdarip bir kalbi ve zihni gizlediğine dair en ufak bir işaret yoktu. Bay Calverleigh'in kusurları Selina için olduğu kadar onun için de aşikârdı ve Selina kadar o da, bunca hayalsiz yıldan sonra neden bu kadar umutsuzca uygunsuz ve geçici flörtler yaşadığı beyefendilerin hiçbirine benzemeyen birine aşık gerektiğini bilmiyordu. Gülümsemesi onu cezbetmişti ama ne kadar büyüleyici olursa olsun hiçbir gülümseme soğukkanlı bir adamın

Sekiz yirmi yaşlarında bir kadın dengesini ve muhakeme yeteneğini öylesine kaybetmişti ki, sahibinde bir idealin vücut bulmuş haliyle karşılaştığını hissetmişti.

Bir açıklama bulmaya çalışırken, kendisinde anında tepki uyandıran şeyin Miles Calverleigh'in gülümsemesi değil, gülümsemenin ardındaki anlayış olduğunu düşündü. Neredeyse tanışmalarının en başından beri aralarında soyut bir bağ olduğunun farkındaydı, sanki adam onun muadiliydi ve söylediği hiçbir şey, alaycı bir umursamazlık ya da ahlak kurallarını hiçe sayan hiçbir açıklama bu bağı zayıflatmamıştı. Yapabilirdi Onu çileden çıkarıyor, sık sık şok ediyordu ama yine de kendini ona yakın hissediyordu.

Ona kendisini sevdiğinden emin olmadığını söylemişti, ama bunu ona olan sevgisinden şüphe duyarak değil, her ne olursa olsun ya da her ne yapmış olursa olsun onu sevdiğini fark etmenin dehşetiyle yapmıştı. Eğer yeğeni gibi okullu bir kız olsaydı, onun kucağında eriyip gider ve dünyanın kaç bucak olduğunu düşünürdü. Ama insan sekiz yirmi yaşındayken, bir dürtüyle, yetiştirilme tarzının bütün kurallarını bir kenara atmazdı.

Yine de insan ailesine karşı olan görevlerini görmezden gelemezdi. Miles Calverleigh aile iddialarını tanımıyordu ve onu bu konuda en çok şaşırtan şey, şaşırmak yerine kıskançlık duygusuna kapıldığını fark etmesiydi.

Onu karşı konulmaz bir biçimde Miles Calverleigh'e çeken şeyin, annesinin bile sık sık yakındığı, içindeki isyankâr damar olup olmadığını merak etti; ama bunu olabildiğince soğukkanlı bir biçimde düşündüğünde, bunun pek de öyle olamayacağını düşündü. Bu durum onu yel değirmeninin tepesinden aşağı atmaya itebilirdi ama Miles'ta karşılık bulamamıştı. O bir asi değildi. Asiler geleneklere karşı savaşır ve eski kuşakların yanlışlarını düzeltmek için yanıp tutuşurlardı ama Miles Calverleigh onlardan biri değildi. Dünyayı ıslah etme arzusu ona ilham vermiyor, başkalarını kendi düşünce tarzına dönüştürmek için en küçük bir istek duymuyordu. Medeni bir toplumun koyduğu kuralları engin ve belki de boş bir hoşgörülle kabul ediyor ve bunları çiğnediğinde toplumun ondan alacağı intikamı da sarsılmaz bir mizahla kabul ediyordu.

Ne bir reformcunun gayreti, ne de gençliğinin günahları yüzünden acı bir şekilde cezalandırılmış birinin hıncı, göğsünde bir kızgınlık kıvılcımı uyandırdı. Geleneklere karşı gelmedi: izlemeye niyetlendiği davranış çizgisine müdahale etmediğinde ona uydu; ve müdahale ettiğinde onu görmezden geldi, eleştirmenlerine, eğer isterlerse onu kınama haklarını nazikçe kabul etti ve ne övgülerini ne de suçlamalarını umursadı.

Böyle bir karakter bir Wendover'a yabancı olmalıydı. Abby bunu biliyordu ve yeğenine saldıran ve yakında iyileşecek olan ergenlik deliliğinin aynısından muzdarip olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Hiçbir başarı elde edememişti: ergenlik çağına değildi ama ilk hüsrarla sonuçlanan aşk macerasının sancılarını hatırlayabiliyordu ve durumunun on yıl önce yaşadığı sevinç ve acılardan çok farklı olduğunu biliyordu. Fanny gibi o da bir adama aşık olmuştu.

Yakışıklı bir yüzü vardı ve sahibine akla gelebilecek her türlü erdemi bahşetmişti. Bu olaya eğlenerek dönüp baktığında Şanslıydı ki babası bu istenmeyen talibi, onun için inşa ettiği kaideden düşmeye fırsat bulamadan göndermişti. Ama Miles Calverleigh için bir kaide inşa etmemişti: Onu bir kaidenin üzerine oturtma düşüncesi bile canlı mizah duygusuna karşı konulmaz bir şekilde hitap etti ve Selina'ya uzun bir sessizliği bozan ani kahkahasının eski bir şakayı hatırlamasından kaynaklandığını açıklamasını gerekli kıldı,

tekrarlanamayacak kadar aptalcaydı. İlk talibinin ayaklarının çamurdan olduğunu keşfetmesi karasevdasını paramparça edebilirdi; Miles Calverleigh'in bir şövalye olmadığını en başından beri biliyordu, ama günahları

onun için solgun, sert yüzlü olması kadar önemliydi. Eğer onunla evlenirse, gözleri onun kusurlarına açık olacak ve sadece kendi ateşli arzusuna danışarak ailesinin her üyesini çeşitli derecelerde şoka, dehşete ve hatta Selina ve Mary söz konusu olduğunda ciddi sıkıntıya maruz bırakacağını bilerek evlenecekti.

Çözmesi zor bir problemdi ve beyinde durmaksızın çarpışan argümanların hiçbirisi onu bir karara yaklaştırmadı, ancak bütün gün onu rahatsız ettiler ve gece boyunca onu uyanık tuttular.

Ama perşembe akşamı konuklarının arasında dolaşırken onu izleyen hiç kimse, huzurunu bozacak bir şey olduğundan kuşkulalmazdı; en keskin gözler bile yüzünde aşk acısı çektiğine dair bir belirti göremezdi. Kendine o kadar ki, Leydi Weaverham, Bay Miles Calverleigh'i Bath'da tekrar ne zaman görebileceklerini sorduğunda bile gülümseyerek cevap verebildi: "Bilmiyorum hanımefendi. Onu özlüyoruz, değil mi? Kız kardeşim onu fazla özgür ve rahat buluyor ama ben kendi adıma onu çok eğlenceli buluyorum. Bir sonraki adımda ne söyleyeceği hiç belli olmaz!"

Leydi Weaverham, Bayan Ancrum'a, "Bana kalırsa," dedi, "genç bir kadın delirdiği bir beyefendi hakkında konuşmaz! Ve ne bir kızarma ne de bilinçli bir bakış! Aralarında bir mesele olduğunu düşünmüştüm, ama sanırım olmazdı, o yüzden olmaması daha iyi."

Kimse Abby'nin bir sorunu olduğundan şüphelenmese de, birkaç kişi Fanny'nin en iyi görünümünde olmadığını fark etti. Biraz kızarmıştı ve gözleri kesinlikle ağırdı, ama Bayan Grayshott ona nazıkçe kendini iyi hissedip hissetmediğini sorduğunda, hafif bir baş ağrısı dışında gerçekten de iyi olduğunu söyledi. "Abby'ye bu konuda bir şey söyleme, Hanımefendi!" diye yalvardı. "Eğer öğrenirse partiyi mahveder ve ben Size söz veriyorum *çok* hafif!" Yeni gelenleri selamlamak için uzaklaşmadan önce ekledi: "Büyük bir parti düzenlediğinizde nasıl olduğunu bilirsiniz! Ne kadar dikkatli planlarsanız planlayın, son anda yapılması gereken o kadar çok şey vardır ki, o zamana kadar yorgun düşmekten kendinizi alamazsınız. parti başlıyor!"

Günün büyük bir bölümünde meşgul olduğu doğrudu ama yorgunluk ya da hafif bir baş ağrısı normal şartlar altında

partiden aldığı zevki büyük ölçüde azaltmıştı. Ama o da zor bir sorunla karşı karşıyaydı ve Stacy'yle İskoçya'ya kaçmakla onu sonsuza dek kaybetmek arasında bir seçim yapacaksa bunun İskoçya olması gerektiğine karar vermiş olmasına rağmen, bu karar kalbindeki sorgulamalara bir son vermemiş ve kesinlikle moralini yükseltmemişti. Selina mutlu bir şekilde kış planlarından bahsederken ve ilkbaharda dışarı çıkarken giymesi gereken sayısız elbiseden bahsederken, gözyaşlarına boğulmak için saçma bir istek duydu; ancak Stacy'ye veda etmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştığında, onun İçinden hemen ona gitmek, verdiği sözü tutacağına dair onu temin etmek geliyordu. Sorun şu ki, Manastır'daki kaçak buluşmalarından bu yana onunla birkaç kelimeden fazla konuşma fırsatı bulamamıştı, o da sadece herkesin içinde. Kendini kötü hissetmesine şaşmamalıydı. Onunla birlikte olduğunda ve artık ondan ayrılma korkusuyla yaşamadığında, her şey yoluna girecekti: Kendisini perişan hissetmesine neden olan tek şey, onu Sydney Place'e bağlayan bağların fiilen kopmasıydı ve doğal olarak evinden koptuğu için üzgün olmalıydı. Ne de olsa bir keresinde James Amcası ve Cornelia Teyzesiyle bir ay geçirmek için gitmeden önce günlerce perişan olmuştu. Evini de çok özlemişti ama bir hafta içinde kendini toparlamıştı. Çok titiz ve huysuz olan amcası ve iğrenç olan yengesiyle kalırken bunu yapabiliyorsa, taptığı bir kocanın kollarındayken ne kadar çabuk iyileşirdi!

Stacy'nin Selina'nın elinin üzerine eğildiğini görünce kalbi yerinden fırladı. Ne kadar yakışıklıydı! Ne kadar zarıftı! Davranışları ne kadar kolay ve gösterişliydi ve selamını ne kadar zarıf bir şekilde veriyordu! Odadaki diğer tüm erkekleri demode ve beceriksiz gösteriyordu. Ağaçların tepesindeydi - gerçek bir şeydi- ve tüm o modaya uygun güzellerin arasından onu seçmişti; henüz dışarı bile çıkmamış olan küçük Fanny Wendover'ı! Onunla gurur duyduğunu hissetti ve onunla gitmek için bir an bile nasıl tereddüt edebildiğini merak etti.

Yine de, bir süre sonra, adam onun yanına doğru ilerleyip onu ayırmaya çalıştığında, kadın buna izin vermedi ve acil bir sesle: "Hayır, hayır, burada olmaz! Şimdi olmaz!" dedi.

"Ama sevgilim-!" diye sevecen bir ifadeyle konuştu.

Korkunç derecede gergindi, en az bir düzine çift gözün üzerinde olduğunu düşünüyordu; başına bir ağrı ve aniden bir öfke dalgasıyla sarsıldı ve Giddetle fısıldadı: "*Yapma!*"

Oldukça şaşırılmış görünüyordu. "Ama Fanny, seninle konuşmalıyım!"

"Şimdi olmaz!" diye tekrarladı. "Yapamam, bütün bu insanlar! Oh, lütfen benimle alay etmeyin! Başım çok ağrıyor!"

Dudaklarındaki gülümseme soldu. Dedi ki: "Ne olduğunu anlıyorum: Cesaretiniz sizi hayal kırıklığına uğrattı ya da aşkınız inandığım kadar güçlü değil."

"Hayır, hayır, söz veriyorum öyle değil! Sadece burada konuşamayız! Tehlikenin farkında olmalısınız?"

"O zaman nerede?"

"Ah, bilmiyorum!" Adamın kaşlarının çatıldığını gördü ve aceleyle şöyle dedi: "Yarın Bahçeler'de! Saat ikide! Selina Teyze yatağında dinleniyor olacak ve Abby Cuma günleri her zaman yaşlı Bayan Nibley'i ziyaret eder. Grimston'un haberi olmadan sana katılmayı planlıyorum. Hayır. Şimdi daha fazla: Abby bize bakıyor!"

Sözler üzerine arkasını döndü. Başındaki ağrı giderek artıyor, kendisini hasta hissetmesine neden oluyor ve neredeyse gözlerini kör ediyordu. Birkaç belirsiz adım onu biriyle çarpışmaya götürdü. Kekeledi: "Ah, affedersiniz! Ben görmedim!"

Elini yakaladı ve sıkıca kavradı; Oliver Grayshott'un sesi başının üzerinde yankılandı. "Fanny, ne oldu? Sen hastasın!"

", !" dedi, minnetle onun eline yapışarak. "Hasta değilim. Sadece başım çok fena ağrıyor! Hemen iyileşeceğim."

"Evet, ama bu sıkışıklıkta olmaz," dedi. "Hemen yatağa gitmelisin!" "Oh, hayır, nasıl yapabilirim? Bu partiyi dağıtır ve korkunç bir yaygara!"

"Hayır, olmayacak," dedi sakince. "Odadan çıkarsan kimse fark etmez. Sanırım *migreniniz* var ve ben de geçirdiğim için biliyorum ki bunun tek bir çaresi var, o da yatağınıza uzanmak. Seninle gelmesi için Lavinia'yı çağırayım mı?"

"Hayır, dua et yapma! O kadar da kötü değil! Hemşire benim için ne yapacağını bilir. Sadece teyzelerimi korkutacak bir şey söylemeyin!"

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı.

"Teşekkür ederim," diye iç geçirdi. "Size çok minnettarım!"

Onun dikkat çekmeden odadan çıkmasını izledi ve sonra annesinin oturduğu ve Canon Pinfold'la konuştuğu yere doğru ilerledi. Çok geçmeden Fanny'nin baş ağrısıyla inzivaya çekildiğini ve teyzelerinin telaşlanmaması için endişelendiğini söylemek için bir fırsat buldu. Kadın güven verici bir şekilde

Haberi Abby'ye iletcek, o da ne telaşlanacak ne de şaşıracaktı. "Fanny'nin bakmadığını düşündüğümü söyledim bana

Başının ağrıdığından oldukça emindi ama aptal çocuk bunu kabul etmedi."

Aslında Abby, Fanny'nin gidişini gözlemlemişti. Dedi ki: "Evet, gittiğini gördüm ve onu buna ikna ettiği için Oliver'a fazlasıyla minnettar oldum. Ne kadar nazik bir genç adam! Gittiğimde ona bir göz atacağım.

Ama Grimston'ın sorumluluğunda sürece onun için endişelenmeme hiç gerek yok! Yarına kadar tamamen iyileşmiş olacağını umuyorum."

Yanılmıştı. Ertesi sabah hâlâ bir fincan çikolatasını yudumlarırken Bayan Grimston ziyaretine geldi ve uğursuz bir şekilde, en kısa zamanda Bayan Fanny'ye bir göz atmasını rica etti.

"Beklediğimden fazlası değil hanımefendi," dedi Bayan Grimston, yeni başlayan bir şeyi fark eden sadık bir hizmetlinin kendine özgü memnuniyetiyle bir hastalık olduğunu söyledi. "'Evet,' dedim kendi kendime, dün gece geldiğinde, 'bu baş ağrısından daha fazlası. Eğer bu konuda bir şey biliyorsam,' dedim, 'sende olan şey, zavallı kuzucuk, grip! Ki öyle, Bayan Abby.'" Boş fincanı Abby'den aldı ve ekledi: "Ve yerinizde olsaydım, hanımefendi, uşağı doktoru getirmesi için ona gönderirdim, Çünkü yüksek ateşi var ve kızamık olmasa da birazdan döküntü çıkarsöylemekten *başka* çare yok!"

"Hayır, tabii ki olamaz!" dedi Abby, yatak örtülerini geriye atarak. "Dediğiniz gibi gripten başka bir şey olmadığından hiç şüphem yok!"

Bayan Grimston iyimserliğini koruyarak, "Kızıl değil mi?" diye sordu. Abby'nin sabahlığını ona uzattı. "Son bir saattir boğazının ağrıdığından yakındığını söylemezsem görevimi olurum Bayan Abby!"

"Büyük olasılıkla," diye karşılık verdi Abby. "Geçen yıl gripten bir gece yattığımda ben de öyle yapmıştım!"

Bayan Grimston, üstün bilgisi ve sağduyusuyla kaygılarını yatıştırma isteğinden vazgeçerek, iki katını söyledi. "Evet, Bayan Abby, eğer gripse, umarım Bayan Selina ondan kapmamıştır!"

"Oh, Grimston, seni *sefil!*" Abby hınçla haykırdı. "Eğer , başımız belaya girecek! Bütün güvenim sana!"

Bayan Grimston bu övgü karşısında yumuşadı ve Abby'ye hasta odasına kadar eşlik ederken şöyle dedi "Ben de öyle umuyorum, hanımefendi! Onlar

Bu gripten çok fazla olduğunu , bu yüzden Bayan Fanny'nin daha kötü bir şey almadığını söyleyebilirim. Ama siz onun ne olduğunu biliyorsunuz Bayan Abby ve eğer tavsiyemi dinlerseniz, doktor çağırın!"

Abby gerçekten de Bayan Fanny'nin ne olduğunu biliyordu ve uşağın bu iş için hemen gönderilmesine onay verdi. Fanny nadiren hasta olsa da kötü bir hastaydı. Herhangi bir mevsimsel rahatsızlık ya da salgın hastalık ona saldırdığında, bunu her zaman görülmemiş bir şiddetle yapardı.

Okul arkadaşlarından hiçbiri onun kadar kızamık ; hiçbiri onun kadar acı içinde inlememişti ya da kabakulaktan daha fazla acı çekmemişti; bu yüzden, yanan pastil dumanlarının koktuğu odaya girdiğinde, Abby'nin onu yüksek ateş bulması ve sefil bir feryatla sıcaktan, rahatsızlıktan, her uzvunun ağrıdığından ve göz kapaklarını zorlukla kaldırabildiğinden şikayet etmesi sürpriz olmadı.

"Zavallı Fanny!" Abby katlanmış mendili alnından kaldırıp yeniden sirkeyle ıslatarak usulca konuştu. "İşte! Böyle daha mı iyi? Ağlama, ! Dr. Rowton seni görmeye geliyor ve yakında seni daha rahat ettirecek."

"Onu istemiyorum! Ben hasta ! Değilim, değilim! istiyorum! *Kalkmalтым*. Kalk!"

Abby yatıştırıcı bir , "Elbette, öyle de yapacaksın, kendini daha iyi hissettiğin anda," dedi.

"O şeyi hissediyorum! Sadece başım ağrıyor, gözlerimi açık tutamıyorum ve her ağrıyor!" diye ağladı. "Ah, Abby, *lütfen* beni hemen iyileştir!"

"Evet, sevgilim, elbette yapacağım."

Bu güvence Fanny'yi sakinleştirmiş gibiydi. Bir süre hareketsiz yattı, huzursuz bir uykuya daldı; ama birkaç dakika içinde yeniden huzursuzlandı, daha iyi olduğunda ısrar etti, ayağa kalkmaya çalıştı ve gözyaşlarına boğuldu Abby onu nazıkçe yastıklarına bastırdığında.

Onun değişken mizacı hakkında hatırı sayılır bir tecrübeye sahip olduğumdan ve ne zaman yatağa mahkûm olsa

Abby, Selina'yı, kalkıp yürüyüşe çıkmasının hastalıklarını hemen hafifletmeyeceğine ikna etmek için, onun telaşını pek önemsemedi. Bayan Grimston'ı onunla oturması için bırakarak, giyinmek ve kahvaltıyla güçlendikten sonra Selina'ya haberi vermek için geri çekildi.

Selina'nın hizmetçisi Fardle'ın kendisinden önce geldiğini ve Fanny'nin durumu hakkında hiç de iç açıcı olmayan bilgiler verdiğini görünce Selina'nın iştahı kaçtı.

yok edilmişti. Abby odasına girdiğinde, yatağında doğrulup oturmuş, açık çaya batırılmış tost parçaları yiyordu: stresli zamanlarda başvurmayı adet edindiği melankolik bir diyetti bu. Ablasını bir iniltiyle ve doktorun gönderilip gönderilmediğinin söylenmesini isteyerek karşıladı.

"Evet canım, bir saat önce! Sanırım hemen burada olacak," dedi Abby neşeyle. "Onun için yapılacak pek bir şey olduğunu sanmıyorum, ama ben En azından onu daha rahat ettirebileceğini umuyorum. Grimston saat yedide ona ateş düşürücü bir toz verdi ama işe yaramadı, bu yüzden tekrarlamamasını söyledim."

"Hayır, hayır, Grimston'ın onu vakvaklamasına izin verme! Ah, Abby, eğer çiçek hastalığına yakalanırsa-!" diye bağırdı Selina, korkuyla ona bakarak.

"Çiçek hastalığından başlayarak mı?" diye yineledi Abby şaşkınlıkla.

"Yüce Tanrım, hayır! Nasıl bu kadar saçmalayabilirsin, Selina? Dr. Rowton'ın geçen yıl hepimizi aşı olmaya ikna ettiğini unutmadın herhalde. yıl mı? Ayrıca, nerede kapmış olabilir ki? Bath'da benim duyduğum hiçbir vaka yok!"

"Hayır, canım, büyük olasılıkla hayır, ama kimse *bilemez* ve Fardle bana-"

"Fardle!" diye haykırdı Abby. "Ben de bunu tahmin edebilirdim! Çiçek hastalığından neredeyse ölmek üzere olan bir kız kardeKi, teyzesi ya da kuzeni olduğundan ve belirtilerinin tam olarak Fanny'ninkine benzediğinden kesinlikle eminim, çünkü bu evde Fardle'ın akrabalarından birinin geçirdiği hastalıktan baKka bir hastalık geçirmedi, ama *çok* daha kötüsü! Lütfen telaşa kapılma, canım! Dr. Rowton, Fanny'nin gripten daha ciddi bir hastalığa öğrenirse çok şaşıracağım."

"Ah, aşkım, neden Dr. Dent'i çağırmadın? Rowton hakkında pek bir fikrim yok, kendi tarzında mükemmel bir adam olsa da, elbette zeki *değil*!"

Grip olduğumda Dr. Dent'in durumumu ne kadar iyi anladığını biliyorsunuz!"

Abby diplomatik bir tavırla, "Evet canım, ama Rowton'ı çağırmamı isteyeceğini düşündüm, çünkü Rowton onun yapısını iyi biliyor," dedi. "Bu sabah kasabaya gitmeyi düşünüyor musun? Bir şişe lavanta suyu alır mısın, lütfen?"

"Fardle onu temin etmeli," dedi Selina güçsüz bir sesle. "Bu sabah sessizce yatağında dinleneceğim, çünkü şimdiden bir spazm geçirdim ve Tanrı korusun şu anda hasta olmalıyım! Böyle bir haberle uyanmak ne korkunç bir şok! Evet, ayrıca bana biraz kafur getirmeli, çünkü

Evde olduğuna inanmıyorum ve soğuk algınlığı ve gribe karşı ne kadar hassas olduğumu biliyorsunuz!"

Abby bunu kabul etmekle birlikte, en çok Duyarlı bir kişinin bir ay içinde iki kez gribe yakalanma olasılığı çok yüksektir.

"Hayır, sevgilim," diye yanıtladı Selina, ona sabırlı bir sitemle bakarak. "Sıradan bir insan olsa olmazdı, ama ne yazık ki ben hiçbir zaman sağlıklı olmadım ve bir ay içinde iki kez grip olmadım.

Geçen kış birbiri ardına salgın soğuk algınlığı geçirdin! Leydi Trevisian'ın partisinden eve hapsirarak ve burnunu çekerek döndüğünde de aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum; gelmemen ve hemen yatağına gitmen için sana ! Senden kapamayacağımı, çünkü bir geceden fazla yatağımdan çıkmadığımı söylemiştin! Ama yakalandım!"

Abby özür diledi, yanağından öptü ve onu hafif zaferinin tadını için yalnız bıraktı.

Hasta odasında Fanny'yi huzursuzca dönüp dururken buldu; bir yandan kalkmaya kararlı olduğunu söylüyor, bir yandan da çeşitli sıkıntılardan yakınıyordu.

agrılar ve sızılar ona saldırdı. Nabızı hızlı atıyordu, cildi çok sıcak ve kuruydu ve ateşinin yükseldiği belliydi.

Bayan Grimston, Abby'yi odadan çıkarırken, eğer biri ona soracak olursa, düzenli olarak içinde olduklarını söylemek zorunda hissedeceğini söyledi. "Ona bakıcılık yaptığım en kötü krizdi!" dedi. "Pekala, Eminim merak edilmeyecek bir şey değildir.

Her yerde partiler var ve o bir bebekten fazlası değil! Yuvasına kadar yanmış, işte bu, Bayan Abby, ve insanın sabrını taşıracak kadar saçmalıklarla dolu!

Önce ayağa kalkmalı ve arkamı döndüğüm anda ! Ancak bu onu öyle sersemletti ki, yatağına geri döndüğüne sevindi. Sonra ağlamaya başladı, ama kısa sürede buna bir son verdim, hanımefendi, çünkü ona söylediğim gibi, *bu* onun daha iyi beslenmesini sağlamayacak! O zaman Betty'yle mavi muslinindeki bir firfırın onarımı hakkında konuşmaktan başka bir şey yapamaz. "Orada olacak

Bunun için yeterince zaman var, Bayan Fanny,' dedim, 've Betty'yi grip olması için odaya gerek yok, çünkü onunla bu konuda kendim konuşacağım."

Dr. Rowton'ın gelişiyile bu monolog sona erdi. Gözlerinde gizli bir pırıltıyla mantıklı görünen bir adamdı, ama Selina'nın onun hakkında neden kötü düşündüğünü anlamak zor değildi. Neşeli, gerçekçi bir tavrı vardı ve sağlığı bozulan hanımlara şöyle dediği biliniyordu

Gizemli rahatsızlıkları meşguliyetlilerden ya da kendilerini çok fazla düşünmekten kaynaklanıyordu. Abby'yle el sıkışırken şöyle dedi: "Bayan Wendover nasıl? Eski dostum Dent'in şu anda onunla ilgilendiğini duydum. Zavallı Ockley'e veda etmesinin uzun sürmeyeceğini sanıyordum: hiç onun tarzı değil!"

Fanny'nin durumunu çok ciddiye almadı; ama yanından ayrılırken Abby'ye muhtemelen bir süre daha yatacağını söyledi. "Evet, grip olduğu doğru," dedi. "Biliyorsun, ortalıkta çok dolaşıyor ve alışılmadık derecede öldürücü. Fanny'nin buna yakalanması ne yazık. Siz olsaydınız, Bayan Abby, bir hafta içinde eskisi gibi hoppa olacağınızı söyledim, ama Fanny'nin nasıl biri olduğunu ikimiz de biliyoruz, değil mi? Onun gibi kızlar hep böyledir! Onu sessiz tutmalısın, olabildiğince sessiz! Çocukken ona Bayan Quicksilver derdim, pek değişmemiş. Adamımı ona içmesi için biraz ilaçla göndereceğim, bakalım yarın nasıl olacak."

Fanny'nin en sevdiği, en eski dostları arasında yer alan biriydi ve Abby ziyaretinin ona iyi geleceğini ummuştu. Gerçekten de adam yatağın yanına gelip, "Ee, Bayan Quicksilver, ne oldu?" dediğinde Abby'nin yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirmişti: "Evet, Bayan Quicksilver, bütün bunlar da neyin nesi?" diye sorduğunda Abby'nin sesi şöyle karşılık verdi "Ah, *sevgili* Dr. 'Wowton', beni bir an önce iyileştirin!" diye cevap verdiğinde sesi çok ağlamaklıydı; ve adam ona o gün ya da birkaç gün boyunca kesinlikle ayağa kalkamayacağını açık bir şekilde söylediğinde, gözyaşlarına boğuldu.

Ancak Abby hasta odasına döndüğünde kaderine boyun eğmiş ve uyumaya meyilli görünüyordu.

zaman huzursuz bir uykuya dalıyordu ama rüyalarına Stacy giriyor, ya Sydney Gardens'ta saatlerce bekliyor ya da onu kendisine yalan söylemekle suçluyordu.

Yanaklarında gözyaşları ve ateşli dudaklarında karmakarışık kelimelerle uyandı.

O gece neler olduğuna dair çok net bir anısı yoktu. Ama Stacy'yle buluşmaya söz verdiğini ve Stacy'nin kendisiyle konuşmadığı için ona kızdığını hatırlıyordu. Onun kendisini sevmediğini görebildiğini ve şimdi bundan emin olacağını söylemişti. Ona bir mesaj bir yolunu bulmak için kafasını yormuştu ama Abby ve Hemşire ona karşı birlik olmuşlardı; bunu onun için yapabilecek olan Betty Conner'ı görmesine bile izin vermiyorlardı. Belki de istemediğini göstermek için bilerek uzak düşünüyorum.

onunla kaçmaya karar verdi. Belki de tehdit ettiği gibi Bath'ı terk edecekti ve onu bir daha asla göremeyecek, bunun kendi hatası olmadığını ya da onu sevdiğini ve onunla İskoçya'ya kaçıktan korkmadığını asla söyleyemeyecekti.

Bu tedirgin edici düşünceler durumunu iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı ve ateşi yükseldikçe, kendi ölüm yatağını ve Stacy'nin onu bu kadar yanlış değerlendirdiği için duyduğu pişmanlığı görene kadar daha da korkunç hale geldi. Ama akşama doğru Dr. Rowton'ın paregorik ilacı etkisini göstermeye başladı ve Abby'yi ikinci ve çok daha acil bir haber göndermenin eşiğinde bekleten yarı deliryum durumundan çıkarak sakinleşti, doktora çağrıldı. Kendini o kadar hasta ve bitkin hissediyordu ki artık kalkmak, hatta bir kez olsun denemek için kendini yeterince zorlamak bile istemiyordu Stacy'ye nasıl bir mesaj gönderebileceğini düşündü. Şimdiye kadar çok geç kalmış olmalı, diye düşündü kayıtsızca. Bütün hayatı mahvolmuştu ama bu, ağrıyan vücudu, şakağındaki bıçak gibi saplanan ağrı ve korkunç susuzluğu kadar önemli görünmüyordu. Abby onu kaldırdığında başını minnetle Abby'nin omzuna yasladı ve onun adını mırıldandı.

Abby şefkatle, "Evet sevgilim, buradayım," dedi. "Hemşire Soğuk bir limonata içerken yastıklarınızı sallayın. İşte, daha iyi oldu mu?"

"Oh, evet!" diye iç geçirdi, o an için susuzluğu yatışmıştı. Gözlerini açtı ve büyük bir kâse dolusu çiçeğin üzerine düştüler, "Oh!" diye nefes aldı.

"Güzel çiçeklerine mi bakıyorsun?" Abby onu tekrar nazikçe yatırarak, "Oliver ve Lavinia getirdiler," dedi. "Oliver ve Lavinia nasıl sormaya geldiklerinde getirdiler. Sana sevgilerini bıraktılar ve bu kadar kötü olduğunu duyunca çok üzüldüler. Şimdi tekrar uyu sevgilim: Seni bırakmayacağım."

Fanny'nin göğsünde çakan umut kıvılcımı söndü, ama hayallere dalarak çiçeklere bakarken aklına Grayshott'lar onun hasta olduğunu bilirlerse başkalarına da söyleyecekleri geldi, belki de bu haber Stacy'nin kulağına gider ve Stacy ona verdiği sözü neden tutmadığını öğrenirdi. Derin bir oh çekerek başını yastığa koydu, yanağını yastığa yasladı ve tekrar uykuya daldı.

Bölüm XIII

Haberin Stacy Calverleigh'e ulaşması uzun sürmedi ama ulaştığında da hızla şiddetlenen kaygılarına hiçbir rahatlama getirmedi. Sydney Bahçeleri'nde topuklarını tekmelediğinde

Fanny onu niyetinden dolayı hayal kırıklığına uğratmıştı, hasta olabileceği de aklına gelmemişti. Bay Oliver Grayshott'a özgü bir sezgiye sahip olmadığından, onun kızarmış yanaklarını ve ağırlaşmış gözlerini fark edememiş, yakındığı baş ağrısını da bıktırıcı bir hanımefendilik nöbetine bağlamıştı. Aklına gelen en olası açıklama, teyzesinin uyanıklığı yüzünden kızın randevusuna gitmesinin engellenmiş olmasıydı. İlk başta bu durum onu öfkelen-dirmişti; ama biraz düşününce

Fanny gibi inatçı ve dik kafalı bir kızın, planının suya düşmesinin, onun için gerekli olan tek şey olabileceği sonucuna .

kendini onun kollarına attı. Onunla neden görüşemediğini anlatmak için nefes nefese kalmış olması gerektiğinden ve zincirlerinden kurtulmak için de aynı derecede istekli olduğundan emin olan adam, Pompa Odası'nda

Ertesi sabah ne Fanny ne de Bayan Wendover ortalıkta görünmeyince, kütüphanelere göz atarak, Fanny'nin alışveriş için uğrayabileceği şık caddelerde gezinerek ve Queen's Square'de durmadan oyalanarak epey zaman harcadı. Cuma günleri Meclis Salonları'nda balo ya da konser verilmiyordu ve hiçbir özel partiye davet almadığı için Fanny'nin rahatsızlığını ancak Cumartesi günü öğrenebildi

Bu onu dehşete düşürdü. Çabuk iyileşse bile bu gecikme anlamına geliyor olmalıydı ve gecikme onun göze alamayacağı bir şeydi. Felaketi öngörmek onun doğasında yoktu. Gerçek bir kumarbazın şansına olan inancına sahipti ve

Tecrübeleri onu, bu konuda başarısız olduğunda, beklenmedik bir takdir-i ilahinin onu içinde bulunduğu zor durumdan kurtaracağını düşünmeye teşvik etmişti.

Ancak, en katı iyimserlerin bile ihtarnamelerin habercisi olduğunu fark edemeyeceği birkaç tatsız haber ona ulaşmıştı; iş adamından gelen son derece tedirgin edici bir mektup, mülklerinin haczedileceği haberini iletmişti

yakındı. Belki de hayatında ilk kez paniğe kapıldı ve birkaç çılgın an boyunca Kıta'ya kaçmayı düşündü. Bunlar sürerken morali yükseldi: Yurtdışında yaşam cazibesini koruyordu. Günün hangi saatinde olduğunu bilen zeki bir kumarbaz, hemen aklına gelen yarım düzine şehirden herhangi birinde bir kumarhane kurarsa bir servet kazanabilirdi. Paris değil. Hayır, Paris değil. Şimdi Napolyon St Helena Adası'nda mahsur kaldığında, Paris'te eğlenen çok fazla İngiliz vardı: Londra'da da böyle bir yer kurabilirdi ya da kuramazdı. Ama gelecek vaat eden başka şehirler de vardı.

Bir İngiliz gezgin tarafından tanınma şansının yok denecek kadar az olduğu daha uzaklara.

Bu önemliydi. Bay Stacy Calverleigh, içine doğduğu toplum tarafından kuşkuyla bakılan, hatta bir varisi elde etmek için yaptığı felaket girişiminden beri, kendisiyle kaçması için ikinci bir varisi baştan çıkarmaya çalışan birden fazla doğrudan kesime katlanmak zorunda kalan Bay Stacy Calverleigh, kendini açıkça bir kumarhane sahibine dönüştürme düşüncesinden geri adım atmayacak kadar yükümlülüklerinin duygusuna kapılmamıştı. Bu soyluların arasına katılması mümkün olsaydı, bu işten ne kadar büyük bir kazanç elde edeceğini sık sık düşünmüştü.

Mülkler, elini istediği zaman içine daldırabileceği bir kasadan başka bir şey değildi; ama terbiyesinin telkin ettiği kurallar onun için geçerliydi.

Danescourt'lu bir Calverleighin asla yapmaması gereken bazı şeyler vardı ve bu yasaklar listesinin en başında, üstün olabileceğini düşündüğü tek meslek yer alıyordu.

Ama insan, kendisini en aşağılayıcı şekilde kınayanların bilgisi olmadan oraya girebilir miydi? Hayalleri ile oynarken

Böyle bir durumun olasılıkları karşısında gözleri parladı ve o ana kadar kendisine sunulnlardan çok daha pembe ve gizli zevkine çok daha uygun bir gelecek hayal etmeye başladı.

Ancak sadece birkaç kısa an için. Böyle bir kariyere atılmak için dıbslerin uyumlu olması gerekiyordu ve dıbsler uyumlu değildi. Yaşadığı zorlukların zengin bir evlilikten başka bir çözümü yoktu.

Fanny ile evlenmek ideal bir çözüm değildi, ancak bir bildirim (zaten Gazeteye ve Morning Post'a gönderdiği, Bedfordshire Bölgesi'ndeki Amberfield'den Rowland Wendover Esquire'ın biricik kızıyla evlendiğine dair mektup, alacaklılarını oyalayabilir ve en azından Bay James Wendover'ın ittifakı reddetmesini zorlaştırabilirdi.

Sydney Place'e yapılan bir soruşturma ve taziye ziyareti bu daha umutlu görüşü güçlendirmede. Yaşlı Bayan Wendover tarafından kabul edildi.

Onu oldukça suçlu bir nezaketle karşılamasına rağmen, yeğeninin hastalığıyla ilgili anlattıkları pek de iç açıcı değildi. Bay Miles Calverleigh

Bay Stacy Calverleigh, kendi varlığına gömülmüş bir halde, temas kurduğu kişilerin özelliklerini ancak bu özellikler kendisini doğrudan etkilediğinde fark ediyordu ve bu yüzden

En büyük ilgisi kendisinin ya da ona bağılı olan herhangi birinin rahatsızlıkları olan yaşlı bir kadının abartılarına izin veriyordu. Sydney Place'ten, Fanny ölüm döşeginde değilse bile o kadar ağır hasta olduğu izlenimiyle ayrılmıştı ki sağlığına kavuşmayı umuyordu. Bayan Wendover, Fanny'nin yapısının kendisinininkine çok benzediğinden sık sık korktuğunu söyledi ve bu ifadesini, Fanny'nin onu dikkatle dinlemiş olması halinde Fanny'nin tüm görünüşüne ve canlılığına rağmen, sık sık ona ihanet eden sinirleri tarafından desteklenen zayıf bir yaratık olduğu sonucuna varmasına neden olabilirdi.

Dinlemiyordu. Fanny'nin bünyesinin hassasiyeti ikinci derecede önem taşıyan bir konuydu. Asıl önemli olan, şu anki rahatsızlığından kurtulmasının, Fanny'nin uzun bir yolculuğa çıkmasına izin vermeyecek kadar yavaş, hatta istekli olma olasılığıydı. birkaç hafta boyunca İskoçya sınırında.

Gülümsemesini ve kibarca ilgileniyormuş havasını korudu, ama Bayan Wendover'dan ayrılırken, hasta için yanında getirmeye cesaret ettiğı güzel buketi ona emanet ederken, kendi mizacında birinin olabileceğı kadar umutsuzluğa . Ağır adımlarla kasabanın merkezine doğru yürürken, servetine servet katmak için evlilikten başka bir yol düşünmeye boşuna uğraşıyordu. Şansının yaver gitmesi onu hemen mahvolmaktan kurtarabilirdi, ama lanet olası şanssızlığının uzun sürmesi kene üzerinde oynamaya devam etmesini imkânsız hale getirmişti. Sesli harfleri bazı çevrelerde hâlâ kabul görüyorsa da, bu isteksizlikle oluyordu; ve birkaç yıldır himayesinden yararlanan seçkin cehennemlerden ikisine -en kibar şekilde- kabul edilmemişti. Hayatında ilk kez bir çıkmazda olduğunu ve kurtuluş umudu olmadığını biliyordu.

Ama uzun zamandır umursamazca güvendiğı Tanrı onu unutmamıştı. Providence, Bayan Clapham kılığında, tam o anda White Hart'ın kapılarından içeri giriyordu; kuryesi, yanında bir kadın arkadaşı, hizmetçisi ve uşağı da onu takip ediyordu.

Takdiri ilahinin kendi lehine araya girdiğini hemen fark etmedi. White Hart'a ulaştığında, Bayan Clapham kuryesinin söylediğı odalara kadar saygılı bir şekilde eşlik edilmişti ve varlığına dair gözlemlenebilen tek işaret, onu Bath'a getiren zarif seyahat arabasıydı.

ve otelde çalışan çeşitli hizmetliler arasında hüküm süren olağandışı telaş.

White Hart'ın fazla gürültülü olduğunu düşünenler de vardı ama burası o kadar çok rütbeli ve önemli kişi tarafından himaye ediliyordu ki Bayan Clapham'ın gelişinin yarattığı heyecan

Stacy'nin ilgisini çekecek kadar dikkat çekiciydi. Odasına bir şişe konyak getiren garsona Bayan Clapham'ın kim olduğunu ve onu rahat ettirmek için neden herkesin birbirini ezdiğini sordu. Garson büyük bir nezaketle ama bastırarak şu cevabı verdi

Evdeki en büyük ve en lüks daireyi tutmuş olan hanımefendiydi. Botlar daha bilgilendiriciydi ve Stacy ondan Bayan Clapham'ın dul bir kadın olduğunu, meyve suyuyla dolu olduğunu ve

Her paçavralar yanıp sönüyordu. Sahip olması gereken her şeyin en iyisine sahipti ve bunun için burnundan para ödemeye hazırды. Çok nazık ve hoş konuşuyordu, ki bu arkadaşı için söylenebileceklerden çok daha fazlasıydı. Sanki bir düşüşmüş gibi emirler yağdırıyor, önce şunun, sonra bunun hanımına uymayacağını, yatağına kendi çarşaf ve yastıklarının konması, çayının kendi servis edilmesi gerektiğini söylüyor, daha neler neler söylüyordu!

Stacy'nin merakı bu açıklamayla sadece hafifçe gıdıklanmıştı. Ertesi sabah Bayan Clapham'la karşılaşınca kadar, Tanrının bir kez daha imdadına yetişmiş olabileceği düşüncesi aklından çıkmadı. Kalabalık bir maiyetle seyahat eden ve yanında kendi nevresim takımlarını getiren dul bir kadın, ona geçmiş bir neslin kalıntısı olan türbanlı bir dul kadını . Bayan Clapham dul olabilirdi ama dul değildi. Oldukça genç bir kadındı: kızlık çağını geçmişti ama otuz yaşından bir gün bile büyük değildi. Davetkâr bir ağzı ve kocaman olduğu kadar masum da olan bir çift kahverengi gözüyle oldukça güzeldi, ta ki göz kapaklarını indirip kıvrık kirpiklerinin altından yan gözle bakana kadar. Sonra açıkça kışkırtıcı bir hal aldılar. Büyük bir zarafetle giyinmişti, ama lavantanın hafif bir tonundaydı, bu da yabancı otlarını dökmüş olsa da, yasının oldukça yeni olduğunu gösteriyordu. Stacy onu ilk gördüğünde, merdivenlerden inerken ayağı takılmış, elbisesinin düğmelerinden birini iliklemeye çalışıyordu. eldivenleri, elindeki dua kitabını düşürmeden. Stacy ona bakarken, kitap onun kusurlu avucundan kaydı ve neredeyse ayaklarının dibine düştü.

"Ah-!" diye haykırdı sıkıntıyla. Sonra onu alıp buruşmuş yapraklarını düzeltirken: "Oh, ne kadar da nazıksınız! Teşekkür ederim! Ne kadar aptalım! Hepsi bu yorucu eldivenlerin suçu, düğmeleri açılacak!" Merdivenlerden inerken onu takip eden arkadaşı dilini şaklatarak, "Lütfen bana izin verin, Bayan Clapham!" dedi. Bayan Clapham çaresizce bileğini uzattı ve Stacy'ye alaycı bir gülümsemeyle tekrarladi: "Ne kadar *aptalım*! Oh, teşekkür ederim, sevgili Bayan Winkworth! Siz olmadan nasıl devam edeceğimi bilmiyorum!"

Stacy, dua kitabını ona sunarken zarif bir zarafetle eğildi ve şöyle dedi: "Bir ya da iki sayfası biraz buruşmuş hanımefendi, ama onarılamayacak bir hasar yok sanırım! Size kendimi tanıtmak için izin isteyebilir miyim? -Stacy Calverleigh, tamamen hizmetinizdeyim!"

Sıkıca eldivenli elini ona uzattı. "Oh, evet! Ben de Bayan Clapham, efendim. Bu da bana çok iyi bakan Bayan Winkworth. Manastırdaki kiliseye gidiyoruz. Bana öyle bir *his* veriyor ki! Daha önce hiç bir manastırda ayine katılmamıştım: saçma değil mi?"

"Bath'a ilk ziyaretiniz mi, hanımefendi?" diye sordu, arkadaşına bir selam vererek.

"Oh, evet! Hayatımda daha önce hiç buraya gelmedim. Tunbridge Wells. Ama son zamanlarda taşrada emekli olarak yaşıyordum, ancak o *kadar* melankolikti ki, oldukça bunalmıştım. Bu yüzden doktor bana Bath'a gelmemi, Sıcak Banyo'ya girmemi ve belki de sularından içmemi tavsiye etti."

"Çok iğrençler!"

Bayan Winkworth, "Bayan Clapham, çan çalmayı bıraktı," diye araya girdi.

"Demek ! Acele etmeliyiz!"

Gülümsedi, eğildi ve aceleyle uzaklaştı. Bayan Winkworth da çok hafifçe eğildi ama gülümsemedi.

Morali çok daha iyi olan Stacy, bu yeni ve beklenmedik olayın olasılıklarını düşünmek üzere kendi odasına çekildiğinde, Bayan Clapham Varlıklı olduğu belliydi ama Bayan Winkworth'un varlığı onun dikkatle izlendiğini gösteriyordu. Bayan Winkworth orta yaşlı bir kadındı, gençliğinde yakışıklı olmalıydı, çünkü güzel yüz hatları ve sert de olsa gri gözleri vardı. Stacy onun yasakçı görünüşünden ve Bayan Clapham'a karşı takındığı biraz otoriter tavır, onun bir refakatçiden çok bir şaperon olarak işe alındığını ve dul kadının akrabalarının onu beyefendilerden kıskançlıkla koruduğunu gösteriyordu.

zengin eşler için takılıyordu. Her iki hanımefendinin de ilk bakışta olmadığını hemen fark etti. Bayan Winkworth açıkça Cockney kökenliydi. Aksanlar o kusursuz tınıya eklenmişti; Bayan Clapham'ı, kocası neredeyse kesinlikle ticaretten servet kazanmış bir taşralı olarak yazmıştı.

Eğer bir servet varsa, ki bu henüz kesin değildi. İkinci ve daha kibar bir evlilik yapmak isteyen güzel bir dulun, Bayan Clapham'ın yaptığı gibi mütevazı bir yatırım yapması bilinmeyen bir değildi: Kendini şık bir şekilde donatmak ve uygun bir talibi cezbetmek ve tuzağa düşürmek umuduyla modaya uygun bir içki mekanını ziyaret etmek. Gerçi Bath artık modaya uygun bir yer değildi, ama büyük olasılıkla Bath'ın

Bugünlerde ziyaretçiler nadiren zeki bekarlardı, ama çoğunlukla ılıman iklimi için kışı burada yaşlılar ya da su içmek veya buhar banyosu yapmak için gelen sakatlardı. Öte yandan, bir kurye ve bir uşağın istihdamı da cabasıydı.

Yatağının kendi çarşaflarıyla döşenmesi konusundaki ısrarı aşırı görünüyordu ve ejderha benzeri bir arkadaşının varlığı, onun av peşinde koşan hırslı bir kadın olabileceği şüphesine renk katmıyordu. Pahalı ama gösterişsiz elbisesi de . Adam onun daha önce

Kulaklarında iri inci damlalar ve boğazında da, eğer gerçekten inci iseler, Bay Clapham'a epeyce pahalıya mal olmuş olması gereken incilerden bir kolye vardı. Ama bu günlerde kimse bilemezdi: en inandırıcı inciler camdan ve balık pulundan yapılabiliyordu. Bir keresinde bu sahte kolyelerden birini, o sıralar evinde yağan hafif etekliyi memnun etmek için kendisi de satın almıştı ve o süslü boncukların parlaklığı bir kuyumcudan başka herkesi kandırabilirdi.

Bayan Clapham'ı soğukkanlılıkla düşünerek, arkadaşının gözüne girmeyi kendine iş edinmesi gerektiğine karar verdi ve bunu yapabileceğinden kuşku duymadı: yaşlı kadınlar -Bayan Wendover'a tanık olun! Bayan Winkworth'u onun yanına getirmenin hiçbir zararı olmazdı.

ve Bayan Clapham'görüldüğü kadar varlıklı olduğuna ikna olabilirse, bunu yapmak birinci derecede önemli olacaktı. Aklına bir başka olasılık daha geliyordu: Dul kadınlara miras kalan servet çoğu zaman o kadar sıkı bağlarla bağlıydı ki, yoksul da olabilirlerdi.

Kısa bir süre önce, kendisi de tamamen elde edilmeye bir dokunuş kadar yaklaşmıştı. Varlıklı bir dul kadına evlenme teklif ettikten kısa bir süre sonra, dul kadının hayatının büyük bir bölümünün

İkinci bir evliliğe kalkışırsa yakışıklı bağımsızlığını kaybedecekti. Neredeyse kaçacaktı ve bir daha böyle bir riske girmemeye özen gösterecekti. Bu hesaplamalarda Fanny unutulmamıştı. Eğer Fanny reşit olsaydı, Bayan Clapham'ın onun dikkatini çekmeye çalışmasını bir an bile düşünmezdi, çünkü (sadece eğilimlerine danışması mümkün olsaydı) Fanny gibi yüksek ruhlu ve kendi iradesine sahip bir gelin seçmezdi, ama Fanny küçük, sevimli bir yaratıktı ve onunla evlenmek ona çok şey katacaktı.

onu toplumun gözünde rehabilite etti. Wendover'lar *yüksek tabakanın* üyeleri arasında yer almıyorlardı, ama isteselerdi bunu yapabilirlerdi. Aile, Calverleigh'ler kadar eski bir soydan gelmese de, kuşku götürmez bir soyluluğa sahipti ve Bedfordshire bölgesinde uzun süredir yerleşikti. Ayrıca son derece iyi bağlantıları vardı. Şehir hayatından hiç hoşlanmayan Bay James Wendover, aynı derecede iyi bağlantıları olan eşi tarafından, en büyük kızının evlenmesi için Londra'da bir ev kiralamaya zorlandığında, Wendover'ı Bayan Albinia ilk çevrelere girdi. Wendover'ları herkes tanıyordu ve şaşırtıcı sayıda seçkin kişi aileyle bir tür ilişki içinde olduğunu kabul ediyordu. Anlamsız insanlar Bay James Wendover'ın önyargılarıyla oyun oynayabilirdi ama Amberfield'in varisi olan yeğeniyle evlenmenin damada saygınlığını geri kazandıracağına güvenilebilirdi.

Ama Fanny henüz reşit değildi ve Stacy onun hakkında yeterince şey biliyordu.

Amcası, skandal korkusuyla, onun kaçak evliliğine göz yummak zorunda kalacağından ve en azından, hemen olmasa bile, kesinlikle ne zaman mülklerinden elde edilen geliri ona vermek zorunda kalacağından oldukça emindi.

Fanny evliliğin etkilerine yakalanmıştı ve bu durumdan kurtulmak için kaybedilecek zamanın olmadığını ona kaba bir şekilde hissettirmişti. Fanny'yi teyzelerinin lanet olası partisinden bir gün sonra götürmeyi ummuştu ama Fanny gribe yakalanmıştı ve

Artık kaçmayı düşünecek kadar iyileşmesi için bile haftalar geçmesi gerekecekti. Sağlığına kavuştuğunda da onu sopa noktasına getirebileceğinden emin olamıyordu. Onu ikna etmek için çok uğraşmak gerekmişti.

Gretna Green evliliğinden beklenmedik bir şekilde geri çekilmesinin üstesinden , ki bu şüpheliydi. Bunu yaptığını düşünmüştü ama kadın onu neredeyse geri püskürtecekti. Bu çok olası görünüyordu.

Onu tekrar büyüğü altına almak için daha da değerli bir zaman harcanacaktı.

Ama eğer Bayan Clapham gerçekten de güzel bir servet; eğer bir adamın ilgisiyle ayakları Doğuştan ve modaya uygun yakışıklı bir adam - ve dahası, Berkshire'ın herhangi bir Rehber Kitabında ayrıntılı olarak tarif edilmese de bahsedilen bir koltuğun sahibi olan - iş adamı Badbury, bunu imkansız bulmazdı. İpotek sahiplerini, haciz işlemlerini başlatmadan önce kendisine birkaç hafta daha mühlet vermeye ikna etmek. Bu durumda bir Pahalı bir kaçış -ve bir insanın ailesinin uzun zamandan beri para yatırdığı eski köklü evin sahipleri, üzüntülü ama acımasız bir şekilde, kişinin onlara olan borcu önemli ölçüde azaltılmadığı takdirde, kaynaklarına yönelik herhangi bir taslağı reddetmek zorunda kalacaklarını belirtirken, bu bir avantaj olurdu. Bayan Clapham reşit değildi ve onunla nişanlandığının bildirilmesi, Badbury'ye durumunun açıklanmasıyla birleştğinde, alacaklılarını atlatmak için yeterli olacaktı.

Bayan Clapham'ı fethetmenin hiç de zor olmayacağı konusunda kafasında çok az şüphe vardı. Onun gözlerindeki daveti ve hayranlığını belli eden genişleyen bakışı hemen fark etmişti; ve onun ustaca bir tavırla çoktan ifşa ettiği şey, dulluğunun ona dayattığı süslü davranışlardan yürekten sıkıldığını ona bildirmişti. Saygıdeğer bir tüccarın kızı ya da yadigârı olabilirdi, ama tecrübeleri Bay Stacy Calverleigh'in onda ulaşılabilirlik belirtileri bulmasını kolaylaştırıyordu.

Bath'a sadece oyalanmak için gelmiş olması ve kirpiklerinin altından ona kışkırtıcı bakışı fırlatırken aklında flört etmekten daha ciddi bir şey olmaması mümkündü; ama bunun pek olası olmadığını düşündü. Saman bir genç kızın içgüdülerine sahip olabilirdi, ama onun orta sınıf bir aileden geldiğini ve bu sınıfın iç karartıcı ve ne yazık ki giderek artan üyeleri arasında ortaya çıkan sıkıcı, pejmürde-genteel kavramlarla çok fazla aşılınmış olduğunu düşünüyordu.

Ona evlilik güvencesi veremeyen ya da vermek istemeyen beyefendilerin tekliflerini kabul etmedi.

Elbette, kendi düzeninden bir kadına bacaklarından zincirlenmiş olmayı tercih ederdi, ama konumunun zorunlulukları bunu gerektiriyordu. Seçiminde çok nazik olması imkânsızdı. Her halükarda, bir kadın görünümüne bürünebilecek basit bir yaratık gibi

kaliteli. Sadeliği onu Bath'a götürmüştü, bu hem bir şans hem de biraz gıdıklayıcıydı. Bath'da edindiği sayısız tanıdıklarını gözden geçirdiğinde, aralarında hiçbir rakip bulamadı. Ama haftalardır mahalle sakinlerinin gözleri Fanny'ye kur yapmasını ilgiyle izliyordu ve Bayan Ancrum ya da Leydi Weaverham gibi kişilerin kınamalarını ne kadar az önemserse önemsesin, bu kararlı takibi Bayan Clapham'ın kulağına giderse kendini çamurların içinde bulacaktı. Eğer ilgisini ona yöneltmenin kendi yararına olacağına karar verirse, açıkça garip olan bu durumdan bir çıkış yolu aramak zorunda kalacaktı. Sorunla yüz yüze geldiğinde bununla nasıl başa çıkacağını düşünmek için yeterince zamanı olacaktı: bu onun her zamanki kuralı olmuştu ve genel olarak oldukça iyi sonuç vermişti. Bu arada, ilk ve en acil ihtiyacı Bayan Clapham'ın durumuyla ilgili daha detaylı bilgi almak için.

Penceresinden onun White Hart'a dönüşünü izleyebiliyordu; ve böylece tam kadın merdivenleri çıkmaya başlamıştı ki, adam ilk çiftin dönemecini döndü ve koşarak aşağı indi. Onu görünce durdu ve ürkmüş bir özür dileyerek yarım sahanlığa çekildi.

"Lütfen yapmayın, bu siz değil misiniz Bay Calverleigh!" diye haykırdı.

"Sakın bana sizin de buraya yerleşeceğinizi söylemeyin!"

Güldü. "Yapmamalı mıyım? Korkarım öyleyim! İtiraz ederseniz özür dilerim.

ama ben senden önce buradaydım, biliyorsun! "Ne yapmalı?"

Bir neşe tufanına kapıldı. "Sanki öyle kaba bir şey kastetmişim gibi! Benimle alay ediyorsunuz, efendim! Hayır, gerçekten de burada kalmanıza sevindim, çünkü Bath'da başka tanıdığım yok. Birkaç dakika önce Bayan Winkworth'a, burada bana yolumu nasıl bulacağımı ya da nereye gideceğimi söyleyebilecek birini tanımayı ne kadar çok istediğimi söylüyordum.

Bir şemsiye satın alın, görüyorum ki ihtiyacım olan şey bu!" "Ne, Bath'a

şemsiyesiz mi geldiniz hanımefendi? Oh, bu

asla olmaz! Sizi kesinlikle bunları satan en yakın dükkâna yönlendireceğim!

Bay King'in abone defterine de adınızı yazmak isteyeceksiniz, sanırım."

"Bunu yapmalı mıyım? Beni deli sanacaksınız ama tam olarak anlamıyorum. Bay King kim?"

"Kendisi Yeni Toplantı Salonları'nın -genellikle Üst Salonlar olarak adlandırılır- Tören Şefi. Orada balolar, konserler ve kart partileri düzenliyorlar."

"Toplar! Oh, hayır, yapmam gerektiğini sanmıyorum! *Henüz* değil! Bay Clapham öleli daha bir yıl olmadı ve siyahlarımı ertelemiş olmama rağmen, Siyah giymemden hiç hoşlanmadığı için saygısızlık etmeyi umursamamalıyım. Balolara gitmemin uygun olmayacağından eminim. Ama abone olacağım, eğer öyle bir şey olursa, Bay Clapham da bunu isterdi, çünkü *hiçbir zaman* pullu davranmadı, hatta onun tozunu ödemekle elde edilecek hiçbir şey yoktu! Bu yüzden bana söylemelisin

-Ah, canım, bilmek istediğim o kadar çok şey var ki!" Durakladı ve sonra utangaç bir tavırla şöyle dedi: "Acaba bizimle özel odamda çay içmek ister misiniz?"

Salon mu? Çok mutlu oluruz, değil mi Bayan Winkworth?" Aklına bir fikir gelmiş gibiydi; ekledi: "Tabii -hayır, kastetmiyorum! Demek istediğim, belki de kendi partinizle meşgulsünüzdür? Ya da-eğer *evli* bir adam olma şansınız varsa, Bayan Calverleigh'i de ağırlamaktan onur duyarız!"

"Hayır, evli değilim," diye cevap verdi. "Sizinle çay içmekten memnuniyet duyarım, hanımefendi!"

Yüzü parlayarak şöyle dedi: "O zaman ne zaman gel! Bu akşam mı?"

Bir davete balıklama atlamayacak kadar zeki olan adam, özür diledi ama bir süre sonra

Biraz tereddüt ettikten sonra, ertesi akşam için bir tane kabul etmesi için onu ikna etmesine izin verdi. Bayan Winkworth'un yüz ifadesinde belli bir ölçüde onay okuduğunu hayal etti ve yeni girişiminde umut verici bir başlangıç yaptığını hissederek her iki hanımdan da ayrıldı.

Çay içmek çok başarılıydı. Onu küçük bir ateşin bir tarafında oturmuş, gri giysiler içinde, incilerinden başka hiçbir süsü olmadan buldu. Güzel bir pırlanta yüzük, zaman zaman ona özlem dolu bir sevgiyle baktığı için duygusal çağrışımları olduğunu düşündü.

Onu ikna etmek hiç de zor olmadı, çünkü konuşkan ve sırdaş bir mizacı vardı. Dilinin tekerleği dönüyor olabilirdi, ama Bay Clapham onun sohbetinin samanları arasından çeşitli önemli bilgiler toplayabiliyordu. Neredeyse bütün hayatını Birmingham'da geçirdiğini, Bay Clapham'ın kentin birkaç mil dışında bir ev satın aldığını ve sırf taKrada bir ev özlemi çektiğini bildiği için bu evi ona hediye ettiğini öğrendi. Şey, *ev-*! Daha çok bir mülktü.

"Ama o Bay Clapham'ın ta kendisiydi," dedi. "Oldukça yaşlıydı, biliyorsunuz, ama ona aşırı derecede bağlıydım."

" olmalıydınız," diye araya girdi Bayan Wink-worth kuru bir sesle. "Sana o kadar düşkündü ki!"

"Oh, beni şımarttığını mı söylemek istiyorsun!" Bayan Clapham suratını astı. Bayan Clapham

Stacy'ye gülerek, alaycı bir bakış fırlattı. "Bana hep bunu söylüyor, kaba şey! Korkarım bu doğru; çok şımartıldım. Babamın tek çocuğuydum ve annem ben çok küçükken öldü. Ve o öldüğünde Bay Clapham *çok* nazik davrandı, benim için her şeyi ayarladı ve tüm işlerime baktı ve *Konsolosluk* gibi korkunç şeyleri anlamamı sağlamaya çalıştı, ancak hiçbir zaman anlamadım ve babamın çok fazla olması dışında hiçbir zaman anlayacağımı sanmıyorum. İşler başımı ağrıtıyor! Bu yüzden Bay Clapham bana evlenme teklif ettiğinde gerçekten minnettar oldum. Bana karşı çok nazikti! Benim için hiçbir şeyin fazla iyi olmadığını söylerdi ve bunca yıl bakacak kimsesi olmadıktan sonra - evine bakan kız kardeşi ölmüş ve geriye bir tek kendisi kalmıştı- bana bir şeyler vermekten *hoşlanırdı*. Bir Geyi beğendiğimde, bana tek kelime etmeden onu satın alırdı ve ertesi gün bir Sürpriz için orada olurdu! Keşke size yakutlarımı gösterebilseydim! Onlar benim en sevdiğim mücevherlerim, ama Bayan Winkworth onları Bath'a gelmeden önce bankaya kilitlememi istedi, çünkü siyah eldivenler çıkana kadar renkli taşlar takmak uygun değilmiş ve onları otelde saklarsam çalınacaklarını düşünüyor."

Bayan Winkworth kaşlarını çatarak, "Sevgili hanımefendi, nasıl da !" dedi.

Anında tövbe etti. "Dilimi ısırmaı asla öğrenemedim! Çok kötü! Babam dilimin keman çubuğu gibi çalıştığını söylerdi, ama Bay Clapham benim aptalca severdi. Ama çok haklısınız: Sonsuza dek sıkıcı oldum! Artık bunu yapmayacağım. Bize kendinizden bahsedin, Bay Calverleigh! Londra'da mı yoksa taşrada mı yaşıyorsunuz?"

"Oh, Londra'da -her ne kadar taşrada büyümüş olsam da."

"Öyle olduğunu sanıyordum," dedi kurnazca. "Orada kendim yaÇamak istiyorum, çünkü Bay Clapham olmadan Kuleler'de yaÇamaya devam edemeyeceğimden eminim. Bir keresinde beni oraya götürmüştü ve orayı sevmiştim. Çok rahat bir otelde kaldık -adını hatırlayamıyorum ama Bay Clapham Londra'ya gitmek zorunda kaldığında hep orada kalırdı, Çünkü tüm oteller arasında en iyi akşam yemeklerini onların sunduğunu söyledi." "O zaman Clarendon olduğunu anladım."

Ellerini birbirine çırttı. "Evet, işte ! Tahmin ne kadar akıllıca! Ancak ben bir otelde *yaşamak* istemem. Bir ev satın almak istiyorum."

"Bir ev *kiralayın*, hanımefendi," diye düzeltti Bayan Winkworth.

Bayan Clapham kuşkuyla, "Belki de -eğer Londra'da böyle yapıyorlarsa," dedi. Stacy'ye baktı. "Öyle mi? Evinizi kiraya mı veriyorsunuz?"

Gülümsedi ve büyük bir açık sözlülükle şöyle dedi: "Hayır, sadece bir lojmanım var."

"Oh!" Bir an için bunu düşündü. "Sanırım bir beyefendi olarak kalacak bir yer sizin için daha az sorun yaratır."

"Çok daha az sorun!" dedi komik bir yüz ifadesiyle.

"Evet, ama insanın kendine ait bir evi olması daha hoş bence. Daha ev gibi!"

"Benim evim değil!" dedi şakayla

karışık. "Ama sadece bir lojmanınız

olduğunu söylemişsiniz!"

"Londra'da! Berkshire'da bir evim var: ailem nesillerdir oraya sahip. Bu tarz şeyleri bildiğinizi sanıyorum: çok tarihi, çok rahatsız edici ve düzenli tutmak için bir hizmetçi ordusuna ihtiyaç var. Beni aşar! Elimde olsa satardım."

"Yapamaz mısın? Eğer yaşamak istemiyorsan?"

Sahte bir dehşetle ellerini havaya kaldırdı. "Danescourt'u satmak mı? Sevgili hanımefendi, ailemden hiç kimsenin böyle bir şey önerdiğinizi duymasına izin vermeyin! Sizi temin ederim ki, bunu küfürden başka bir şey olarak görmezler!"

Yeterince (ve oldukça düzgün bir şekilde) konuştuğuna karar verdi. Onu etkiledi ve kısa süre sonra ayrıldı. Bayan Winkworth ona oldukça onaylayıcı bir gülümseme bahsetti, bu da ona zor koşullarını açık yüreklilikle dile getirmesinin onun üzerinde hesaplanmış bir etkisi olduğunu gösterdi.

Bölüm XIV

Umut verici bir şekilde başlayan bu tanışma çabucak olgunlaştı, ama Bay Stacy Calverleighin öngördüğü zorluklar kısa sürede baş göstermeye başladı. White Hart'ın duvarları içinde onun peşinden gitmek kolaydı.

nazik bir kur yapmıştı; bu pansiyonun dışında ise tehlikeli bir hal almıştı. Böyle olacağını biliyordu ve Bayan Clapham'a (onun isteği üzerine) Pump Room'a kadar eşlik ettiğinde ve anında hoş karşılanmayan bir şekilde dikkatleri üzerine çektiğinde önsezileri doğrulanmıştı. İnsanların karşısına çıkmaktan kaçınmak imkânsızdı.

"Ah, Bay Calverleigh!" dedi dul kadın utangaç bir telaşla. "*Lütfen* benimle gelin! Çünkü kimseyi tanımıyorum ve bu çok rahatsız edici!"

Ona eşlik etmek ve hatta kaçınmadığı tanıdığı hanımlarla tanıştırmak zorunda kalmıştı; ama yine de

("Bayan Clapham'ı size takdim etmeme izin vermelisiniz. O Bath'a yabancı - White Hart'ta kalıyor!") her türlü meraklı varsayımın konusu haline geldiğinin farkındaydı. Kendini sadece Bayan Fanny Wendover'a adamakla ne kadar ahmaklık ettiğini çok geç fark etti ve şüpheleri yatıştırmak için elinden geleni yaptı.

Kaba tavırlarıyla ünlü bir başhemşire, Bayan Clapham'ın kim olduğunu sorduğunda, çocuksu bir samimiyetle: "En ufak bir fikrim yok, hanımefendi, ama *son* derece saygıdeğer, sanırım! Evet, ne düşündüğünüzü biliyorum, ama onun suiistimal edilmesine izin vermeyeceğim! Belki o kadar iyi değil ama son derece sevimli!"

Bununla birlikte gelen alaycı çok şey ifade ediyordu, ama bunların anlayışla okunduğundan emin olamıyordu. Bayan Clapham'ın vicdanı balolara katılmasını yasakladığı için minnettardı ve keşke Bunlar arasında konserler de vardı. Ama Bayan Winkworth konserlerin istisnasız olduğunu söylemişti ve o da bunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Mozart'ın Sol Minör Dörtlüsü'nün dört seçkin enstrümanist tarafından seslendirileceği vaadini görünüşte karşı konulmaz bir cazibe olarak sunan bir konsere her iki bayana da eşlik etme daveti. Bay Stacy Calverleigh müzikten anlamazdı, Bayan Clapham da öyle; ama koluna yaslanmış dul kadınla konser salonuna girdiğinde, sarılıklı gözlerine, tanıdığı Bath sakinlerinden hiçbirinin onun klasik müziğe olan ilgisizliğini paylaşmadığı göründü. Salon alabildiğine doluydu. Bayan Clapham gibi iyi döşenmiş kişiler için ayrılmış sandalyelere kadar hanımlarına eşlik ederken, Bath'ın tüm kibar nüfusunun oradaydı. Misafirler arasında Bayan Grayshott, oğlu ve kızı da vardı ve Stacy onlara doğru baktığında Oliver'ın uzun, gülümsemeyen bakışıyla karşılaştı. Bu sözler onu içten içe öfkelenirdi, çünkü bu sözlerden aşağılama ve kınama anlamları çıkarıyordu. Bunun çok uzun sürmeyeceğini düşündü.

çekilmez köpek yavrusu Fanny'yle iletişim kurmanın bir yolunu bulmuştu; ve Fanny'yle bir daha karşılaştığında onu acı verici bir sahneye maruz bırakacağından korkup korkmadığını merak ediyordu. Gecenin büyük bir bölümünü Bayan Clapham'ı Bath'dan ayırmak için bir yol bulmaya çalışarak geçirdi. Odalardan çıkıp yağmurun şıpırtısına karışana kadar aklına olası bir çözüm gelmemişti. Sonra, Bayan Clapham umutsuz bir şekilde Bath'da *her zaman* yağmur yağdığından, kızının yağmur yağmamasına şaşırıldığını ifade etti.

Bath yerine Leamington Priors'a gitmeyi tercih etmişti. Hiç kuşkusuz oranın güzel havasıyla ünlü bir kaplıca olduğunu ve ziyaretçilerine yararlı suların yanı sıra, zevk bahçelerinden toplantı salonlarına her türlü konforu sunduğunu biliyor olmalıydı. Hayır, Bayan Clapham ne gariptir ki Birmingham'a bu kadar yakın olmasına rağmen oraya hiç gitmemişti. Onu kendisinden kurtulmak istemekle suçladı. "*Bu*, hanımefendi, ne fark edilmeyi hak eden ne de fark edilecek bir saçmalık!" diye cevap verdi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, oraya kendim gitmek gibi güçlü bir fikrim var!"

"Acaba," dedi Bayan Clapham ağırbaşlı bir tavırla, "oradaki suları içmek bana iyi gelir mi?"

Bu sorunun sadece retorik bir soru olması iyi oldu, çünkü kaplıcayı hiç ziyaret etmediği Leamington Suları'nın ne işe yaradığı konusunda hiçbir fikri yoktu ve bu soruya cevap vermesi de pek mümkün değildi. Ertesi gün Başlıca Sulama ve Deniz Banyosu yerlerine ilişkin bir rehber kitap temin ettiğinde de bu konuda daha donanımlı değildi. Rehber kitap bu konuda suskun değildi: ona suların etkili olduğu bilinen hastalıkların bir listesini sunuyordu, ancak bunlar İnatçı Pahalı Alışkanlıklar, Scrofulous Tümörler, Dizde Beyaz Şişlikler ve Bağırsak Kurtları gibi üzücü rahatsızlıklardan oluştuğu için, Bay Calverleigh sadece Bayan Clapham'ın konuyu daha yakından araştırmayacağını umabilirdi.

Bayan Winkworth'e Bath'ın bir skandal yuvası olduğunu söyledi ve hazır kahkahasıyla onu uyararak, bekâr bir beyefendinin bekâr bir bayana bir cadde boyunca kolunu uzatmasının, bütün sorgucuların onun peşinden koştuğu dedikodusunu yapmaları için yeterli olduğunu söyledi. Bunun, onu kararsız ve umutsuz bir flörtçü olduğuna ikna etmeye çalışabilecek her türlü fesatçının tekerine çomak sokacağını umuyordu.

Bayan Winkworth ona karşı yumuşamıştı ve artık ona şüpheli bakışlar yöneltmiyordu. Hatta bu davranışından dolayı özür bile diledi. Onunla ilk tanıştığında biraz GağırımıÇtı. "Kaç tane çapakçıyı ve düpedüz servet avcısını kovmak zorunda kaldığımı bilseydiniz buna şaşırmazdınız, Bay Calverleigh," dedi.

"Bazen keşke Clapham öldüğünde Nancy ile yaşamayı kabul etmeseydim diyorum, ama onu çocukluğundan beri tanıyorum ve ona hayır demeye yüreğim el vermedi. Kimsenin sahip olmadığı kadar, ne yazık ki! Küçük tatlı bir şey olmadığından değil, ama her serserinin gelmesine izin verirdi.

Çünkü onda zerre kadar akıl yok. Ve işlerini yönetmeye uygun olup olmadığına gelince, işte!"

Stacy, "Mütevellilerinin servetini çarçur etmemesine özen gösterecekleri konusunda uzmanım," dedi.

Ama Bayan Winkworth homurdanarak cevap verdi: "Evet, sanırım olabilir, eğer varsa!"

Görünüşe göre Bay Clapham ölmüş ve sahip olduğu her şeyi garip bir kâğıt parçasına yazılmış bir vasiyetnameyle sevgili karısına bırakmıştı; Bayan Winkworth'ün bu sapkınlığı kısmen aniden ölmüş olmasına, kısmen de aşık olmasına bağladığı bir sapkınlıktı bu. Stacy'ye, "Ve daha sert kafalı bir iş adamı bulmakta zorlanırsınız!" dedi. "Yaşlı bir aptal kadar aptal yoktur derler, değil mi?"

Bayan Clapham'ın Bath'a geliş haberini Sydney Place'e taşıyan kaçınılmaz olarak Bayan Butterbank oldu. Bayan Wendover'a, Bay Stacy Calverleigh'in kaç kez görüşüğünü, hanımefendinin Bath'a kaç sandık getirdiğini söyleyebildi ve hatta şok olmuş bir fısıltıyla, onunla iki kez *tabldotta* yemek yediğini ve her akşam özel salonunda onunla çay içtiğinin *söylendiğini* bile açıklayabildi.

"Ki buna inanmak için kendimi zor tutuyorum!" Selina Abby'ye söyledi. "Zavallı Laura Butterbank'ın çok dürüst bir kadın olmadığını söylemek istemiyorum, ama yanlış bilgilendirilmiş olduğuna emin olabilirsiniz.

Abby'nin ziyaret için pek boş vakti yoktu ama birkaç gün önce Bayan Grayshott'la eczanede karşılaşmış ve ondan bir mektup almıştı. olayın daha az renkli bir anlatımı.

"Zengin bir dul!" diye haykırmıştı. "Daha iyi bir şey olamazdı! Keşke yarın onunla kaçabilse!"

Bu konudan Selina'ya bahsetmemişti ama şimdi bahsetti ve şöyle dedi: "Calverleigh'in Bayan Clapham'la arasını düzeltmeye kararlı olduğuna inanıyorum; en azından Bayan Grayshott bir iki gün önce bana bundan söz etti, ama Laura Butterbank kadar bilgili olamaz, çünkü çay içmekten ya da *tabldot yemekten* söz etmedi. Canım, neden öyle bakıyorsun?

Dehşete mi düştün? *Hâlâ* Fanny ile evlenmesini istemiyorsundur herhalde!"

Hayır, Selina bunu istemiyordu, ama böylesine hoş tavırları olan genç bir adamın böyle bir şeye kalkışması çok şaşırtıcı, çok üzücüydü. ikiyüzlülük canavarı olmak! Hayatında hiç bu kadar aldatılmamıştı. "Ve zavallı küçük Fanny'yi düşündüğümde -eğer bu doğruysa, ben hiç de öyle değilim

Çünkü büyük olasılıkla bu bir Banbury hikayesinden başka bir şey değil ve sizden rica ediyorum, ona tek *kelime bile* etmeyin!"

"Kesinlikle hayır! yakında öğrenecek, zavallı çocuk! Korktuğumuz kadar büyük bir şok . Fark etmiş olmalısın ki Selina, hayranlarının verdiği buketler ve üzüm salkımları arasında sadece bir salkımda genç Calverleigh'in kartı vardı ve o sadece bir kez arayıp nasıl olduğunu sordu. Eğer siz fark etmediyseniz, ben onun fark inanıyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama odasına taşınan her yeni çiçek demetine iştirilmiş kartı nasıl *da* hevesle aradığını ve kartın Oliver'dan ya da Jack Weaverham'dan ya da Peter Trevisian'dan geldiğini öğrenince yüzünün nasıl düştüğünü görmek acı verici!"

Bayan Abigail Wendover yorgun görünüyordu, Fanny'nin krizi çok ağır geçmişti; ateşi Dr. Rowton'un bile kötümser bir şekilde tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü ve şimdi yatmasına izin verilmesine rağmen

Her gün birkaç saatliğine misafir odasındaki kanepeye otursa ve hatta özel arkadaşlarının ziyaretlerini kabul etse bile, ateşi akşama doğru yükselme eğilimi gösteriyordu ve üzücü bir şekilde

Hastalık. Hemşireliğin büyük kısmı Abby'nin payına düşmüştü, çünkü Fanny Bayan Grimston'ın hızlı hizmetlerine zor dayanıyordu.] Ellerinin sert olduğundan, her adım zeminin sallandığından, yatağa çarpmadan yanına yaklaşamadığından ve

azarlamayı ve yaygarayı hiç bırakmadı. Gerçek ya da hayali olsun, bu şikayetler onu sinirli, huzursuz ve inatçı yapıyordu; çocukluğundaki "Abby'yi istiyorum!" geri dönüyordu: "*Abby'yi istiyorum!*" ve Abby, her zaman yaptığı gibi, buna anında yanıt verdi.

Teyzesine karşı oldukça uysaldı, ama sürekli onunla ilgilenmek, belli bir dereceye kadar endişeyle birleştğinde, zarar görmeye başlamıştı. Selina, Fanny'ye bakma görevini paylaşmasını engelleyen kendi bünyesinin kırılğanlığından yakınlıkla, Abby'ye ve en uygunsuz anlarda, bir saatliğine de olsa kanepeye uzanması için ona yalvarıyordu.

Abby'nin kendi sorunlarına ayıracak zamanı ya da düşüncesi olmayacağı düşünülebilirdi, ama yatağa girene kadar bunlar hep aklının bir köşesindeydi, yatağa girdiğinde ise hemen ön plana fırlıyor ve onu uyanık tutuyor, neredeyse Fanny kadar huzursuzca dönüp duruyordu. Kendi kendine, Miles'ın Fanny'nin yanında kalmasının çok iyi bir şey olduğunu söyleyebilirdi. Calverleigh Bath'dan ayrılmıştı ama melankolik gerçek şuydu ki onu özliyordu.

O kadar çoktu ki, fiziksel bir ağrı gibiydi. Ondan hiçbir haber gelmemişti; beklediğinden daha uzun süredir ortalıkta yoktu ve Belki de Bath'a dönmeye hiç niyeti yoktu. Kendini sürekli nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ederken buluyor ve en azından başına bir kaza gelmediğini bilmeyi diliyordu.

Hiçbiri bilmiyordu. Londra'daydı ama Abby teyzesine yaptığı bir ziyareti, Şehir'e yaptığı birkaç ziyareti ve avukatıyla yaptığı uzun süreli görüşmeleri istisnasız kabul etse de, faaliyetlerinden en azından birini bilmiyordu.

Leydi Lenham onu, ne zaman süslenip püsleneceğini öğrenmek isteyen alaycı bir taleple karşıladı.

"Bilmiyorum. Yapmalı mıyım?" diye cevap verdi ve hafifçe yanağından öptü.

"Kendini biraz süslemezsen seni modaya geri beklemenin bir anlamı yok."

"O zaman bunu beklemeyeceğim," dedi dostça. "Ben hiçbir zaman sizin şık köpeklerinizden biri ve alışkanlıklarımı değiştirmek için artık çok geç... Ve eğer yaban arısı belli bir ceketin içinde ve yakalarımın uçları çeketlerimin yarısına kadar uzanırken iyi görüneceğimi düşünüyorsan, hayal gücünün seni ele geçirmesine izin veriyorsun, Letty, sözüme güven!"

"Her şeyde bir hikmet vardır," diye karşılık verdi. "Bunca haftadır neredeydin? Sakın bana yine yaramazlık yaptığını söyleme!"

"Hayır, hayır, çok davranıyorum!" diye onu temin etti. "Bath'da buna mecbursun. Şeytani bir yer!"

Kadın ona baktı. "*Bath'a mı gittin?*"

"İşte bu . Leonard Balking'in yeğenini oraya götürdüm, biliyorsun."

"Evet, bana bunu yapacağını söylemiştin ama seni orada tutan neydi?" diye sordu kuşkuyla.

"Sadece koşullar!"

"Ah! , topluyorum! Peki, şimdi ne yapmak istiyorsun?" "Ömür boyu kiracı olacağım. Bana yapmam gerekenin bu olduğunu söylemiştin: hatırlıyor musun?"

"Ne!" diye haykırdı. "Bana oyun mu oynamaya çalışıyorsun?"

Kim o?"

"Abigail Wendover," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

Bir nefes verdi. "Ciddi değil misin? *Wendover*'lardan biri *mi*? Miles, senden gelen bir teklifi hiç kabul etmedi mi?"

"Hayır, ama olacak."

"Ya kafanızda yel değirmenleri var ya da o ailesinin geri kalanından çok çok farklı!"

"Tabii ki öyle! Öyle olmasaydı ona aşık olacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır ve ailesinin de bunu bir an bile onaylayacağını sanmıyorum!"

"Tanrım, Letty, bunun ne ilgisi var?"

Güldü. "Pek değişmemişsin Miles! Sen her zaman kimsenin umurunda değildin ve her zaman da öyle olacaksın! Umarım işinde başarılı olursun."

Abigail. En küçük kız kardeş, değil mi? Onunla hiç tanışmadım ama Mary Brede'i tanıyorum ve yıllardır James Wendover ve iğrenç karısından uzak duruyorum."

"Evet, yapmak istediğim de bu," dedi.

Bir sonraki Mount Street'te oturan hafif iri yarı beyefendiye oldu: "*Calverleigh!*" dedi ve elini sıkmak için öne doğru atıldı. "Vay, vay, vay. Bunca yıldan sonra! Seni zor tanıdım, seni yaşlı şeytan!"

"Hayır, ben de sana iki kez bakmak zorunda kaldım. Bir flawn kadar şişmansın, Naffy!"

Bay Nafferton, "En azından kimse beni kesik bir karamuk sanmaz!" diye verdi.

Bu iltifat teatisinden sonra, iki orta yaşlı beyefendi, aralarında bir şişeyle, eğer duyma ayrıcalığına sahip olsalardı, Bay Nafferton'ın karısını ürkütecek ve varisinin gözündeki itibarını önemli ölçüde azaltacak anılara daldılar.

Bay Nafferton biraz da hüzünle, "Tanrım, seni tekrar görmek beni nasıl da eskilere götürüyor!" dedi. "Ne günlerdi ama!"

"Geceleri, çoğunlukla," dedi Bay Calverleigh. " Kaç kez bir deniz fenerinde son buldunuz? Saymayı unuttum! Bu arada Dasher'a ne oldu?"

"Dolly!" dedi Bay Nafferton. "Onun size özgü biri olduğunu unuttuğumu sanırdım!" Kıkırdadı. "Onu asla tanıyamazsın! Bir düzine yıl önce süslü bir ev kurdu! Parkta şık bir barouche içinde, bir ya da iki önemli eşyasıyla dolaşıyor ve bir düşes gibi görünüyor! Öyle de davranıyor! Evinde hiç Haymarket eşyası yok: hepsi sıradan Incognitas! Ya da bana öyle söylendi!" diye ekledi aceleyle.

Bay Calverleigh sırtıttı ama sadece şöyle dedi: "Başrahibe oldu, değil mi? Evet, her zaman tutabildiği kadar kurnazdı. Şu süslü evi nerede?"

Bu bilgiyle donanmış olarak bir sonraki ziyaretini Bloomsbury'de bir eve yaptı ve kartını oraya gönderdi. Bayan Abigail Wendover bu geziyi kesinlikle onaylamazdı.

Bir salona buyur Bay Calverleigh, mobilyaların zarafetini derin bir takdirle incelemeye devam ediyordu ki, ziyaretine geldiği hanımefendi elinde kartıyla odaya girdi ve haykırdı: "Bu sizsiniz! Aman Tanrım! Buna inanamadım!"

Bay Calverleigh gözlerinin içi gülerek ona doğru iki uzun adım attı, onu kollarının arasına aldı ve içtenlikle kucakladı.

Kucaklaşmaya karşılık verdi ama şöyle dedi: "Bu kadar yeter! Artık saygın bir kadın olduğumu bilmenizi isterim!"

Bay Calverleigh, çok kınanacak bir şekilde, neşeli bir çığlık attı.

"Ne demek istediğimi anlıyorsunuz!" dedi kadın biraz gerilerek.

"Evet, elbette anlıyorum. Zencefilli çöreği sana kim verdi, Dolly?"

"Oh, o tam bir rabshackle'dı!" diye açıkladı. "Onu tanıyamazdın, çünkü senin zamanından çok sonraydı. Onu hiç sevmezdim, ama çok içkiciydi ve çok rahat kan akıttığını söylemek zorundayım. Demek istediğim, bana karşı çok cömertti," diye düzeltti, aniden endişe verici bir ıllkelliğe kapıldı.

Bay Calverleigh etkilenmemişti. "Hayır, *bunu* mu demek istiyorsunuz? Yüksek iplerinizden inin! Bir grup arkadaşla Tothill Fields'a gittiğimiz geceyi hatırlıyor musun? Gözlerimi oymaya çalışan adamın kafasında bir şişe Stark Naked ."

"Hayır, bilmiyorum!" dedi sertçe. "Ve eğer Davy'nin domuzu kadar sarhoş olduğun için bir çürük ve birkaç arabacıyla değirmene girmemiş olsaydın, kendimi küçük düşürmek zorunda kalmazdım! *Eğer* bir şey yaptıysam, ki hiç hatırlamıyorum!"

"Başka birini düşünüyor olmalıyım," dedi Bay Calverleigh uysalca. "Tom Plumley'nin yanında getirdiği o koca kafalı av hayvanının adı neydi?"

"O yaygaracı!" diye haykırdı, küçümseme dolu bir sesle. "Bir kara böceğin kafasına vuracak kadar bile cesareti yok! Şimdi, teslim ol Miles, teslim ol! Seni yeniden gördüğüme sevinmediğimi söyleyemem: eski anımsamak gibi bir şey bu, ama sorun da bu zaten! Seni görmek bana kendimi unutturuyor ve yıllardır yapmadığım bir şey olan hızlı konuşmaya başlıyorum! Dahası, buraya eski iskeleler hakkında konuşmaya gelmediniz! Ve eğer, Bay Calverleigh," diye ekledi, başka bir kibarlık geçişiyle, ama bir "Buraya *bir parça oyun* aramaya geldiniz, sizi uyarmalıyım ki bu müessesede ucuz kadın bulamayacaksınız, sadece kibar genç hanımlar bulacaksınız."

"Bu çok iyi, Dolly!" diye onayladı. "Böyle konuşmayı öğrenmen uzun sürdü mü?"

"Çıkarın şunu! Ne istiyorsun?" diye sordu, bu görmezden gelerek. "Tam da söyledığınız gibi, elbette," diye yanıtladı. "Genç bir bayan arıtma!"

Bölüm XV

Leavenings'ler Orange Grove'da bir pansiyon kiralamışlardı. Bayan Leavening, Selina ona bazı dezavantajlarını gösterdiğinde, bunun ideal bir durum olmadığını kabul etti belki, ama güzel, açık bir yerdi ve Pump Room'u ziyaret etmek ya da biraz alışveriş yapmak istediğinde her seferinde bir sandalye çağırmasına hiç gerek yoktu. Manastırın çanlarına gelince, kısa bir süre sonra onları fark etmeyecek kadar alışacaklarından kuşku duymuyordu. Selina'ya sakın bir tavırla, "Canım," dedi, "bizim yaşımıza geldiğinde, tam istediğin gibi bir şey bulamayacağını öğrenmiş olmalısın, bu yüzden biraz sağduyun varsa, sana sunulan en iyisini kabul edersin." Sonra kıkırdayarak şöyle dedi: "Bay Calverleigh bunu duyunca gülecek! Sırf pencereden dışarı bakıp sokakta olup bitenleri seyretmeyi sevdiğim için, şehrin merkezinden başka bir yerde mutlu olamayacağımı düşünecek!"

Abby, Leavenings'in planlarıyla kibarca ilgilenmekten öteye gitmiyordu ama bu sözler onu çok etkiledi. Dedi ki: "Eğer bunu duyarsa! Bath'a dönmek niyetinde mi hanımefendi?"

Çalışılmış bir soğukkanlılıkla konuşuyordu ama Bayan Leavening buna aldanmamıştı. Gözlerindeki soru dolu parıltı Abby'nin yanaklarına kan oturmasına neden oldu ama tek söylediği şeydi "Canım, York House'daki odaları onun için tutulduğuna göre, öyle olduğunu varsaymak gerekir!"

Bu, günlerdir Bayan Abigail Wendover'ı çevreleyen bulutların arasından sızmasına izin verilen tek güneş ışığıydı. Sadece Miles Calverleigh'in değil, sevgili kız kardeşinin ve çok sevdiği yeğeninin de sorumlu olduğu bir sınav döneminden .

Grip Fanny'yi sinirli ve depresif yapmıştı. Dr. Rowton'ın bu alışılmadık ruh halinin

Hastalığından kaynaklanıyordu ve sadece beklenen bir şeydi. Abby bunu biliyordu, ama ne kendi sağduyusu ne de doktorun güvencesi, çevresindeki herkesi etkileyen bir kasvete gömülmediği zamanlarda, kahvaltı tepsisinde odasına taşınan çayın gücünden

Meyler'in Kütüphanesi'nde Abby'nin umutla seçtiği kitapların dayanılmaz sıkıcılığı; ya da yağmur lekeli bir pencereden kurşuni gökyüzüne kızgınlıkla bakıp iç geçirdi: "Keşke yağmur dursa! Keşke dışarı çıkabilsem!"

Zavallı küçük Fanny, dedi Selina, neşeli haline hiç benzemiyordu: Abby'nin gölgeli gözlerinde bir eğlence kıvılcımı çaktıran bir ifade. Dr. Rowton, Abby'ye, Fanny'yi şımartmayı ne kadar çabuk bırakırsa hem kendisi hem de Fanny için o kadar iyi olacağını söyledi; ama Dr. Rowton, Fanny'nin huysuzluklarının gripten başka ve daha derin bir nedeni olduğunu bilmiyordu. Abby biliyordu ve yorucu sevgilisini en çok tokatlamak istediği zamanlarda bile kalbi onun için çarpıyordu. Kendisi de aynı hastalıktan muzdaripti ve sekiz yirmi yerine on yedi yaşında olsaydı, hiç şüphesiz o da Fanny gibi kendini umutsuzluğa terk .

Fanny'nin megrimleri Abby'nin sinirlerini zorluyor olabilirdi, ama onları törpüleyen ve kendine olan hâkimiyetini kıran Selina'ydı.

Selina Bayan Clapham'ı görmüştü ve her şeyin çok doğru olduğunu biliyordu.

Onu Pompa Odası'nda görmüştü, o sabah romatizma sancısı onu (kaputu çekilmiş arabasıyla koşullarına göğüs gererek) oraya göndermişti. İlk başta onun kim olduğunu bilmiyordu, çünkü nasıl bilebilirdi ? Sevgili Laura Butterbank, Bayan Clapham olduğunu fısıldadığında, sadece taktığı bonenin mükemmel bir stile sahip olduğunu düşünüyordu (gerçi çok fazla tüy taşıdığını ve dul bir kadın için hiç de uygun olmayan bir şapka olmasının yanı sıra, morun nahoş bir tonuna sahip olduğunu daha sonra fark etmişti).

"Tahmin edebileceğiniz gibi bu çok tatsız bir şoktu ve neredeyse sıkıntılı spazmlarımdan birine neden oluyordu. Neyse ki retikülümde vinaigrette'im vardı, çünkü tam onun görünüşünden hiç hoşlanmadığımı düşünürken (yüzünü gördüğümünden değil, çünkü sırtı bana dönüktü, ama insan her zaman söylerim), genç Calverleigh'den başka kimi görmeliydim? Yüzünde o aldatıcı gülümsemeyle, sanki haftalardır Fanny'nin peşinden koşmuyormuş gibi sevinç ve samimiyetle ona doğru yöneldi! *Ve* Abby, beni *kesmeye* cüret etti! Beni görmediğini söylemenin bir yararı yok, Çünkü bir daha yoluma çıkmamaya özen gösterdi, üstelik o adi yaratıkla hemen gitti. Bu evde nasıl uysallaştığını, kendini nasıl içeri soktuğunu hatırlıyorum da -en azından siz eve gelip onu tersleyene kadar öyle yapmıştı ve o zaman bunun sizin için biraz kaba olduğunu düşünmüş olsam da, siz tamamen haklıdınız, ki *I özgürce* kendi - şey, sevgilim, neredeyse güçsüz düştüm ve o kadar çok titredim ki arabaya nasıl ulaşabildiğimi bilmiyorum,

Ve eğer bana kolunu veren Bay Ancrum olmasaydı, büyük olasılıkla bunu asla yapamazdım."

Belli ki çok üzgündü. Abbey onun tedirginliğini yatıştırmak için elinden geleni yaptı, ama daha kötüsü de olacaktı. O kadın (Abby'nin iğrenç Bayan Ruscombe'u tanımakta güçlük çekmediği isim) Zavallı küçük Fanny'nin küçük düşürücü hayal kırıklığına sahte, tatlı gülümsemesiyle üzüldüğünü söylemek için yanına gelme küstahlığını göstermişti. Ve o anın çaresizliği içinde, ezici bir karşılık olarak tek bir kelime bile söyleyememişti. Aklına hiçbir şey gelmemiştir!

Ne yazık ki, sonraki günlerde aklına çok fazla cevap geldi ve Abby ile ne zaman yalnız kalsa Bayan Ruscombe'un söylediklerini aynen hatırlıyor, kendisinin de söylemiş olabileceği çeşitli yok edici şeyleri bu olaya ekliyor ve Abby'ye Bayan Ruscombe'un iğrenç davrandığı sayısız durumu hatırlatıyordu. Abby'nin aklına başka bir şey gelmiyordu ve bir akşam içinde üçüncü kez, sanki bir tartışmanın ortasındaymışlar gibi, düşünceli bir sessizliği bozarak şöyle dedi "Ve *başka bir şey...*!"

Abbynin sabrı tükendi ve haykırdı: "Tanrı aşkına Selina, yine başlama! Sanki Fanny'nin günde onlarca kez 'Keşke yağmur dursa!' demesi yeterince kötü değilmiş gibi! Beni sinir krizine sokmak istemiyor, Bayan Ruscombe hakkında konuşmayı *kes*! Ne?

Sana söyledikleri ezberimde ve senin ona söyleyebileceklerine gelince, böyle bir şeyi asla söylemeyeceğini çok iyi biliyorsun."

Tabii ki hemen pişman oldu: gerçekten de kendini kaybetmesi onu düşürmüştü. Selina'dan özür dileyerek, belki de aşırı yorgun düşündüğünü söyledi.

"Evet, canım, hiç kuşkusuz öyle ," dedi Selina, "Sana defalarca tavsiye ettiğim gibi dinlenmemen *çok* yazık."

Selina kırılmamıştı, aman Tanrım, hayır! Sadece biraz incinmişti, ama bu konuda daha fazla bir şey söylemeye niyeti yoktu. Abby'nin onu incitmek istemediğinden emindi: sadece biraz duyarsızdı, ama bu konuda da daha fazla bir şey söylemeye niyeti yoktu.

Ama bu ve diğer tüm konulardaki sessizliği yeterince etkileyiciydi ve çok Abby'ye Miles Calverleigh'in geri dönmesini ve onu bu dünyadan koparıp almasını tutkuyla istemesi için gereken her şeyi sağladı. daha fazla uzatmadan evlerine döndüler.

Ama bir sabah öğleden kısa bir süre önce Sydney Place'de beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan Miles Calverleigh değildi. Bay James Wendover'dı, elinde küçük bir pelerin çantası vardı ve yüzünde akrabalarının düşüncesiz davranışları yüzünden posta arabasıyla Bath'a gece yolculuğunun rahatsızlıklarına katlanmak zorunda kalan birinin kırılgan ifadesi vardı.

Onu ilk gören, salonun penceresinin yanında keyifsizce oturan Fanny oldu. Araba yanaştığında, Stacy Calverleigh'i sonunda ona getirmiş olma umudu göğsünde bir an için coşkuyla yükseldi, sonra Bay Wendover'ın sade, ağırbaşlı giyimli figürünü görünce bir kaya gibi yere çakıldı. Abby'yi şaşırtarak haykırdı: "O benim amcam! Hayır, hayır, yapmayacağım. -Yapamam! Bana *yaklaşmasına* izin verme!"

Bu perişan sözlerle odadan fırladı ve Abby'yi elinden geldiğince mazeret üretmesi için yalnız bıraktı.

Önceden uyarılmış olan Abby, Bay Wendover odaya girdiğinde ne tedirginlik ne de şaşkınlık gösterdi, ama sandalyesinden kalkarken şöyle dedi "Bu bir sürpriz oldu, "Sizi Bath'a getiren nedir? merak ediyor musun?"

Yanağına üstünkörü bir selam verdikten sonra sert bir ses tonuyla cevap verdi: "Sanırım beni neyin getirdiğini çok iyi biliyorsun, Abby! Bunun çok *sakıncalı* olduğunu da eklemeliyim -çok sakıncalı! Ama görünüşe göre delirdiğin için kendimi bu yolculuğa çıkmak zorunda hissettim! Selina nerede?"

Abby sakince, "Muhtemelen Pompa Odası'nda su içiyordur," diye cevap verdi. "hemen burada olacak. Posta ile mi geldiniz? Neden bu kadar geciktin?"

"Geç kalmadım. Bath'a tam saat onda vardım ve görevimin *bir kısmını* tamamladım. Neden bu kadar Bunu yapmamın *gerekip gerekmediğini* senin vicdanına bırakıyorum Abby! Eğer," diye ekledi acı acı, "bir vicdanın *varsa*, ki bazen bundan şüphe etmek zorunda kalıyorum!"

"Kesinlikle sahip olamayacakmışım gibi görünüyor. Yine de en azından ailemin geri kalanı kadar kalın kafalı olmadığımı düşünerek kendimi teselli ediyorum!" dedi Abby neşeyle. "Fanny'nin genç bir kızla olan talihsiz flörtüne bir son verip veremeyeceğinizi denemek için geldiğinizi tahmin ediyorum. Calverleigh. Keşke niyetin konusunda beni uyarmış olsaydın, bu yolculuktan kurtulmuş olurdun! Zamanını boşa harcadın, sevgili James!"

Gözleri parladı; kuru, muzaffer bir kahkaha attı: "Öyle mi? Gerçekten mi? O genç serseriyle daha önce görüştüm ve ona aptal yeğenimi gizli bir evliliğe ikna etmeye kalkıştıysa kendisini çok büyük bir *hata* içinde bulacağını açıkça söyledim, hem de çok büyük bir hata! Böyle bir evliliği iptal ettirmek için gerekli adımları atmakta hiç tereddüt etmeyeceğimi ve *hiçbir* koşulda Benim onayım olmadan bir ittifak anlaşması yaparsa, servetinin bir kuruşunu bile ona vermem! Ayrıca ona, bu servetten herhangi bir fayda elde etmeden önce sekiz yıl beklemesi de bildirdim!"

"Zamanınızı boşa harcadığınızı söyledim," dedi Abby, "ben de bu durumdan onu haberdar ettim. Bana inandığını sanmıyorum ve eminim senin bu palavralarına da pek itibar etmemiştir. Zekası hakkında fazla bir fikrim yok ama Fanny'yi elde etmek için harekete geçmeye karar vermeden önce sizin ölçünüzü alacak kadar kurnaz olduğunu sanıyorum. Tanrım, Fanny ile kaçmayı başarsaydı skandalı örtbas etmek için her yola başvurdu ve emin olun, o da bunu çok iyi biliyor!"

Bay Wendover'ın ince yanaklarında öfkeli bir kızarıklık belirdi: "Gerçekten mi? Hem de nasıl! Çok yanılıyorsun, sevgili kardeşim! Kendinizi her takım elbisede uyanık zannettiğinizin farkındayım ama naçizane fikrime göre siz de en az Selina kadar ıslak bir kazsınız! Bir an bile şüphe etmiyorum ki

Ona söylediklerinize pek aldırmış etmedi: ancak bir budala *sizin* ölçünüzü almayabilirdi! Ancak *benimle* yüzleştğinde durum değişti! Sizi bilgilendirebildiğim için mutluyum. artık sona erdi!"

"Evet, Fanny hastalanınca her şey sona erdi. Aslında senin bununla hiçbir ilgin yok, biliyorsun. Bütün anlatılanlara göre, Stacy Calverleigh son iki haftadır zengin bir dudu kararlı bir şekilde kuşatıyormuş. Fanny'den daha cazip bir fetih, sizi temin ederim! Kendisiyle tanışma mutluluğuna erişemedim ama anladığım kadarıyla onun cazibesine kapılmaya çok meyilli."

O kadar şaşırdı ki, öfkesi anında söndü. Haykırdı: "Ciddi olamazsın! Gerçekten öyle mi? Vallahi!

Daha iyi bir şey olamazdı! Dul mu dedin? Evet! Onun paramparça olduğunu söylüyorlar, biliyorsun. Ve Danescourt harabeye dönüyor! Hayatımda hiç bu kadar şok olmamıştım! Fanny tebrik edilmeli!"

"Çok doğru, ama korkarım bunu yapamayacaksınız. Hâlâ iyi olmaktan çok uzak. Aslında, bence bugün aşağıya inmemesi daha akıllıca olur.
-Hâlâ bulaşıcı olma ihtimaline karşı."

James, Selina'nın da çok iyi bildiği gibi, bulaşıcı bir hastalığa yakalanma korkusunu paylaştığından, Fanny'nin odasında kalmasının en akıllıca yol olacağını aceleyle kabul etti. Artık onu görmesine gerek kalmadığını söyledi: kız kardeşine kendisini sevdirmek için pek de hesaplı bir söz değildi bu. Birkaç dakika boyunca Stacy Calverleigh'in karakteri hakkında konuşmaya devam etti; ama aniden sustu ve yüzündeki memnun ifade kayboldu. Odanın içinde kıpırdanmaya başladı, iki kez bir şeyler söylemeye kalkıştı, görünüşe bakılırsa daha iyi düşündü ve sonunda Abby'nin sandalyesinin önünde durdu ve şöyle dedi; "Abby! Sana söylemem gereken bir şey var!"

Ne olacağını tahmin edebiliyordu ama sadece kaşlarını sorgularcasına kaldırdı.

"Fanny'nin süslü meselesinden daha önemli bir şey, çok daha önemli! Beni çok üzdü. İki gün boyunca midemi bulandırdı. Her zaman mide rahatsızlıklarına maruz kaldığımı ve hiçbir şeyin şoktan daha kesin bir şekilde krizlerime neden olmadığını bilmelisin! Sadece genç Calverleigh'nin değil, amcasının da Bath'da olduğunu öğrendiğimde büyük bir şok yaşadım, kardeşim! Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim!"

"Neden olmasın?" diye sordu Abby.

Bu soruya cevap vermekte zorlanıyor gibiydi, çünkü bir süre kıza ters ters baktıktan sonra, biraz topal bir sesle "Burada! Bath'da! Ben onu Hindistan'da sanıyordum!"

"Evet, öyleydi ama şimdi İngiltere'ye döndü. Sanırım insanların bunu yapması oldukça alışılmış bir durum."

"Alışılarmış! Evet, *bazı* insanlar için! Ve burada, tüm şanssız yerlerin arasında *burada*! O adamla gerçekten tanışmak zorunda kalabilirim-!"

"Bunun seni üzmesine izin verme!" dedi aldatıcı bir . "Duygusuz görünmek istemem, ama bu kadar kötü bir saldırıyla yatıp kalkamazsın. Bu eve! Umarım Miles Calverleigh'le karşılaşma ihtimaliniz olmadığına göre, en azından *bu* duruşmadan kurtulmuş oluruz. Kendisi şu anda Bath'da *değil*."

"Değil mi?" dedi hevesle. " zaman nerede?"

"Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok," diye soğuk bir şekilde cevap verdi.

Daralmış, kuşkulu gözlerle ona baktı. "Geri dönmek mi istiyor?"

"Umarım öyledir!" dedi, onu tehlikeye karşı uyarması gereken bir şekilde gülümseyerek.

"Öyle umuyorsun! O zaman doğru, değil mi? Adam seni yiğitliğinin nesnesi yapma küstahlığını göstermekle kalmadı, sen de onu bu konuda cesaretlendirdin! Babamın bir gün seni ciddi bir ihtiyatsızlığa sürükleyeceğinden korktuğu o kararsız karakterinden *henüz kurtulmamışsın*. Cornelia'nın her zaman tekillik sevgisi olduğuna inandığı şeye hâlâ sahipsin. Hâlâ-"

"Biliyor musun James, Bayan Ruscombe'un Cornelia'ya düzenli olarak gönderdiği raporlara daha az dikkat etsen daha mutlu olacağına inanamıyorum." diye araya girdi. "Eğer burada yaşasaydın, hiç dikkat etmezdin!"

Adam kızardı. "Eğer bana Cornelia'ya göndermeyi görev bildiği istihbaratın doğru olmadığını söylüyorsanız, sözünüzü doğal olarak kabul etmek zorundayım."

"Size söylemem gereken tek şey daha önce de söylediğim şey: vaktinizi boşa harcıyorsunuz! Ben çocuk değilim ve ne yaptığım beni ilgilendirir! Şimdi, lütfen, hançer çizmeye gelmeden önce başka bir konuyu tartışalım!"

Oldukça sessiz konuğuyordu ama bu kez çok sinirlenmişti. Bunu fark etmiş gibiydi, çünkü odada bir tur daha attıktan sonra daha ılımlı bir tonda şöyle dedi "Sırtınızı yere getirmek istemem. Senin üzerinde hiçbir otoritem olmamasına rağmen senin kardeşin olduğumu unutma! Yaptığın şey beni ilgilendirmekten başka bir işe yaramaz. Yalvarırım söyleyin bana, bu adama karşı gerçekten bir tarafgirliğiniz var mı?"

Konuşmadan ona baktı, ama gördüğü onun değil Miles Calverleigh'in yüzüydü. Gözlerine bir gülümseme yerleşti; gözlerini kardeşinden çevirdi ve oturup ateşe baktı. "Ah, evet!" dedi usulca.

İnledi. "Peki ya o? Sana bir teklifte bulundu mu?" Kadın başını salladı ve adam yine inledi. "Zavallı kızım! Sana içtenlikle acıyorum! Bana anlattıklarının tek bir kelimesinin bile ağzımdan çıkmayacağından emin olabilirsin! Calverleigh ile evlenemezsin. Yüce Tanrım, insan Senin yaşında-" Sözüünü kesti ve hoşgörülü bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Ne de olsa o kadar yaşlı değilsiniz ve insan her yaşta aşık olduğunu hayal edebilir, değil mi? Ama sen de aşık olmak için yeterince yaşlısın. Kendinizi aptallığa, hayatınızı mahvedecek bir çılgınlığa terk etmeden önce bir düşünün! Seninle açıkça konuşmama izin vermelisin."

Bu görevden zevk alabilirim. Buna tiksintiyle baktığımı itiraf etmeliyim: Gerçekten de kız kardeşlerimden herhangi biriyle bu tür konuları tartışmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim! Calverleigh iyi biri değil. Şöhreti-"

"Çok kötüydü, değil mi?" diye onayladı.

"Evet, sevgili kardeşim, ! Kariyerinin ayrıntılarıyla kulaklarını kirletmeyeceğim-Abigail! Bunu *gölünecek* bir konu olarak mı görüyorsun?"

"Özür dilerim!" dedi kıkırdayarak. "Bir insanın yüzüne gülmek hiç de nazik bir davranış değil, ama elimde olmadan bunu yaptım! Birden Miles Calverleigh'in sizi böyle saçma sapan konuğurken dinlemekten ne kadar hoşlanacağını düşünüyordum ve ne diyeceğini merak ettim! Gerçi konuda çok iyi bir fikrim var! Kesinlikle çirkin olurdu, bu yüzden belki de burada olmaması iyidir, çünkü sizi çok şaşırtırdı - sizi kusturmaya yetecek kadar, diyebilirim! Kulaklarımı daha fazla kirletme, James! Unutma ki ben uzun zaman önce liderlikten çıktım! Onun şöhreti zerre kadar umurumda değil."

"Sen histeriksin!" diye bağırdı. "Ne söylediğinin farkında değilsin! O ilkesiz bir adam, *size* öğretilen erdemlerin hiçbirine saygı duymuyor!"

"Ah, *onları hiç !*" dedi içtenlikle. "Aile yükümlülüklerine de hiç aldırış etmiyor ve ben de onun tamamen haklı olduğu sonucuna hızla varıyorum."

Bastırarak söyledi: "Söylemekten zevk aldığın tuhaf Geyleleri hoş görüyorum, ama bu kadar çılgınca ve düşüncesizce konuşmak sana hiç yakışmıyor. Calverleigh'in itibarını zerre kadar önemsemediğini söylediğinde ne dediğini anlamıyorsun, çünkü bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun. Bilseydiniz şok edici olurdu."

"Peki, sen de bu konuda hiçbir şey , değil mi?" dedi. "Hindistan'a gönderilmeden önce pek bir şey biliyor olamazsın, çünkü sen ondan daha gençsin ve o zaman sadece yirmi yaşındaydı; ve o tarihten itibaren onun hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirsin."

Ellerini arkasında kavuşturmuş, parmakları kasılmış bir halde odanın içinde bir tur daha atmak zorunda kaldı. Tekrar durduğunda duyulabilir bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Abby! Burada Bir Wendover ile Calverleigh arasındaki herhangi bir ittifakı imkansız kılan koşullar! Daha fazlasını söyleyemem: Size bunun böyle olduğunu söyledim bana inanmalısınız!"

"Daha fazlasını söylemene gerek yok," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.
"Ne olduğunu biliyorum, yirmi yıl önce!"

"Ne?" Bir an için dehşete düşmüş gibi baktı, sonra da inanamadı.
"Bilemezsin!"

"Oh, evet! Celia'yla kaçtı, değil mi? Ama onun ailesinin ve bizim ailemizin tarzına uygun olarak her şey örtbas edildi ve sonuçta Rowland'la evlendi."

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu, şoke olmuştu.

"Tabii ki o söyledi-Miles Calverleigh!"

Çenesi düştü. Konuşmakta zorlanıyor gibiydi ve kekeledi: "*Calverleigh* mi söyledi? Calverleigh'in kendisi mi? Yüce Tanrım!" Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Kadın eğlenerek onu izlerken, adam mendilini çıkardı ve alnını sildi. Duygularını bir ölçüde kontrol altına alarak şöyle dedi: "düşündüğümde de kötü! Utançtan ölmüş olmalı! Her türlü edep kalıntısını kaybetmiş olmalı!"

"Kaybedecek en ufak bir terbiye kırıntısı olduğunu sanmıyorum," dedi. Düşünceli bir şekilde. "Utanç konusuna gelince, bilmiyorum ama Celia'yla kaçtığı için utanmıyor. Olması için pek bir neden göremiyorum. Düşüncesizceydi -ve elbette uygunsuzdu- ama çok gençti ve babası Celia'yı Rowland'la nişanlanmaya zorladığında, bunun ona en uygun yol gibi göründüğünü söyleyebilirim.

yapılması gereken tek şey. Onu suçlamıyorum. Suçladığım ve kalbimin derinliklerinde hor gördüğüm kişiler babam, Morval ve Rowland!"

Sabit bir şekilde ona baktı ve sesini alçaltarak, kıyamet gibi bir ses tonuyla şöyle dedi "Her şeyi bilmiyorsun! *Ertesi güne kadar* yakalanmadılar!"

Gülmemeye çalıştı ama adamın korkunç hali ona fazla gelmişti. Böyle bir ahlaksızlık karşısında dehşete düşerek sertçe şöyle dedi: "Ruhum üzerine yemin ederim! Sen ve o alçağın birbirinize çok benzediğinizi düşünmeye başladım!"

"Evet, James: Ben de öyle düşünmeye başladım!" diye kabul etti, önlenemez kahkaha patlamaları arasında.

Belki de tam bu sırada, bir hoş geldin telaşıyla odaya giren Selina tarafından bölünmeleri büyük bir şanstı. Selina için aile bağları her şeyden önemliydi; sevgisi derin olmasa da içten ve samimiydi. James'i gördüğüne gerçekten sevinmiş, onu sevgiyle kucaklarken ondan aldığı son mektubun kendisinde büyük bir öfke uyandırdığını unutmuştu.

"James! *Vay be!* Ne büyük sürpriz! En ufak bir fikrim yoktu ve akşam yemeği için sadece tavşan ve soğan yahnisi! Şimdi, keşke bilseydim! Ama

Betty ya da Jane kasabaya gidip birkaç keklik ya da Fletching'in çok güzel giydirdiği ve senin de her zaman sevdiğin geyik etinden temin edebilirler."

Ama James kız kardeşleriyle yemeğe kalmıyordu. Posta arabasıyla Londra'ya dönüyordu.

Hayal kırıklığına uğrayan Selina duraksadı: "Kalmıyor musun? Ama, James-! Pelerin çantanı getirmiştin! Mitton onu odana taşıdı ve yatak hazırlanır hazırlanmaz çantanı açacak!"

"onu tekrar aşağı indirmesini söyleyin. Niyetim burada bir gece kalmaktı ama bu odaya girdiğimden beri öğrendiklerim beni o kadar sarstı ki -dehşete düşürdü diyebilirim- Londra'ya dönmeyi tercih ettim!"

"Aman Tanrım!" dedi Selina, Abby'ye çılgınca soran bir bakış fırlatarak. "Abby'nin size söylediğine göre, artık endiKelenecek bir tehlike olmadığına inandığınızı mı söylemek *istiyorsunuz*? Fanny hastalandığından beri o zavallı sadece *bir kez* aradı ve ben kendi gözlerimle onun nasıl bir yaratık olduğunu gördüm!"

"Genç Calverleigh'den söz etmiyorum," dedi James sert bir sesle, "Bath'a, şu son derece rahatsız edici söylentilerin gerçek olup olmadığını öğrenmek umuduyla geldim.

bana ulaşan haberlerin gerçekte pek ilgisi yoktu. Bunun yerine, kız kardeşinizin eşiğinizi geçmesine asla izin verilmemesi gereken bir adama aşık olduğunu öğrendim!"

"Hayır, hayır! Ah, lütfen böyle şeyler söyleme James!" diye yalvardı Selina belli belirsiz. "Giyim tarzını beğenmesem de son derece saygıdeğer biri.

-Çok dikkatsizdi ve bize resmi bir ziyarete çizmeleriyle geliyordu!-ve tabii ki gençken Hindistan'a gönderildiğine göre çok kaba biri olmalıydı- böyle zalimce bir şey yapmanın doğru olduğunu düşündüğümde değil, çünkü düşünmüyorum ve asla düşünmeyeceğim ve çok ilginç bir yer olsa da çok sağlıksız olan ve onu bir ceviz kadar kızartan Hindistan'da yaşamaya mahkum edildiği bunca yıldan sonra eşikten geçmesine izin verilmemesi gerektiğini söylemenin *en* büyük haksızlık olduğunu düşünüyorum! Ve Abby benim olduğu kadar senin de kardeşin!"

"Abby, Calverleighle evlenecek kadar edepten, ailesine borçlu olduğu görev duygusundan uzaklaşırsa, artık benim kız kardeşim olamaz!" dedi korkunç bir sesle.

"Beni caydırmanın yolu bu değil!" dedi Abby.

"Hayır, hayır, sevgilim!" diye yalvardı Selina. "Dua et yapma-! James'in O! kastettiği"

"Söyleyeceklerimi dinledikten sonra, Selina-"

"Evet, ama şimdi olmaz!" dedi Selina telaşla. "Mitton şu *anda* Şeri, şapkamı ve pelerinimi çıkarmalıyım, sonra da Her zaman yediğimiz öğle yemeği zamanı, biliyorsun - sadece pişmiş yumurta ya da bir lokma soğuk et - ve daha sonra, sen *daha sakın* olduğunda ve ciddi bir tartışmanın tadını çıkarırken her zaman çok can sıkıcı olan rahatsız edilmeyeceğiz. Hayır, öyle demek istemedim! *Zevk* almıyorum, çünkü şimdiden bir spazm hissetmeye başladım!"

James ona biraz tedirginlikle baktı ve daha yumuşak bir sesle: "Pekâlâ, söyleyeceklerimi erteleyeceğim. Ben öğle yemeği yemem ama bir fincan çaydan memnun olurum."

"Evet canım, tabii ki, yine de yolculuğunuzdan sonra bir lokma *bir şey* yemenin iyi olacağına ikna oldum!"

Abby, "Üstüne gitme Selina! Safrası var," dedi.

"Bilious! Oh, o zaman, şaşılacak bir şey *yok-*!" diye bağırdı Selina, yüzü aydınlanıyordu. "Tam sana göre bir şeyim var, sevgili James! Hemen getiriyorum, ama sakın şeri getirme!"

Daha sonra odadan kaçtı ve onun öfkeli inkârına aldırış etmedi.

"Dikkatli ol James!" dedi Abby kötü niyetle. "Selina'yı şiddetli kasımlara sürüklersen kendini köpükler içinde bulursun!"

Ona tiksindirici bir bakış fırlattı. "Bana daha fazla ciddiyetsizlik etme, Abigail! Öğle yemeğinden sonraya kadar başka bir şey söylemeyeceğim."

"Bana hiçbir zaman daha fazlasını söylemeyeceksin," diye cevap verdi Abby. "Zaten çok fazla şey söyledin! Fark etmemiş olabilirsin ama güneş yarım saat önce çıktı. Öğle yemeğinden sonra ne yapacağım, sevgili James? Fanny'yi gezmeye götür!"

Bu sözlerle birlikte, büyük bir tatlılıkla gülümseyerek, Fanny'ye kendisini bekleyen ikramı haber vermek üzere oradan ayrıldı.

Fanny de tedirginlikten muzdaripti. Endişeli bir hale büründü, Şüpheli yüzünü teyzesine çevirdi ve şöyle dedi: "Amcam burada ne kadar kalacak? Onu görmek istemiyorum!"

"Korkma aşkım!" dedi Abby neşeyle. "Amcan da seni görmek konusunda aynı derecede isteksiz! Ona hâlâ bulaşıcı olduğunu söyledim."

Fanny kendiliğinden bir kahkaha attı. "Ah, *Abby*! Ne yalan ama!"

"Evet, bu benim vicdanımı çok rahatsız ediyor ama sizi kendimin bile katlanamayacağı bir şeyden kurtarmak için bir iki yalan söylemekten çekinmem. Grimston size bir tepsi getirecek. Şimdi ahırlara bir mesaj göndermeliyim."

Ama sonunda Fanny'yi gezintiye çıkaran Abby değil, Lavinia Grayshott oldu. Abby tam Fanny'nin yanındaki arabada yerini almaya hazırlanırken Lavinia koşarak geldi ve şöyle haykırdı nefes nefese: "Oh ünlü! Sonunda dışarı çıkıyorsun! Yakında daha iyi olacaksın! Oh, Bayan Abby, özür dilerim! Nasılsınız? Fanny'yi görmeye geliyordum, ona bu kitabı getirecektim! Oh, ve, Fanny, onu nasıl açtığına dikkat et! İçinde Oliver'dan bir akrostiş var!"

Abby, Fanny'nin yüzündeki parlayan ifadeyi gördü ve Fanny'nin Lavinia'nın arkadaşlığını kendisinininkine tercih edeceğini anladı. Bu bilgi küçük bir kalp ağrısı hissetmesine neden oldu ama tereddüt etmedi. Lavinia'ya gülümseyerek şöyle dedi: "Neden benim yerime Fanny ile gitmiyorsun? İster misin?"

Cevap Lavinia'nın yüzünden okunuyordu. "Oh-! Ama siz, hanımefendi? Onunla gitmek istemiyor musun?"

"Hiç de bile!" dedi Abby. "Yapacak bin bir işim var ve ondan kurtulduğuma memnun olacağım! Araba sizi eve götürecek, Martha bir sakınca görmezse Fanny'yi sizin sorumluluğunuza bırakacağım."

Martha, Lavinia'nın izinden daha yavaş ilerleyerek Lavinia da arabaya atladı. Araba gözden kaybolmadan önce Abby iki kafayı bir arada gördü ve sırların çoktan paylaşıldığını tahmin etti. Eve geri dönerken bir iç geçirdi. Fanny'yle aralarında bir kısıtlama vardı, çünkü Fanny onun Stacy Calverleigh'e düşman olduğunu biliyordu. Belki de Lavinia'ya içini dökecek ve bunun için kendini daha iyi hissedecekti.

Bölüm XVI

Selina'nın tavsiyesine gecikmeli olarak uyan Abby, yatmak için yatak odasına çekildi. Beklentisinin aksine, neredeyse hemen uykuya daldı ve James evden çıktığında hâlâ uyuyordu.

Uyandığında saat beşe geliyordu ve ev çok sessizdi. Sahanlıkta Bayan Grimston'la karşılaştı ve ondan Bayan Fanny'nin salonda olduğunu ve görünüşe bakılırsa yolculuktan hiç de kötü etkilenmediğini, Bayan Selina'nın da Bay James çıkmaz dinlenmek için yukarı çıktığını öğrendi. Bu sözlerin uğursuz bir tınısı vardı, ama ardından spazmlardan ya da çarpıntılardan söz edilmediği ve üzücü bir durum olmadığı için

Selina'nın odasından gelen sesler duyuluyordu, Abby bunların sadece Bayan Grimston'ın James'ten hoşlanmamasından kaynaklandığını umuyordu. Merdivenlerden aşağı indi ve Fanny'yi Lavinia'nın ona hediye ettiği romanın üzerine başını eğmiş buldu. Abby odaya girdiğinde başını kaldırıp baktı ve Abby onun solgun görüldüğünü ve yapmacık gülümsemesinin zoraki olduğunu hemen fark etti.

"Yorulmadın mı sevgilim?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür . Hayır, hiç de değil! Lavvy'nin bana getirdiği kitabı okuyorum: çok heyecanlı bir hikâye! Elimden bırakamıyorum!"

Ama Abby nakışla uğraşırken ve dikişlerinin arasında gizlice yeğenini izlerken, kitabın Fanny'yi fark etmemişti. Onu bir kalkan olarak kullanıyordu. Lavinia'nın patavatsız dilinin iş başında olduğu kuşkusu Abby'nin aklından geçti. Biraz sonra çalışmasını katlarken şöyle dedi:

"Akşam yemeğine oturacak mısın, Fanny?"

"Oh!" Fanny küçük bir sıçrama yaptı. "Yemek vakti mi? Evet, bilmiyorum, evet! Artık hasta değilim!"

Abby ona gülümsedi. "Elbette değilsin, ama bugün ilk kez dışarı çıktın ve Lavinia'nın senin başını ağrıtabilecek kadar gevezelik ettiğini öğrenmek beni şaşırtmaz! Çok tatlı bir kız, ama çok geveze!"

Artık Lavinia'nın ispiyonculuk yaptığından emindi. Fanny'nin çenesi yukarı kalktı ve gözleri aynı anda hem meydan okuyan hem de savunmacı bir ifadeye büründü. "Oh, ben Lavinia'nın O!" dedi, acınacak derecede inandırıcı olmayan bir . "Her zaman harikulade şeylerle doludur, ama-ama çok eğlendirici, bilirsin!"

Evet, diye düşündü Abby, Lavinia Stacy'nin hainlik hikâyesini kulaklarına küpe etti ve tam olarak inanmasa da doğru olabileceğinden korkuyor.

Dürtüsü Fanny'yi kollarına almak, geçmişte sık sık yaptığı gibi onu sevmek ve teselli etmektir, ama yeni ve daha derin bir anlayış onu tereddüt ettirdi.

Fardle kapı aralığından uğursuz bir sesle, "Müsaade ederseniz Bayan Abby," dedi, "eğer uygunsa sizinle biraz konuşmak isterim!"

"!" Abby, hissetmekten çok uzak olduğu bir hafiflikle, "Elbette," dedi. Fardle'ı odadan çıkarken takip etti ve sordu: "Ne oldu?"

Bayan Wendover'ın sadık , büyük hanımın gözlerini ona dikti ve şaşırtıcı bir açıklama yaptı

Bayan Abby, size Bayan Selina'nın görünüşünden hoşlanmadığımı söylemek zorundayım - hiç de değil!"

"Oh!" dedi Abby zayıf bir sesle. "Kendini kötü mü hissediyor? Yanına geleceğim."

"Evet, hanımefendi. Hiçbir zaman pireyi deve yapan biri olmadım," dedi Fardle yanlış bir şekilde, "ama on dakika önce Bayan Selina'yı giydirmeye gittiğimde bu beni oldukça şaşırttı. Onu neyin bayılttığını söylemek bana düşmez Bayan Abby, umarım görevimi daha iyi biliyorumdur ve onu yakanın Bay James olduğuna inandığımı söyleyebilirim. Tüm bildiğim Bildiğim kadarıyla, adam evden ayrılır ayrılmaz odasına çıktı ve yatağında dinleneceğini söyledi, ki bu beklenen bir şeydi. Ama yanına gittiğimde yatağında değildi, zaten yatmamıştı da.

Kendiniz görün, bayan. Yemeğe inmeyeceğini ve kendisine bir tepsi gönderilmesini istemediğini söylemek dışında tek kelime etmedi. Bu onun yapacağı bir şey değil Bayan Abby ve insan düşüşe geçeceğinden korkuyor."

Bu yüreklendirici öneri üzerine Abby'yi Selina'nın odasına götürdü. Kapıyı nazikçe ama sertçe yüzüne kapatan Abby, odanın öbür ucunda, ateşin yanında hareketsiz oturan, şalını omuzlarına dolamış, yüzünde Abby'nin daha önce hiç görmediği bir ifade olan kız kardeşine baktı.

"Selina! Canım!" dedi ve hızla ilerleyip dizlerinin üzerine çökerek Selina'nın ellerini kendi elleri arasına aldı. Selina'nın gözleri, Abby'yi bir gözyaşı selinden çok daha fazla şaşkın bir bakışla ona doğru döndü. "Düşünüyordum," dedi. "Düşünüyordum ve düşünüyordum ... Benim hatamdı. Onu partimize davet etmemiş olsaydım Cornelia'ya böyle şeyler yazmazdı."

"Saçmalama, canım!" Abby ellerini hafifçe ovuşturarak konuştu. "Biliyorsun, bana bu konuda tek kelime etmeyeceğine söz vermiştin. Kadın!"

Selina'dan bir gülümseme koparmayı ummuştu ama Selina ona anlamsızca sonra şöyle dedi "Kızdığım içindi! *Bu* yüzden onunla evleneceğini söyledin, değil mi? Ama öyle demek istemedim Abby, öyle demek istemedim!"

"Goosecap! Yapmadığını biliyorum!"

Selina'nın ince parmakları kendi parmaklarının etrafında pençe gibi kapandı. "James böyle bir şey olmadığını söyledi, ama ben ona öyle bir şey olmadığını söyledim! Hepinizin sonunu getirdi, değil mi? Tahmin ettim.

nasıl gerektiğini. Ona söyledim. Bay Calverleigh'le evlenmeyi aklından bile geçirmeyeceğini söyledim. Ve yapmazsın, değil mi Abby?"

Selina'nın gergin ve araştıran gözleriyle karşılaşan Abby tereddüt ettikten sonra şöyle dedi: "Hayatım, neden kendini böyle bir sokuyorsun? Evlenmemi *istediğini* sanıyordum?"

"Bay Calverleigh olmaz! Senin hatırın dışında bunu hiç *istemedim*, ama düşündüm ki, Bay Dunston'la evlenseydin -o kadar nazik, her yönden o kadar uygun- ve herkes memnun olsaydı ve sen de benden uzaklaşmasaydın, *tam olarak* uzaklaşmasaydın, çünkü seni her gün görebilirdim.

."

"Selina, senden asla tamamen uzaklaşmayacağım," dedi Abby sessizce. "Bu sadece sinirlerin gerilmesi! James'in seni telaşlandırmasına izin vermişsin. Topuklu ayakkabılarına ve dikkatsiz tavırlarına rağmen Bay Calverleigh'den hoşlanmıyorsun. Gençliğinin günahları yüzünden onu mahkûm etmenin ne kadar haksız olduğunu ilk söyleyen sizdiniz!"

"Ama onunla evlenmek *istediğini* bilmiyordum," dedi Selina basitçe. "O zaman ben de bilmiyordum. Gel, canım, o zaman evlenmek için bu çaresizlik!"

Ama Selina hâlâ elini tutarak böyle bir evliliğin yol açacağı kötülükleri sıraladığında, umutsuzluğa kapılmak için her türlü neden varmış gibi görünüyordu. Liste uzundu ve geniş bir alana yayılmıştı: Aile üyelerinden birinin bir kara koyunla evlenmesinden dolayı ailenin uğrayacağı aşağılanma; Bayan Ruscombe'un alayları; Selina'nın çok iyi tanındığı Bath'da kalmasının imkânsızlığı; genç kızlığının eşiğindeki Fanny'ye verilecek zarar Fanny'nin en sevdiği teyzesinden ayrıldığı için duyduğu mutsuzluğu; James'ten, Jane'den ve belki de Mary'den uzak kaldığı için kendi mutsuzluğunu.

Bu noktada Abby açıklama yapmak için harekete geçti: "Ama sen , aptal!"

"James beni uyarmıştı. Beni öfkeyle terk etti! Çünkü ona ne yaparsan yap senden asla vazgeçmemem gerektiğini , ki asla vazgeçmem! Ve eğer seni desteklersem kendimi ailemden söyledi

-O kadar *korkunç* ki Abby, seçimimi yapmadan önce dikkatlice düşünmem gerekirdi, ama ortada bir seçim yok, bu yüzden ne kadar aptalca bir şey söylüyor ve eğer olsaydı, senden başkasını seçeceğimi nasıl düşünebilirdi? Ve

Onun yüzünü bir daha görmemeye gelince, sana karşı kaba davrandıysa benim yüzümü görmek için bakmaması gerektiğini söyledim, ki bu doğru, sadece bunu dayanamıyorum, çünkü biz her zaman çok mutluyduk ve diğerlerini çok sık görmesek de onlar bizim *ailemiz!*"

Abby bu beklenmedik şampiyonluktan o kadar etkilendi ki gözleri yaşardı. "Ah, sevgilim! Ne kadar cesursun, ne kadar *sadıksın!* Beni gerçekten bu kadar çok mu seviyorsun?"

"Ama tabii ki biliyorum!" dedi Selina.

Abby onu öptü. "Kız kardeşlerimin en iyisi!" dedi buğulu bir gülümsemeyle. "Ama James'e gelince-! Seninle böyle konuşmaya nasıl *cüret* etti? Keşke *ben* de orada *olsaydım!*"

"Oh, hayır Abby! Çok, çok daha kötü olabilirdi! Ve onu suçlayamazdım. Bana söylediği zaman değil!"

"Sana ne demiştim?" diye sordu Abby sertçe.

Selina ürpererek yüzünü başka tarafa çevirdi. "Celia...!"

"Demek bunu sana söyledi, öyle mi? Tüm o kıkırdayan *aptallar* arasında!" Abby öfkeyle haykırdı.

"Kendini bana söylemek zorunda hissetti ve tabii ki anlıyorum -çünkü Bay Calverleigh'in gençken çok vahşi olduğunu düşünmüştüm, ki bu benim *hoşlanabileceğim* bir şey değil, ama yine de-! Bu yüzden bana gerçeği söylemek zorunda kaldı ve bu beni tamamen batırdı ve keşke söylemeseydi demekten kendimi alamıyorum, çünkü çok daha rahat olurdu, sadece çok yanlış, ama öyle olduğunu bilmemelidim!"

"Bunu aklından çıkar!" dedi Abby. "Beni ilgilendirmiyorsa, seni de ilgilendirmesine gerek yok! İnsanlar bunu bilseydi biraz garip olurdu, ama ve her halükarda Celia, Rowland'ın *karısı* değildi. oldu!"

Selina dehşet içinde ona baktı. "Abby, *yapamazsın!* Bir adam- Abby, *düşün!* Hayır, hayır, bunu yapmayacağına *söz ver!*" Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başladı. "Ah, Abby, beni bırakma! Sensiz nasıl yaşayabilirim?"

"Sus, Selina! Henüz hiçbir şeye karar verilmedi. , telaşa kapılma! Gel, seni yatağına yatırayım! Çok yorgunsun. Fardle yemeğinizi size getirecek ve-"

"Tavşan ve soğan!" diye haykırdı Selina, çaresizlik içinde hıçkırıklara boğularak. "Yapamadım, yapamadım!"

"Oh!" Abby'nin dudaklarını alaycı bir gülümseme büktü. "Hayır, ben de yapabileceğimi sanmıyorum."

Bu belki de bir şanstı, çünkü ona hiçbir fırsat sunulmamıştı. Bu ya da başka bir yemeğe katıldı. Selina'nın hıçkırıkları korkunç histeri nöbetlerinden birinin başlangıcıydı ve buna spazmlar ve çarpıntılar eşlik ettiği için Abby'nin onu terk etmesi uzun sürdü. Selina sonunda bitkin bir uykuya daldığında, aynı derecede bitkin olan kız kardeşinin istediği tek şey yatağıydı.

Sabah olduğunda Lavinia'nın gerçekten de ispiyonculuk yaptığına dair şüpheleri doğrulanmıştı. Bayan Grayshott Abby'yi görmek için Sydney Place'e geldi.

"Sana söylemekten başka bir şey yapamazdım, Abby, ve özür dilerim! Lavinia'ya hiç bu kadar kızmamıştım! En kötüsü de bunu bilerek yapmış olması ve bunun için üzgün olmaması! Bana ne yaptığını anında söyledi. Dün eve geldiğinde elbette çok üzüleceğimi biliyordu ama Fanny'nin arkadaşı olduğunu ve onu uyarmakta haklı olduğunu söyledi."

"Belki de öyleydi," dedi Abby. "Bilmiyorum. Fanny'nin buna pek inandığını sanmıyorum."

"Hayır, bunu da Lavinia söyledi. Ama Oliver, söylemese bile, bunun doğru olduğunu öğrenmenin zavallı çocuk için yarattığı şokun hafifleyeceğini düşünüyor. Ama bu işe karışmak Lavinia'nın işi değildi! Canım, ne kadar yorgun görünüyorsun!"

"Biraz yorgunum," diye sahiplendi Abby. "Kız kardeşim bugün pek iyi değil, o yüzden ..."

Cümleyi yarım bıraktı, ama Mrs. Grayshott Edgar Binaları'na öylesine kaynayan ve aciz bir öfke içinde döndü ki, oğluna alışılmadık bir kinle, Bayan Wendover'ın sayısız rahatsızlığının onu ne kadar çabuk götürürse Abby için o kadar iyi olacağını söyledi.

Sydney Place'den ayrılalı çok olmamıştı ki, mühürlü bir mektup teslim edildi.

Eve. Mektup Fanny'ye gönderilmiş ve Mitton tarafından salonda kendisine getirilmişti. Fanny titreyen eliyle mektubu aldı, yırtıp açacakmış gibi yaptı, sonra da anlaşılmaz bir mazeretle odadan çıktı.

Kadın geri dönmedi. Mektubun Stacy Calverleigh tarafından gönderilmiş olabileceğini tahmin eden Abby, giderek artan bir tedirginlik içinde tam bir saat bekledikten sonra odasına çıktı.

Fanny pencerenin yanında oturuyordu. Abby'ye baktı ama hiçbir şey söylemedi ve yüzü o kadar taş gibiydi ki Abby tereddüt etti. Sonra Fanny'nin gözlerindeki çaresiz acıyı gördü ve yanına gitti, konuşmadan onu kucakladı.

ve onu sıkıca tuttu. Fanny direnmedi, ama belki bir dakika boyunca bir heykel gibi kaskatı kesildi. Abby parlak buklelerini okşayarak şöyle dedi Sanki dizlerini sıyıran çok daha genç bir Fanny'ye seslenir gibiydi: "Boş ver, sevgilim, boş ver!"

Bu aptalca sözlerin yetersizliği için kendini lanetleyebilirdi; ama Fanny'nin içinden bir titreme geçti, içini parçalayan bir hıçkırık koptu, Abby'nin kollarına döndü ve ona sarıldı, bastırılmış duygularıyla parçalanmış ve sarsılmıştı son iki haftadır.

Tekrar sakinleşmesi uzun sürdü, ama yavaş yavaş hıçkırıkları acınası hıçkırıklara dönüştü ve Abby'nin kucağında, başı Abby'nin omzunda ve kirpikleri yanaklarında ıslak bir şekilde gevşekçe yattı. Abby ona içmesi için biraz su getirdiğinde, kırık bir sesle şöyle dedi: "Oh, hayır! Bu çok rahat!" Sonra da şöyle dedi: "Biliyordun, değil mi?"

"Biliyordum ama sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Lavinia bana söyledi. Ona inanmadım. Ama doğrudu. Bu sadece benim şansımı, değil mi?"

"Korkarım öyle, sevgilim."

Fanny konuşmadan önce bir sessizlik daha : "Çok aptalca davrandım. Çok da kötüydüm. Onunla kaçmak istedim."

"Yine de böyle bir şey yapacağınızı sanmıyorum."

Fanny içini çekti. "Bilmiyorum. Bazen yapamayacağımı düşündüm, ama onunla birlikteyken-" Sesi kesildi ve tekrar konuşabilmesi için bir iki dakika geçti. "Sonra hastalandım ve başkaları beni ziyarete geldiğinde bile gelmedi ya da bana yazmadı. Bunun beni görmesine izin vermeyeceğinizden korktuğu için olduğuna inanmaya çalıştım, ama sanırım biliyordum.

Lavinia bana Bayan Clapham'dan söz ettiğinde önce bunun doğru olamayacağını düşündüm, sonra olarak emin , sonra da mektup geldi." İçinden bir ürperti geçti. "Abby, midemi *bulandırdı!*

Gerçekten hasta!"

"Size fikrini değiştirdiğini mi söyledi?"

"Hayır. Sanırım buna katlanabilirdim. İnsanlar aşktan vazgeçer, değil mi? Eğer bana benden daha çok sevdiği biriyle tanıştığını söyleseydi- Ama söylemedi. Hastalanmadan önce aptal bir okul kıızıydım, ama artık büyüdüm ve bir daha asla içeri alınmayacağım."

Abby'nin gülümsemeye niyeti yoktu. Dedi ki: "Umarım bir daha kimse seni yanına almaya çalışmaz, canım."

"Hayır, çünkü bir daha aşık olacağımı sanmıyorum. Amcam dün onu gördü, değil mi? Abby, onu çağırmadın, değil mi?"

"Onu çağırmamakla kalmadım, aynı zamanda evde on dakikadan fazla kalmadan onu kelepçeledim."

"Bunu yapamayacağını düşünmüştüm. Oh, Abby, özür dilerim! Korkunç derecede kırıncı ve kaba davrandım, ama olsun istemedim! Seni dünyadaki herkesten daha çok seviyorum!"

"O zaman seni affetmek için elimden geleni yapacağım!"

Sulu bir kıkırdama bu haykırışı karşıladı. "Hâlâ yanımda olduğun için çok mutluyum. Her zaman için, Abby!" Abby'nin elini yanağına götürdü ve orada kucakladı. "Ben de Selina Teyze'yi seviyorum elbette, ama görev . *Sadece* Selina Teyzem olsaydı, burada yaşamaya devam dayanamazdım."

Abby bunu karışık duygularla duydu. Kalbini ısıtmasına rağmen aynı zamanda batmasına da neden oldu. Miles Calverleigh'in görüntüsü gittikçe uzaklaşıyor gibiydi.

"Mektubu yaktım," dedi Fanny aniden. "Ve saç tutamını da. Sence ona bunu söylemek için yazabilir miyim?"

"Oh, bunu yapmamalıyım! Ona hiç aldırış etmemek çok daha onurlu bir davranış!"

"Evet, sadece-" Göğsü kabardı. "Öldüğü güne benimkini saklayacağını söylüyor, gerçekten sevdiği tek kızın anısına! Beni hasta eden de *buydu*!"

"Hiç şaşırmadım. Beni de hasta ediyor."

"Ve benden kendi iyiliğim için vazgeçiyormuş gibi davranıyor, çünkü amcamla konuştuktan sonra onun rızasını kazanma umudu olmadığını ve rızası olmadan evlenmemizin çok yanlış olacağını anladı ve benim piçman olmamdan korkuyor ve-Abby, her kelimesi yalandı! Bana böyle şeyler yazabileceğine inanamazdım! Bir de beni kandıracak kadar saf olduğumu düşün! Çünkü en başından beri amcamın razı olmayacağını biliyordu, senin de razı olmayacağını biliyordu ve bu yüzden onunla kaçmamı istedi!" Doğrulup oturdu, gözleri ve yanakları

Öfkeden alev alev yanıyordu ve elleri kenetlenmişti. "Ondan nefret ediyorum! Ona nasıl aşık olduğumu düşünemiyorum!"

Abby onu bu ruh haliyle cesaretlendirdiği için mutluydu. Fanny birkaç dakika boyunca öfkeleni, ama bu ruh hali uzun sürmedi. Birdenbire yeni bir keder tutkusuyla kendini Abby'nin kollarına attı ve feryat etti: "Ne yapacağım ben? Ah, Abby, çok mutsuzum! Ne yapacağım ben?"

"Sanırım yapılacak en iyi şey Dr. Rowton'un tavsiyesine uymak," diye cevap verdi Abby.

"mi? Oh, hayır! istemiyorum! Gidemem! Gitmeyeceğim!"

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bana ilk kez deniz kenarına gitmeniz gerektiğini söylediğinde kuşkuya kapıldığımı itiraf etmeliyim, çünkü bana göre Kasım ayında deniz kenarından daha melankolik bir yer yoktur. Ama Exmouth'u önerdiğinde Trevisian' orayı ne kadar sevdiklerini hatırladım; biliyorsunuz, Aralık ayında oradaydılar. Globe'da kaldılar ve Leydi Trevisian neredeyse teyzeni oraya gitmeye ikna edecekti ki

Geçen kış o kadar üzgündü ki

Orada kendi evlerindeymiş gibi rahatlar. İklim de mükemmel ve birkaç büyüleyici yürüyüş var, ayrıca ne kadar ilginç keşifler yapılacağını bilmiyorum. Merak ediyordum da, eğer burayı denemeye karar verirse Bayan Grayshott Lavinia'yı bize bağışlar mı? bağışlar mı?"

Yem başarısız oldu. Fanny, Bath'dan uzaklaştırılmamak için ısrarla yalvarıyordu. "Herkes bunun bir süredir Terk edildim!!"

"Eh," dedi Abby kuru bir sesle, "zavallı Mitton'un senin hayran ordundan çiçek, meyve ve kitap almak için kapı önüne kadar koşturmaktan bitap düştüğünü düşününce, aşkım, bence suçu *senin* işlemiş olman çok daha muhtemel!"

Bu konuda ısrar etmedi ama Fanny'nin gururunun da neredeyse kalbi kadar ağır bir darbe aldığını düşünerek biraz rahatladı.

Fanny'nin niyeti iyi olmaktı, küsmek ya da bunun görülmesine izin vermek değil.

Büyük bir sıkıntı içindeydi, ama ara sıra neşeli görünmek için çok çaba sarf etmesine rağmen, morali bozuk ve bunalmış bir haldeydi ve büyük teyzesi gibi, Abby'ye derdini anlatmaktan kendini alamıyordu. Abby, onun yakında umutsuzluktan kurtulacağını umarak sabırla dinledi, fırsat buldukça aklını başka yöne çevirdi ama sempatisini asla esirgemedi.

Selina ise neşeli görünmek için hiçbir girişimde bulunmadı ama ağabeyinin felaket ziyaretinden sonra üç gün boyunca yatağından çıkmadığı ve çıktığında da pek çok ağrı ve sızıdan yakındığı için, belki de sadece Fardle ve Bayan Grimston onun gözlerinin yaşarmasını, sık sık gelen hastalıklardan birine bağlıyorlardı.

Zamanının çoğunu kanepede geçiriyor, uzaktaki bir kapının çarpmasından ya da sokaktaki postacının kornasından irkiliyor; sabahları belirli bir yemeği çok sevebileceğini düşünerek ve yemek sofraya geldiğinde zahmetle üç lokma yiyerek mükemmel aşçısını çileden çıkarıyordu.

Yemek masasına oturdu ve Abby'yi tutmak için bildiği her yolu denedi. "Hâlâ yapabiliyorken senin arkadaşlığının tadını çıkarmama izin ver!" dedi gözyaşları dökerek.

Ablası ve yeğeni arasında Abby'nin kaderi hiç de imrenilecek gibi değildi ve eğer Bay Oliver Grayshott neredeyse her gün Lavinia'yla birlikte Fanny'yi ziyarete gelmese, hava kötüyse onu salon oyunlarıyla oyalamasa ya da güzel günlerde ona gezintilerinde eşlik etmese ya da Sydney Bahçeleri'nde nazik yürüyüşlere çıkarmasa, bu durum onu çılgına çevirebilirdi. Bu ziyaretlerden sonra her zaman daha neşeli olduğu ve Abby'nin iki kelimedenden korkmaya başladığı fark ediliyordu: *Oliver*'ın *dediğine* göre, Fanny Oliver'ın sözlerinin sağduyusuyla ayırt edildiğini bilmenin rahatlığını yaşıyordu. Fanny'nin Oliver'ın sözlerini kabul edeceğini öğrenmek biraz can sıkıcıydı.

Özellikle de onun tavsiyeleri kendisinininkilerle birebir örtüştüğünde... Ama bu tür aşağılık duygularını bastırdı. Bu yakın arkadaşlığın sonucunun ne olacağını merak ediyordu. Fanny Oliver'a aşık değildi. Onu bir kardeş gibi görmeye devam ediyordu ve neredeyse kesinlikle ona güveniyor ve yol göstermesini istiyordu; ama Abby onun kendisine hitap edemeyecek kadar sessiz bir adam olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Yine de kimse bilemezdi: belki de bir ya da iki yıl içinde güveni ve hoşlantısı aşka dönüşecekti. Hayat dolu bir kadının, kendisinden daha ağırbaşlı bir kalıba dökülmüş bir kocayla mutluluğu bulduğu pek çok örnek . Oliver'ın Fanny'yi sevdiğine hiç şüphe yoktu, ama ona Lavinia'ya davrandığı gibi davranıyordu. Sadece ona baktığında bilinçsizce kendine ihanet ediyordu. Biri

Her zaman söylerim, diye düşündü Abby ve hemen Miles Calverleigh'in çok farklı gözlerindeki o içsel parıltıyı ilk ne zaman gördüğüne karar vermeye çalıştı.

Bölüm XVII

Bu arada, Bay Stacy Calverleigh'in yıldızı yükseliyordu ve bu, rahatsız edici bir şekilde azalan kaynaklarına rağmen Birkaç haftalığına White Hart'taki atışını asmak zorunda kalmıştı; ve o

sadece zengin Bayan Clapham'la giderek artan yakınlığının, bu kuruluşun sahibini, faturasının ödenmesinin takdir edileceğini belirtmekten alıkoyduğunu . Bayan Clapham'ı ikna etme çabaları

Dul kadının Leamington'a taşınması başarısızlıkla sonuçlanmış ve onunla ihtiyatlı olandan daha sık bir şekilde insan içine zorunda kalmıştı; ama bunlar Bayan Clapham'ın cilveli bir şekilde onu cesaretlendirmesiyle kıyaslandığında küçük kötülüklerdi. Bay Clapham'la olan seansından hiç hoşlanmamıştı.

James Wendover, ama bunu iyi bir şekilde değerlendirmekte gecikmedi. Fanny'ye yazdığı mektup üzerinde büyük bir titizlikle çalışmış ve mektubun güzel cümlelerini cilalayıp tamamını güzelce kopyaladığında, Fanny'den vazgeçmekle, onun inanmasını beklediği kadar asil davrandığını hissetmişti. Fanny'nin ona tutkulu bir yanıt vermesinden, hatta herkesin içinde karşısına çıkmasından biraz korktu ve Bayan Clapham'ın Bath'dan çekilmeyi reddetme inadına sessizce lanet okudu; ama Fanny'den mektup alamayınca ve arabası Cheap Sokağı'ndaki olağan trafik sıkışıklığı yüzünden durduğunda ondan sadece hafif, mesafeli bir selam alınca, zihni rahatladı ve Bayan Clapham'a bu soruyu sorma özgürlüğüne sahip olduğunu hissetti.

Reddedilebileceği aklına gelmediği gibi, kadının teklifine verdiği yanıt da onu endişelendirmemişti.

"Seninle evlenmek mi?" dedi Bayan Clapham gülerek. "Ben mi? Aman Tanrım, hayır!"

Bunu bir nazlanma algıladı ve oldukça sabırsızlandı, ama en okşayıcı sesiyle şöyle dedi: "Sanırım sana aşık olmama neden olan şey senin şakacılığındı. Ben de kendimi sertleşmiş !"

Sonraki sözleri rahatsız ediciydi. "Bana anlatılanlara bakılırsa, o kadar da sert değilmişsin ama ben Bath'a gelmeden önce Cheap Street'te sana selam veren o küçük, güzel kıza neler uyduruyormuşsun!"

Onu sözlerinden çok, konuşma tarzı rahatsız ediyordu. Onun Fanny'ye ne kadar bağlı olduğunu keşfetme tehlikesi her zaman vardı ve bununla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Kadının sesindeki ve tavırlarındaki değışikliğe hazırlıklı değildi ve bu onu ürküttü. Şimdiye kadar onu aptal, çırpınan küçük bir *saf* kız sanmıştı, ama hiç de saf görünmüyordu ve Sesi sadece kesinlikle ekşi değildi, aynı zamanda nezaketinin bir kısmını da kaybetmişti. Bu onu rahatsız etti, ama sadece bir an için: Kadının bir rakipten şüphelendiğini ve onu kıskandığını fark etti. Güldü ve ellerini havaya kaldırdı. "Ne?

küçük Fanny Wendover? Oh, Nancy, Nancy, seni saçma ve sevimli cadı! Canım, onun kaç yaşında olduğunu biliyor musun? On yedi! Daha okulu bile bitirmedi!"

"Sana daha çok yazıklar olsun!" dedi.

"Evet, gerçekten, eğer onunla barışsaydım. Oh, şu Bath sınavları! Nasıl olacağı konusunda sizi uyarmıştım! Ama itiraf etmeliyim ki bu yaşıta, sırf onunla ilgilendiğim ve ona hafif bir kur yaptığım için bir çocuğun peşinden sürüklendiğimden Güphelenileceğini hiç düşünmemiştim!"

Kadının sandalyesine doğru yürüdü, zarıfçe dizlerinin üzerine çöktü ve kadının ellerini tutarak yüzüne doğru gülümsedi. "Birçok flörtüm oldu ama şimdiye kadar hiç gerçek bir aşk yaşamadım!" dedi kaprisli bir şekilde.

Bayan Clapham, "İçimde bir tane bile yok!" dedi. "Benim de birçok flörtüm oldu, ama koca istemiyorum, bu yüzden kendini pasta yapmayı bırakabilirsin! Dizlerinin üzerine çökerek, sanki Romeo!"

"Sana ne kadar değersiz olduğumu biliyorum, ama bana karşı kayıtsız kalmayacağını ummaya cesaret ettim!" diye ısrar etti.

", kalk!" diye karşılık verdi kadın, ellerini çekerek.

Ona itaat , son derece aptal görünüyordu ve dengesi oldukça sarsılmıştı. Kekeleydi: "Bu nasıl olur? Benimle dalga geçiyor olamazsın! Bu kadar kalpsiz olabileceğine inanamıyorum!"

"Oh, yapamaz mısın?" karşılık verdi, ayağa kalktı ve eteğini silkeleydi.

"Şimdi beni dinle, Bay Düz Yakalayan Calverleigh! Kalplerden bahsetmek sana yakışmıyor ve bana daha fazla tavra atmanın da bir faydası yok, çünkü ben her şeye hazırım! Hoş bir flört yaşadık ve şimdi yapabileceğiniz en iyi şey, kendi oyununuzda kendinizi yenmek ve kendinizi çıkarmaktır! Aksi takdirde duyabileceğin birkaç şey var.

zevk almazdı. Bir kız öğrenciyi fark etmek! Yaptığın şey bir mirasçıyı aldatmaktı ve bu ilk kez olmuyor, eminim!

Bir hanımefendiye yakışmayacak bir şey söylemek istemem *ama*," diye bitirdi, bu isteksizliğin üstesinden gelerek, "sen bir pislikle pislik için evlenecek birisin ve bu gerçek!"

Şok ve öfkenin karışımıyla bembeyaz kesilmişti. Konuşmak için ağzını açtı ama söyleyebileceği hiçbir şey olmadığı için tekrar kapattı. Döndü ve odadan dışarı çıktı.

Hassas bir yapısı yoktu. Bir küçümsemeyi omuz silkerek savuşturabilir, Bay James Wendover'ın uyarılarını kayıtsızlıkla dinleyebilirdi. Ama Bay Wendover'ın küçümsemesi buz gibi bir nezaketle ifade edilmişti. Hiç kimse onun karakterini Bayan Clapham'ın tercih ettiği kaba kabalıkla paramparça etmemişti.

Öfke. Bu öfkeyi kışkırtan şey söylediklerinin doğruluğu değildi; ona - Calverleigh'e- bu şekilde hitap etmeye cüret etmesindeki inanılmaz küstahlığıydı.

Öfkesi dindiğinde yerini korkuya bıraktı; daha önce hiç yaşamadığı kadar ölümcül bir korkuydu bu, çünkü ufak bir iyimserlik belirtisi bile yoktu. Alacaklılarından kurtulmanın hiçbir yolu kalmamıştı; borcunu ödeyebilmek için birkaç parça mücevherini rehin vermek zorunda kalacaktı. White Hart'ta şansını deneyecek ve Londra'ya giden posta arabasında kendine bir yer satın alacaktı. Kendisinden para alabileceği birini düşünmeye çalıştı. Yüz pound, hatta elli pound bile ödünç alabilirdi, ama kimse yoktu - kesinlikle Bath'da kimse yoktu.

Terk etmek gibi çılgınca düşüncelere kapılma noktasına gelmişti. Bavulunu alıp hesabı ödmeden White Harttan kaçarken, garsonlardan birinin içeri girip kendisine York House Oteli'nde çalışan hizmetçilerden biri tarafından getirildiğini söylediği bir mektup vermesiyle yarıda kesildi.

Stacy dikkatsizce karalanmış yazıyı tanıyamadı. tek sayfalık mektubun amcasından geldiğini öğrendi ve onu kısaca o akşam York House'da yemeğe davet etti.

İlk dürtüsü reddetmek oldu. Sonra aklına, bir midilli bile olsa Miles'ı kendisine biraz borç vermeye ikna edebileceği geldi. Cebi oldukça dolu olmalıydı, diye düşündü, çünkü iyi bir servet sahibi olduğuna dair hiçbir belirti taşımamasına rağmen yine Bath'ın en pahalı otelinde kalıyordu, Londra'ya aniden gittiğinde parasını ödememiş olsaydı bunu yapamazdı. Amcasının mektubuna cevap yazarken garsona biraz kalmasını rica etti ve habercinin, cevap beklenmediği söylenerek gittiğini öğrenince oldukça sinirlendi. Davetin bir emir gibi algılanabilecek sertliği ile birleşince, bu bir hakaret anlamına geliyor ve Stacy'nin sınırlarını geriyordu. Bunu görmezden gelmeye karar verdi: amcasının tavırları içler acısıydı ve muhtemelen kırmak gibi bir niyeti yoktu.

York House'a vardığında, Miles Calverleigh'in oturma odasına götürüldü; akşam yemeği için masa çoktan hazırlanmıştı. Memnun etmeye kararlı bir şekilde, nazik, konuşkan ve hatta saygılı bir konuk olmak için kendini zorladı. Önüne konan yemeklerin mükemmelliğinden övgüyle söz etti; kendisine böylesine nadir bulunan kalitede bir bordo şarabının pek sık ikram edilmediğini söyledi;

ilgisini çekebileceği düşünölen Banyo haberlerini anlattı; Miles'ı Hindistan konusunda ikna etmeye çalıştı. Miles ona eğlenen gözlerle baktı, sohbele çok az katkıda bulundu, ama yakınlık konusunda onu geçti.

Örtü kaldırılıp konyak masaya konduğunda, Stacy o kederli açık sözlülüğüyle şöyle dedi "Mektubunuzu aldığırna çok sevindiğimi efendim! Kendimi biraz fazla serbest bıraktım ve kendimi kayalıklarda buldum. Elbette sadece geçici olarak, ama Bath'da bankada kalacak yerim yok, bu da beni aptalca bir duruma sokuyor. Sizden bunu istemeyi sevmiyorum ama bana bir banknot ödünç verebilerseniz çok minnettar olurum.

Önemsiz bir şey - sadece beni zor bir dönem boyunca ziftte ve ödemede tutmak için, biliyorsunuz!"

Amcası yavaşça sürahinin tıpasını çıkardı ve kadehlere konyak doldurdu. "Hayır, sana borç para vermeyeceğim," dedi.

Her zamanki cana yakınlığıyla konuşuyordu ama sesinde Stacy'nin daha önce hiç duymadığı bir şey vardı. Neredeyse amansız bir nota olduğunu düşündü. Şaşırmış ve biraz da sinirlenmiş bir halde şöyle dedi: "Yüce Tanrım, efendim, hatırı sayılır bir meblağ istemiyorum!"

Miles başını salladı. Stacy nedenini tam olarak bilmeden göğsünde bir endişe hissetti. Zorla bir kahkaha attı. "Eğer ille de alacaksanız, efendim, kendimi toparlayana kadar benim için çok az su var! Ben altı peni!" "Olmadığını

biliyorum."

Bu sözlerin söylenmesindeki sakinlik Stacy'yi öfkelenlendirdi. Ellerini sıkıp açarak ayağa fırladı.

"Gerçekten mi? Pekala, sana şunu söyleyeyim, sevgili amcam, asker toplamak için bir yol bulmam için bana zaman verilmezse, hakkımda el koyma emri çıkarılacak!"

"noktaya gelmesine gerek yok!"

"Buna gerek yok mu? Kafan *çok* mu şişti? Sen-" Miles güldü. "Hayır, hayır, hiç de kalın kafalı değilim!"

"Özür dilerim!" Stacy öfkesini bastırarak konuştu. "Bunu söylemek ! Mesele şu ki-"

"Özür dilemene gerek yok," dedi Miles nazıkçe. "O şeyin ne olduğunu söylemene de gerek yok."

"Korkarım, efendim," dedi Stacy, kibarca konuşmaya çalışarak, "şüphesiz, uzun süre yurtdışında yaşadığınız için

ipoteklere bağı çeşitli koşullar. Size açıklamalıyorum-"

"Faiz borcunuz var ve ödeme da yok. Oturun!" Bardağını aldı ve içindeki konyaktan biraz yudumladı. "Seni bu yüzden çağırdım."

"Benim için mi gönderdiniz?" diye araya girdi Stacy.

"Seni çağırttım mı dedim? Dilim sürçmüş olmalı. Arkadaşılığınızdan onur duymak için yalvardım!"

Stacy kızgınlıkla, "Nedenini anlayamıyorum," diye mırıldandı.

"Sadece işle ilgili bir konu. Sizden iki şey istiyorum: Biri bir itfa hakkı; diğeri ise Danescourt, yani ev ve üzerinde bulunduğı az miktardaki ipoteksiz arazi. Bunlar için mevcut ipoteklerin faizinden vazgeçmeye ve size on beş bin pound ödemeye hazırım."

Stacy sakince söylenen bu sözler karşısında öylesine sarsıldı ki beyni allak bullak oldu. Amcasını doğru duyup duymadığından neredeyse şüphe ediyordu, çünkü söyledikleri tamamen fantastikti. Sersemlemiş ve inanamaz bir halde Miles'ın şömineye doğru ilerleyişini ve şöminenin üzerindeki kavanozdan bir yudum alışıını izledi. Sesini buldu ama kekelemekten başka bir şey yapamadı: "Ama-ama-kefarete eşitliği-ne demek bu- Lanet olsun sana, şakadan anladığın bu mu?"

"Hayır, hayır, iş hayatında asla şaka yapmam!" diye cevap verdi Miles. Sandalyesine geri döndü, parmaklarının arasında yanan bir cheroot vardı ve tekrar oturdu, her zamanki gibi bir ayak bileğini diğerrinin üzerine çaprazlayarak uzun bacaklarını önüne uzattı. Şaşkın yeğenine hafif bir eğlenceyle baktı ve şöyle dedi: "Ben çok zengin bir adamım, biliyorsun."

Stacy böyle bir şey bilmediğı için, bir hayal dünyasına daldığını eskisinden daha güçlü bir şekilde hissetti. "Buna inanmıyorum!" diye ağzından kaçırdı.

"Korkarım," dedi Miles, özür dileyerek, "kendimi şık bir şekilde donatmak, gösteriş yapmak ya da bir sürü kıyafet giymek gibi bir olmadığı için sahip olmak istemediğim şeylere sahip olmak için, sizin gibi hıyar gibi olmalıyım. Asla görünüşe göre yargılamamalısn, nevyv!"

Stacy'ye, amcasının ona varlıklı bir durumda olduğunu söylememiş olması korkunç görünüyordu. Öfkeyle haykırdı: "O zaman beni kandırıyordun! Bile bile beni kandırıyorsun!"

"Hiç de değil. Sen kendini kandırdın. Bu, uygun olsaydı sizi kandırmayacağım anlamına gelmiyor. Ama gerçeğı itiraf etmek gerekirse

Beni bir Nabob ya da Kilise faresi olarak görmenizin benim için hiçbir önemi yoktu. Tabii," diye ekledi düğünceli bir Ėekilde, meyve suyuyla dolu olduğumu bilseydiniz, sizi tahammül edilemez bir bağ belası olarak görürdüm. Gördüğünüz gibi, teminatsız asla borç para vermem."

Stacy kızardı ama şöyle dedi: "Eğer gerçekten de ipotekleri satın almaya gücünüz yetiyorsa - eğer Danescourt'un elimizden çıkmasını istemiyorsanız - eğer bu konuda bana yardım etmeye istekliyseniz - bir anlaşmaya varabiliriz! Bir anlaşmaya varabiliriz." Amcasının gözleriyle karğılağınca ve gözlerinde, sesinde fark ettiğİ nota kadar acımasız bir bakığ görünce sözünü kesti. Gözlerde ne bir gülümseme ne de bir sıcaklık vardı; öfke, sabırsızlık, küçümseme ya da herhangi bir insani duygu da algılayamadı. Soğuk ve kayıtsızdılar ve kuvars kadar serttiler.

"Biliyor musun, çok fazla yanlış anlamanın altında eziliyorsun," dedi Miles hoş bir sesle.

"Ama Tanrım, beni mülksüzleştiremezsin!" "Neden böyle düşünüyorsun?"

"! İkimiz de Calverleigh'iz! Sen benim *amcamsın*!"

"Bu durumun Danescourt'u sizin yararınıza korumamı sağlayacağını karakterim hakkında oldukça yanlış bir fikre sahipsiniz. Bunu nereden çıkardığınızı anlayamıyorum."

Bir kez daha kendi gücünden yararlanabilmenin kısa ve belirsiz hayali ihtiyaçları için mülkler soldu. Miles dostça ama kesin bir dille konuşmuştu. Stacy nedensiz bir kızgınlığın farkındaydı. Dedi ki: "Sana bundan? Danescourt'lu Calverleigh olmayı çok mu önemsiyorsun! Yoksa hepsi bu *mu*?"

"Oh, Tanrım, hayır! Danescourt'u önemsiyorum, hepsi bu." "Ben de öyle dedim!"

"Ne senin ne de benim kastettiğim bu değil. Danescourt'u istiyorum çünkü ona düşkünüm ve aynı nedenle harabeye döndüğünü görmek istemiyorum. Öyle olmasaydım, onu kurtarmak için parmağımı bile kıpırdatmazdım. Danescourt'un Calverleigh'i olmakla ilgili söylediğiniz tüm o saçmalıklar benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Çok sert konuşuyorsun, amca! Doğru *olsa da olur*, çünkü ailenin reisi benim ve hayatta *olduğum* sürece Calverleigh'in Danescourt!"

"Evet, evet!" dedi Miles yatıştırıcı bir ses . "Kendine Danescourt'lu Calverleigh ya da istediğın başka bir isim verebilirsin: Benim bir itirazım yok."

Stacy öfkeyle, "Evin bile sahibi değilken bunu nasıl yapabilirim?" diye sordu. "Sana bir kefaret hissesi satarım ama evi ya da araziyi satmam!"

"Bir kez el koyduğumda, bu konuda başka seçeneğiniz olmayacak, değil ? İstedğim rakama bana satmaktan memnun olacaksınız.

Stacy ona baktı, ağzı bembeyaz olmuştu. "Bunu yapar mısınız? Öz yeğenin olan beni haczedip, doğduğum yerden kovacak mısınız? Tanrım, bunca yıldır yaptığın şey bu muydu? İntikam almak için fırsat mı kolluyordun?"

"Hayır, çok meşguldüm. Keşke zihninizi, kendimi çok az kullanılmış olarak gördüğüm inancından kurtarabilseniz. ve hiçbir zaman da düşünmedim. Büyükbabanı da sevmezdim, babanı da, ama bana yaptıklarını bilmedikleri iyilikler için onlara sık sık minnettar oldum. Hindistan bana çok uygun. Dahası, beni oraya göndermemiş olsalardı, iş dünyasına yatkın olduğumu asla keşfedemeyebilirdim. Ama keşfettim Stacy ve bunu aklından çıkarmasan iyi edersin. Bana ilişkimiz hakkında ahkam keserken zamanını boşa harcıyorsun. Duygusallığın iş hayatında yeri yoktur. Olsa bile, ki yok. *İntikam* hakkındaki konuşmana gelince, bu saçmalık! Seni babanı sevdiğimden daha fazla sevmiyorum, hatta daha az.

-Ama neden senden intikam almak isteyeyim ki?" "Ondan!

Çünkü ben onun oğluyum!"

"Yüce Tanrım! Zamanında çok fazla melodram izlemiş olmalısın! Seninle tanışana kadar sana karşı hiçbir hissetmiyordum, neden hissedeyim ki? Danescourt'u bıraktığım gibi bulsaydım ya da seni bulsaydım geri getirmeye çalışıyordum, müdahale etmemeliydim. Ama ben . Ben vardı konuda uyarılmıştım, bu yüzden eve gelmeye karar verdim ama hazırlıklı değildim-"

"Benim hatam değildi!" Stacy hızla konuştu, yüzüne renk gelmişti. "İlk ipoteği veren babamdı. Öldüğünde Dun topraklarındaydı ve nasıl olur da ben-"

"Kendinizi mazur görmeyin! Çürümesine hanginizin izin verdiği benim için hiç fark etmez."

"Bunu düzene sokmaktan çok memnun olurdum, ama buna imkanım yoktu!"

"Hayır, imkanınız olsaydı ona harcamak zorunda olduğunuzdan bir groat bile fazla harcamazdınız ve bana tarif ettiğiniz yeri satın almak isteyen bir aptal bulabilseydiniz yarın .

İlk karşılaşmamızın vesilesi olan bu lanet olası baraka, ipotekli ve harabeye dönmüştü, şimdi seni ondan kurtaracağım."

"Onu bana daha iyi olur! Yerimi gasp edersen senin hakkında ne söyleneceğini sanıyorsun?"

"Albay Ongar'a göre, benim gelişim başarılı bir rahatlatma gücü olarak değerlendirilecek. Görünüşe bakılırsa kendinizi tüm vilayet için iğrenç bir hale getirmişsiniz."

"Aynen senin yaptığın gibi, aslında!"

"Hayır, hayır, ben asla *iğrenç biri olmadım!* Sadece bir pisliktim! Gençlik günahlarım, ana kapıdaki asma kilidi kaldırdığım ve şu samanlığınızı kestiğim anda affedilecek. Söylemeliyim ki, hiç de umurumda değil."

"*Hayfield?* Bu da ne-?"

"Benim zamanımda Güney Çimenliği'ydi."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu. "Demek , öyle mi?" Stacy asık suratla söyledi.

"Evet, ben de oradaydım. Zavallı yaşlı Penn gözyaşlarına boğulacak sandım. Bayan Penn ağladı. Benim de boynuma düştü ve doğruca besili bir danayı öldürmeye gitti. Savurgan Oğul'un dönüşü bunun yanında hiç kalır. Hayır, ilçe tarafından dışlanacağımı sanmıyorum, Stacy."

Bir sessizlik daha oldu ve bu sırada Stacy kaşlarını çatarak masaya oturdu. Aniden söyledi: "On beş bin mi? Çok az!"

"Belki de," diye önerdi Miles, "ipoteklerle ilgili küçük meseleyi unutuyorsunuz."

Stacy dudağını ısırды ama şöyle dedi: "Daha değerli, çok değerli!"

"Aslında değeri çok daha az. Ancak, daha fazlasına satabileceğinize inanıyorsanız, mutlaka girişimde bulunun!"

"Mülkün geri kalanı senin elindeyken mi? Danescourt gibi bahçeler ve parktan başka arazisi olmayan bir yeri kim satın alır ki?"

"Kimsenin yapacağını sanmıyorum."

"Beni Point Non-Plus'a , değil mi?" dedi Stacy çirkin bir kahkaha atarak.

"Kesinlikle oradasın, ama benim bununla ne ilgim olduğunu bilmiyorum." "Kendimi toparlamama yardım edebilirsin - bana zaman ver!"

"Yapabilirim. Seni mahvedebilirim de. İkisini de yapmayı tercih etmiyorum - yine de Danescourt'u gördüğümde, senin burada ikamet etmene izin vermeyi çok istedim.

King's Bench Hapishanesi'nde çürümeye terk edeceğim! Teklifimi reddedersen yapacağın şey de bu olacak."

"Lanet olsun, bunu reddedemem! Ne kadar çabuk alabilirim?"

"Devir işlemi tamamlanır tamamlanmaz. Gerekli belgeler hazırlanıyor ve bunları avukatımda bulacaksınız. Size onun talimatlarını vereceğim. Bu arada her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için kendi adamınızı yanınıza alsanız iyi olur."

"Kesinlikle öyle yapacağım! Ve eğer bana hemen bir yüzlük avans verirsiniz size çok minnettar kalacağım, efendim!"

Miles cebinden bir tomar banknot , "Bunu sana hediye edeceğim," dedi,

"Çok iyisiniz!" dedi Stacy sert bir sesle. "O halde, söylemek istediğiniz başka bir şey yoksa, size iyi geceler dileyeceğim!"

"Hayır, hiçbir şey," diye yanıtladı Miles. "İyi geceler!"

Bölüm XVIII

Bay Miles Calverleigh Bath'a döndüğünde Bayan Butterbank bir gece ve günün büyük bir bölümünde şiddetli diş ağrısının sancılarına katlandıktan sonra dişçiyle baş başa kaldığından, onun geliş haberi Sydney Place'e, Bayan Abigail Wendover'a beklenmedik bir iniş yapmasından birkaç saat sonrasına kadar ulaşmamıştı.

Onu tamamen şaşırtmıştı. Yalnızca alışılmadık derecede erken bir saatte ortaya çıkmakla kalmamış, Mitton Bayan Abigail'in evde olduğunu sandığını söylediğinde, onu anons etmeye gerek olmadığını söyleyerek merdivenleri koşarak çıkmış, Mitton'ı şapkası ve malakka bastonuyla baş başa bırakmış ve romantik spekülasyonlarla bu tür gayri resmi davranışları onaylamamak arasında kalmıştı.

Abby yalnızdı ve uzun, geniş bir dantelden bir yaka yapmakla meşguldü. Salondaki masa iğneler, desenler ve parşömen kâğıtlarıyla kaplıydı ve Bay Calverleigh odaya girdiğinde Abby henüz bir makas almıştı. Başını kaldırıp baktı; soluk almakla çığlık atmak arasında bir ses duydu; makas bir şangırtıyla yere düştü ve ellerini uzatarak istemsizce öne doğru atıldı. "Geri döndün! Oh, geri döndün!" diye bağırdı.

Duygularına bu şekilde tedbirsizce ihanet etmesinin akılsızlığı ve aslında uygunsuzluğu çok geç aklına geldi ve Bay Calverleigh'in hiç aklına gelmemiş gibi görünüyordu. Kendini toparlayamadan onun kollarındaydı,

hatırı sayılır bir şiddetle öpölüyordu. Bay Calverleigh onun kulağına, "Benim parlak, özel yıldızım!" diye seslendi.

Bay Calverleigh'in çok güçlü kolları ve uzun boylu bir kadının kullanımı için çok uygun bir omzu vardı. Nefes nefese kalan Abby minnetle yanağını yasladı ve birkaç kısa an için fırtınalı bir yolculuktan sonra limana sağ salim geldiğini hissetti: "Miles!

Oh, canım, seni özledim!" Ama daha sözlerini bitirmemişti ki

Bu sözler üzerine, içinde bulunduğu durumun tüm zorlukları, acı içinde verdiği kararın anımsanmasıyla birlikte üzerine çullandı ve kendini kurtarmaya çalışarak şöyle dedi "Hayır! Oh, beni neyin bu hale getirdiğini düşünemiyorum-! Yapamam Miles, yapamam!"

Bay Calverleigh, o başarılı iş adamı, kolay kolay dengesini kaybedecek biri değildi. "Neyi , kalbimin sevgilisi?" diye sordu.

Abby titredi. "Evlen seninle! Oh, Miles, *yapma!*"

Ondan ayrıldı ve arkasını döndü, el yordamıyla mendilini arıyor ve duygularının kendisini ele geçirmesine izin vermemek için büyük çaba harcıyordu.

"Şey!" dedi Bay Calverleigh şaşkın bir ses tonuyla. "Bu her şeyin ötesinde! Az önce geçenlerden sonra! Yüzüme bakmaya nasıl cüret edersin!"

Abby, aslında onun yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu: ıslak yanaklarını kurulamakla meşguldü.

Öfkeli Bay Calverleigh, "Bir beyefendiye hemen mihraba kadar eşlik etme niyetiniz yoksa, onu öpmenin ne kadar uygunsuz bir davranış olduğunu size kimse söylemedi mi?" diye sordu. "Olmaz hanımefendi! Böyle bir davranış-"

Kadın gözyaşları kahkahalar arasında başını kaldırıp baktığında, adam aniden sözünü kesti ve bambaşka bir sesle: "Bu da ne? Dur sana bir bakayım!"

Adam konuğurken yüzünü ellerinin arasına alıp yukarı çevirdiğinde, kadın buna izin vermek zorunda kaldı. Yine de onun gözleriyle karşılaşmaya cesaret edemedi ve adam bir anlık incelemekten sonra şöyle dediğinde neredeyse tekrar yıkılacaktı: "Sevgilim, seni çok iyi korunmuş bir halde bıraktım! Burada neler oluyor?"

Uzaklaştı ve şöyle dedi: "Bitkin mi görünüyorum? Oldukça yorgunum. Fanny hastaydı. Ve başka şeyler de oldu." Çaba göstererek gülümsedi ve bir sandalyeye doğru eliyle bir işaret yaptı: "Oturmaz mısın? Sana neden seninle evlenemeyeceğimi anlatmalıyım, açıklamalıyım."

"Evet, sanırım bunu yapmalısın," diyerek onu kanepeye çekti. "tek bir neden geliyor: Beni yeterince sevmediğini düşünmen."

İsteksizce de olsa adamın kendisini yavaşça kanepeye itmesine izin verdi ve ellerini kucağında sıkıca kavuşturmuş bir halde, dimdik oturdu. "Sana bunun olduğunu söylemek istemiştım," dedi gözlerini yere indirerek. "I -Bunu söylemenin en iyisi olacağını düşündüm. Asla ama asla-" Aklına bir fikir gelince durdu ve gözlerinde bir öfke parıltısıyla başını kaldırdı. "Mitton', önce gelip evde olup olmadığımı sormadan beni içeri almanıza nasıl izin verdiğini bilmek isterdim.

ziyaretçiler, üstelik size haber bile vermeden!" dedi, sesinde güçlü bir kötü niyet imasıyla.

Kanepenin diğer ucundaki yerini almış, bir kolunu kanepenin arkasına uzatarak yanlamasına oturmuştu: bu pozisyon, gözlerini kadının profilinden ayırmamasını sağlıyordu. Oldukça rahat görünüyordu ve tavırlarında, davası reddedilen bir beyefendinin doğal olarak yaşadığı üzüntünün herhangi muzdarip olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Şöyle dedi: "Oh, zavallı adamı suçlamamalısın! Ona, evleneceğini duyuracağımı söyledim. kendim."

"Bunu yapmaya hiç hakkın yoktu!" diye azarladı Abby. "Beni ürkütmeseydin -bir *an için* uyarmış olsaydım- böyle bir şey olmazdı!"

Bay Calverleigh, "Siz beni öpmemiş olabilirsiniz ama benim sizi öpmek gibi bir niyetim vardı, o yüzden beni anons etmemesi iyi oldu," dedi.

"Habersiz gelen beyleri her zaman öper misiniz? Evlendiğimizde kimsenin bunu yapmasına izin verilmemesine dikkat edeceğim!"

Dudaklarında bir gülümseme titredi ve hafifçe kızardı, ama aynı zamanda başını sallayarak şöyle dedi: "Biz evlenmeyeceğiz.

"Bunu unutuyordum," diye özür diledi. "Neden evlenmeyeceğiz?"

"Sana açıklamam gerektiğini düşündüğüm şey de bu. Bunu yapmak istemezdim ama bu kadar uygunsuz davrandıktan sonra sana seni sevmediğimi söylememin bir faydası olmazdı, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil," diye kabul etti.

"Hayır. Anlamaya çalışmalısın Miles! Bu konudaki duygularımı anlamadığımı biliyorum, bu yüzden sana bunu açıklamak çok zor. Düşündüm, düşündüm - başım ağrıyana kadar kendimle tartıştım - ama sonunda seninle evlenemeyeceğimi anladım - bunu yapmamalıydım!"

"Sizi bu sonuca ne götürdü?" diye sordu sohbet edercesine.

Nemli mendilini dikkatle kıvrımayaya başladı. "Sanırım Bayan Ruscombe olduğunu söyleyebilirsiniz. O Cornelia'nın can yoldaşı - James'in karısı, biliyorsun - ve bizi gözetlemeyi ve tüm yaptıklarımızın kaydını Cornelia'ya göndermeyi kendine iş ." Gözlerini bir an için onunkilere dikti ve alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Korkarım pek ihtiyatlı davranmadık, Miles, çünkü Cornelia'ya senin ilerlemeni teşvik ettiğimi söyledi ve tahmin edebileceğin gibi bu James'i üzerimize getirdi. Tabii ki bazı noktalara geldik- Her zaman yaptığımız gibi - ama en şok edici durumdayken bile gülmekten kendimi alamadım. Hayatında hiç bu kadar şatafatlı bir şey duymamışsındır! Keşke sen de orada olup tadını çıkarabilseydin diye düşündüm!"

Bay Calverleigh, "Ben de öyle olmasını isterdim," diye onayladı. "Evlilik ilanını yasakladı mı?"

"Tanrım, evet! Seninle evlenirsem aileden atılacağımı söyledi ve eğer ona zaten bildiğimi söylemeseydim Celia ve senin hakkındaki Korkunç Gerçeği açıklayacaktı ve bu onu o kadar şaşırttı ki, bizim -senin ve benim- iyi eşleştiğimizi düşünmeye başladığını söyledi!"

"Biliyor musunuz, o da kötü bir adam değilmiş!" dedi Miles.

"O bir kurbağa. Bunun ne kadar imkânsız olduğunu anlamamı sağlayan şey söylediği hiçbir şey değildi. Bana söylediği hiçbir şey. Ama Selina'ya her şeyi tekrar tekrar söyledi ve sanırım çok daha fazlasını." Derin bir sıkıntı içinde sessizliğe gömüldü. Sonunda içini çekti ve şöyle dedi:

"Selina'nın beni ne kadar sevdiğini hiç bilmiyordum.

James ona benimle ailesi arasında bir seçim yapması gerektiğini söyledi ve Miles, ne yaparsam yapayım benden asla vazgeçmeyeceğini söyledi! Selina! Ama çok üzgündü, kendini hasta etti ve hâlâ çok güçlü ve beni gözünün önünden ayırmaya dayanamıyor. O

Ben gittiğimde ne yapacağını bilmediğini tekrar tekrar söylüyor ve bu, seninle evlenmemin ne kadar yanlış -ne kadar kalpsiz- olacağını anlamamı sağladı. Ailenin onaylayacağı türden sıkıcı, saygıdeğer bir adam olsaydın, sanırım alışırdı - yine de bazen, kim evlenmemi isterse istesin, onu terk etmemem gerektiğini hissediyorum. Gördüğünüz gibi, hayatım boyunca birlikteydik ve yıllardır -annem öldüğünden beri- onun için her şeyi hallettim ve ona baktım. Ama siz Peter Dunston olsaydınız.

üç yıldır beni evlenmeye ikna etmeye çalışsaydı, memnun olurdu ve bu da korktuğu yalnızlığa katlanmasına yardımcı olurdu. Yakınında olduğumu bilirdi ve

aileden uzaklaşmış, ya da-. Oh, sana açıklayamam! Evliliğimizden çok fazla kötülük doğabilir! Seninle ailemin isteklerine karşı evlendiğimin bilinmeyeceğini düşünüyorsan, bunu yapamazsın.

Bath'ı bilirim! Size önemsiz görünebilirler; bana da öyle görünüyorlar; ama Selina'ya değil. Ve bir de Fanny var!"

Miles neşeyle, "Fanny'ye ne zaman geleceğimizi merak ediyordum," dedi.

"Ona gelmeliyiz. Onu terk edemem Miles. Zavallı çocuk büyük bir acı içinde, çünkü aşağılık yeğeninin gerçek yüzünü öğrendi!"

"Tam da senin umduğun gibi," diye araya girdi.

"Evet, gerçekten ve bunun için minnettarım! Ama bu onu çok üzdü ve -Ve onun da bana ihtiyacı var. Onu burada Selina'yla bırakmak asla olmazdı. Benden tamamen ayrı! Çünkü öyle olurdu, görüyorsunuz. James ona yazmama bile izin vermezdi. Stacy'yi öğrendiğinde, bana sahip olduğu için mutlu olduğunu söyledi, her zaman için. Beni her zaman istemeyecek elbette, ama belki de önümüzdeki birkaç yıl boyunca isteyecek."

"Tüm bu sorunlara cevaplar olduğunu öne sürmemin bir faydası olur mu?" dedi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Görüyorsun ya, insan tartışabilir, kendini bunların hiçbirinin önemli olmadığına ikna edebilir, ama insan her zaman bunların önemli olduğunu bilir. Miles, bilerek ve bencilce, kendi mutluluğum tüm ailemi bu kadar sıkıntıya sokamazdım ve en çok sevdiğim iki kişiyi sefalete sürükleyemezdim! , beni ikna etmeye çalışmayın! Düşünmekten yoruldum!"

Sesi çatallaştı; gözlerini korumak için elini kaldırdı ve diğer elinin destekleyici bir sıkışma içine alındığını hissetti.

Miles güven verici bir tavırla, "Hayır, seni ikna etmeye çalışmayacağım," dedi.

Birisi Selina'ya kız kardeşinin Bay Calverleigh ile birlikte olduğunu söylemiş olmalıydı. James Wendover'ın ziyaretinden beri öğlene kadar odasından çıkmamıştı, ama işte buradaydı, gergin bir öksürükle salona giriyordu ve sanki aceleyle giyinmiş gibi her zamankinden çok daha az şık görünüyordu.

"Oh!" diye haykırdı, prova edilmiş bir şaşkınlıkla. "Bay Calverleigh! , Bath'da olduğunuzdan haberim yoktu! Ne kadar kibarsınız! Ne berbat bir gün!"

Abby yerinden fırlayıp pencereye doğru yürüdü; Bay Calverleigh daha yavaş kalktı, hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermedi, ama elini sıkı

Selina'nın sağlığını en sakin şekilde sordu. Sadece birkaç dakika daha kaldı ve ayrılırken de soğukkanlılığını bozmadı.

Kapı arkasından kapanalı çok olmamıştı ki Selina telaşlı bir sesle, "Elini tutuyordu! Oh, Abby, neden geldi? Beni merakta bırakma! Buna dayanamam!"

"Sanırım neden geldiğini biliyorsundur," dedi Abby, düz bir sesle.

"Tahmin ettim!" diye inledi Selina, elini kalbine bastırarak, "Ne oldu? Cevabın? *Söyle* bana, Abby!"

"Kendini üzme!" Abby bıkkın bir ifadeyle konuştu. "Onun teklifini reddettim." "Oh!" diye bağırdı Selina, birdenbire ışıldayarak. "Oh, ne kadar mutluyum! Sevgili, sevgili

Abby, artık tekrar mutlu olabiliriz!"

Buna cevap veremeyeceğini hisseden Abby tek kelime etmeden odadan çıktı ve yatak odasının inzivasına çekildi. Orada uzunca bir süre kaldı ve böylece Bay Calverleigh'nin Bath'a gelişini anlatmaktan kurtuldu. yüzüne sarılıp Sydney Place'e getirildi. Selina daha sonra Abby'ye Bayan Butterbank'ın kulaklarına akıttığı haberlerin geri kalanını anlatırken bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bu şaşırtıcı ve merak uyandırıcı bir olaydı: Bayan Clapham, maiyetiyle birlikte önceki akşam Bath'dan ayrılmıştı; Bay Stacy Calverleigh de şüphesiz onu takip etmişti, çünkü o sabah posta arabalarından birine binmiş ve Bayan Butterbank, herkese bir uyarı.

Abby onun Bath'dan uzaklaştığını öğrenince rahatlamıştı, ama Selina'nın bu konudaki spekülasyonlarına katılmak için çaba göstermesine rağmen Bu ayrı ayrılışların çeşitli olası nedenleri, ilgisini hiç . Bir sonraki Bath haberi Bayan Leavening'den geldi ve onu çok fazla ilgilendirdi.

Artık Orange Grove'a yerleşmiş olan Bayan Leavening, oraya gönderilmiş olabilecek mektuplar için York House'u aramış ve Bay Calverleigh'in döndüğünü öğrenmişti. Ayrıca Bay Calverleigh'in sadece bir gece kaldıktan sonra, tıpkı bir sihirli değnek gibi tekrar ortadan kaybolduğunu da öğrenmişti.

Bayan Leavening kıkırdayarak, "Bir dahaki sefere ne gibi bir çılgınlık yapacağını bilemeyiz!" dedi. "Londra'dan onca yolu sadece bir gece için gelmesine ne sebep oldu? Görünüşe göre o da kendi şezlongunu kurmuş, ama onu nereye götürdüğünü Tanrı bilir! Ona söyleyeceğim gibi, Bath'a döndüğünde bize bir göz atacağına söz verdiği için kara defterlerimin arasında,

ve onu bir an bile göremedik. Ancak, geri dönmek istediğini söylüyorlar, bu yüzden onu azarlamak için bir fırsatım olacağını düşünüyorum."

Abby, Bay Calverleigh'i bir daha görmemenin kendisi için daha iyi olacağını bildiğinden, onun Sydney Place'e uğramayacağını umarak kendini telkin etmeye çalıştı, ama . Ayrılıkları çok ani olmuştu; söylenmemiş o kadar çok şey kalmıştı ki, ona en ufak bir tanıdık gibi veda etmek zorunda kalmak dayanılamayacak kadar acı vericiydi.

Üç gün boyunca kendisinden bir daha haber alınamadı.

Mucizevi bir şekilde sağlığına ve neşesine kavuşan Selina, James'e gizlice bir mektup yazarak, Abby ile Bay Miles Calverleigh arasındaki her şeyin sona erdiğini ve Bayan Ruscombe'un bu olayı fena halde abarttığını başından beri bildiğini bildirdi. Sevgili Cornelia'nın gelecekte o kadının kötü niyetli dedikodularına bu kadar kulak asmayacağını umduğunu da ekledi.

Dördüncü gün Mitton, Bay Calverleigh'in geldiğini duyurduğunda yüzündeki dehşet ifadesi neredeyse gülünçtü. Bu Fanny'nin dikkatini çekti ve aklına aniden bir kuşku düşerek hızla Abby'ye bakmasına neden oldu.

Bay Calverleigh, kibar çevreleri yöneten gelenekleri her zamanki gibi hiç sayarak, ziyareti için hiç de uygun olmayan bir saat seçmişti. Hanımlar daha on dakika önce kahvaltı salonundan ayrılmışlardı. Sosyal bir nezaketsizlik yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu, ama hoş karşılanması gerektiğinden eminmiş gibi odaya girdi ve içeridekileri neşeyle selamladı. Onları evde bulduğuna sevindiğini söyledi, Fanny'yi hastalığından kurtulduğu için kutladı ve Abby'ye dönerek gülümsedi: "Seni gezdirmeye geldim."

Selina öfkeden kuduruyordu. Abby'nin bu kaba, terbiyesiz yaratıkta hoşuna gidecek ne bulduğunu anlayamıyordu! Aceleyle konuşmaya başladı. "Çok naziksiniz efendim, ama kız kardeşimin açık bir arabayla dışarı çıkması hiç akıllıca olmaz! Hava o kadar kararsız , bir saat sonra bardaktan boşanırcasına yağmur yağacak, çünkü bu mevsimde buna güven olmaz! Ayrıca, benimle birlikte Pompa Odası'na gelmesini istiyorum!"

Fanny büyük bir merakla kendi sıkıntılarını unutarak neşeyle konuştu: "Ben de sizinle geleceğim, Selina Teyze. Bu kadar uzun süre eve tıkılıp kaldıktan sonra biraz gezmek Abby'ye iyi gelecektir!"

Bay Calverleigh ona gülümseyerek şöyle dedi: "Aferin !" diyerek kıkırdadı ve Abby'ye gidip şapkasını takmasını söyledi. Bir de

yanında bir atkı ya da şal getirmesini tavsiye etti.

"Böylece rahat edersin!" dedi Selina'ya hitaben, "İyi sarınırsa üşüyeceğini sanmıyorum, yağmur yağacak olursa da her zaman sığınacak bir yer bulabiliriz, biliyorsun."

Sonra Fanny'yle boş bir sohbete daldı, Selina ise Abby'nin onunla birlikte gitmemesi için boş yere başka nedenler aradı.

Abby geziye uygun bir kıyafetle odaya geri döndüğünde, Selina onu akciğer iltihabı değilse bile ağır bir soğuk algınlığına yakalanma riskinin çok büyük olduğuna ikna etmek için son bir girişimde bulundu, ama Fanny Abby'ye düşüncesizce bir öpücük vererek kaba bir şekilde kesti: "Fiddle! Haftalardır yaşadığımız en güzel gün! Gelip seni bir sürü şala saracağım, Abby!"

"Teşekkür ederim!" Abby gülerek şöyle dedi. "Bir tanesinin yeterli olacağını sanıyorum!"

Güle güle Selina: Kıpır kıpır olmana gerek yok, söz veriyorum."

Bay Calverleigh onun odadan çıkışını izledi ve Selina'dan ayrılmak için döndü. "Merak etmeyin!" dedi. "Ona çok iyi bakacağım."

Beş dakika sonra Fanny'yi kapının eşiğinde el sallayarak uğurladıktan sonra arabasını hızla sürerek uzaklaştı ve karanlık bir sesle şöyle dedi "*Kızılderili* terbiyesi, canım!"

Abby kıkırdadı. "Paçavracılar! Zavallı Selina!"

"Onun ricalarına boyun eğmenizden korkuyordum."

"Hayır. Seni tekrar görebileceğimi umuyordum. Vedalaşırken çok rahatsız oldum. Sana Fanny'den de hiç bahsetmedim. Diğer konuyu tartışmayacağız, çünkü söylenecek bir şey yok ve beni ikna etmeye çalışarak üzmeyeceğini biliyorum, değil mi?"

"Hayır, hayır, seni ikna çalışmayacağım!" diye söz verdi.

Bu hazırcevaplık beklenmedikti ve pek de hoş karşılanmadı; ama birkaç dakika sonra Abby kararlı bir neşeyle şöyle dedi "Stacy Fanny'yle kaçmak istiyordu, biliyorsun. Bana her şeyi anlattı. Eğer gribe yakalanmasaydı, kim bilir olurdu! Ama oldu ve o yataarken başımıza inanılmaz bir talih kuşu kondu!"

Güldü. "Hayır, sen yaptın mı?"

"Evet, Bath'a zengin bir duldan başka kim gelebilir ki! Hem de *inanılmaz* zengin! Kendisini hiç görmedim ama oldukça genç ve çok güzel olduğuna inanıyorum. Ve White Hart'a yerleşti!"

"Hayır!"

"Evet! Bir refakatçi, bir hizmetçi, bir uşak ve bir de kuryeyle! Buna inanamazsınız!"

"mi!" dedi Bay Calverleigh.

"Ve Stacy ona olan ilgisini düzeltmekle meşgul olmadan önce bir gün bile orada kalmamıştı! Bunun mümkün olduğunu düşünebilir miydiniz?"

"Sadece mümkün değil, aynı zamanda kesin."

"İlk duyduğumda inanmadığımı söylemeliyim. Onun bu kadar utanmaz olabileceğini hiç düşünmemiştim!"

"Benim iğrenç yeğenim, üzülerek söylüyorum, tamamen utanmazdır."

"Öyle olmalı. Dul kadına acımadan edemiyorum, çünkü sanırım onu öğrenmiş olmalı. Bath'ı aniden terk etti ve Stacy'nin ona bağlanmış olmasına aşırı derecede müteşekkir olsam da, bu onun için çok acı verici olmalı."

"İçini rahat tut, aşkım! Onun için hiç de acı verici değildi." "Bunu bilemezsin!" diye itiraz etti Abby.

"Oh, evet, yapabilirim!" diye karşılık verdi. "Onu buraya ben gönderdim!" "Sen mi?" diye soluk soluğa kaldı.

"Evet, tabii ki. Tahmin etmediniz mi? Tahmin edeceğinizi düşünmüştüm."

"Yüce Tanrım, hayır! Ama kimdi o? Onu *nasıl* oldu da Banyo mu? Ve ne kadar *şok edici* bir şey! Onu Miles'a ifşa etmek. *Korkunç!* Nasıl gülebiliyorsun?"

"Beni güldürmemelisin. Benim değerli bezelye kazım, onu Stacy'yi kandırması için tuttum! Keşfedebildiğim kadarıyla, performansı çok yetenekliydi - ancak zili çalmadan önce biraz bozulmuş gibi görünüyor son perdeye kadar. Kim olduğuna gelince, bir zamanlar oyuncu olması dışında gerçekten bilmiyorum."

Bayan Abigail Wendover, bu bilgiyi sindirdikten sonra şöyle dedi sert bir onaylamama tonuyla: "Anladığım kadarıyla saygın bir kadın değil, efendim?"

"Onunla ilk çevrelerde karşılaşma olasılığınızın düşük olduğunu söyleyelim, hanımefendi."

"Öyle yapmış gibi görünüyorsun!"

"Hayır, hayır, ilk çevrelerde değil!"

Gamzesi titredi ama bastırdı. "Peki onu çok iyi tanıyor musunuz?" diye kibarca sordu.

"Oh, hayır! Onunla sadece bir kez karşılaştım, o da rolünün provası için. Dolly onu benim için buldu. Dolly, Bayan Clapham'ın arkadaşıydı. Ben de

Yirmi yıl kadar önce *onu* çok iyi tanıyordum," diye açıkladı öfkeli bir şekilde. "Eskiden Dasher olarak bilinirdi ve çok gösterişli küçük bir kırılğanlık ! Şimdi mesleğinin farklı bir dalıyla uğraşıyor ve endişe verici bir şekilde tonozlaştı. Ancak, fahiş bir fiyat karşılığında maskeli balomda yer almayı kabul etti.

Aslında,

bunu yapmakta ısrar etti. Bir çılgınlığa asla karşı koyamazdı."

"Sen," dedi Abby, titreyen bir sesle, "şimdiye kadar karşılaştığım en itibarsız insansın!"

"Eh, bu pek bir şey ifade etmiyor! İğrenç yeğenim dışında Sanırım hiç itibarsız biriyle karşılaşmadın." Başını çevirdi ve ekledi: "Beni itibarsız günlerimde hiç tanımadın Abigail.

Hepsi geçmişte kaldı."

Gözleri düştü. Bir dakika sonra şöyle dedi: "Korkarım size çok pahalıya mal olmuş olmalı. Maskeli balodan . Senden Fanny'yi kurtarmanı hiç niyetim yoktu-"

"Oh, benim de kendi baltalarım vardı!" diye onu temin etti.

"Oh!" dedi kuşkuyla. "Şey, -" Birden durdu, bir dönüm noktasını fark etti. "Aman Tanrım, Londra yolundayız! Neredeyiz biz? Gidiyor musun?"

"Okumak," diye yanıtladı.

"Okumak mı?" diye yankılandı boş bir sesle "Bu kadar saçmalama! Altmış mil uzakta olmalı!"

"Altmış sekiz."

Güldü. "Sadece atlara egzersiz yaptırmak için hafif bir sürüş! Cidden, nereye gidiyoruz?"

"Son derece ciddiylim."

"mi?" diye karşılık verdi. "Ve şüphesiz akşam yemeği için tam zamanında döneceğiz!"

"Hayır sevgilim, ," dedi. "Hiçbir şekilde geri dönmeyeceğiz."

Kadın ona inanamayarak baktı. "Not-Miles, benimle dalga geçmeyi bırak! Bu çok saçma! Reading'e kadar bir çift arabada gidebileceğimize inanacak kadar aptal olduğumu düşünemezsin!"

"Oh, hayır, tabii ki istemiyorum! Curricule ile sadece Chippenham'a kadar gideceğiz. Yolun geri kalanında bizi taşımak için posta arabam orada bekliyor."

Hâlâ onun kendisini kandırmaya çalıştığını düşünüyordu ama tedirgin da başlamıştı. "Peki Reading'e ulaştığımızda ne yapacağız?" diye sordu.

"Evleniyoruz, canım benim."

"Delirdin mi sen?" diye sordu. "Hiç sanmıyorum!"

"Miles-Miles, benimle dalga , değil mi?"

"Yemin ederim hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Şu anda size gösteremem ama cebimde özel bir ruhsat var."

"Oh, bu ne cüret?" diye soluk soluğa kaldı. " *Derhal* dur! Eğer seninle kaçacağımı düşünüyorsan-"

"Hayır, hayır!" dedi. "Bu bir kaçış değil! Seni kaçırıyorum!"

Konuşmaya çalıştı ama sesine güvenmeye cesaret edemedi.

"Yapılacak en iyi şeyin bu olacağını düşündüm," diye açıkladı.

Bu onun kendini kontrol etmesi için çok fazlaydı; hayatı boyunca kahkahalara boğulmaktan kendini alamadı. Ama gülmeyi bırakmayı başardığında şöyle dedi: "Lütfen, beni eve götürün! Böyle şok edici bir şeye razı olacağımı nasıl düşünürsünüz?"

"Sevgili kızım, kaçırılmaya rıza göstermiyorsun! Sen bir ve senin bunu yapmayacağını biliyordum."

"Bir keresinde bana isteksiz bir gelinin şeytanın ta kendisi olacağını düşündüğünü söylemiştin!" diye hatırlattı ona.

"İsteksiz olduğunu düşünseydim şu anda yanımda oturuyor olmazdın," diye cevap verdi.

"Ama isteksizim! Miles, yapmayacağım, yapamam! Anladığına inanmıştım!"

"Söyledim. Çoğu aptalca olan pek çok nedenden dolayı benimle evlenmeyeceğini söyledin ama aynı zamanda Selina ve Fanny'nin mutluluğu pahasına kendi mutluluğunu arayamayacağını da söyledin. Kendini feda etme hakkına sahipsin, ama beni feda etmene izin verirsem lanetlenirim!"

Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra Abby pişmanlıkla konuştu: "Bunu hiç düşünmemiştim! Olur muydu-olur muydu-?"

"Evet," dedi. "Olurdu!"

"Ah, keşke ne yapmam gerektiğini bilseydim!" diye bağırdı perişan bir halde.

"Sen bilmiyorsun, ama ben biliyorum. O yüzden artık kendinle tartışma! Bu konuda başka seçeneğin yok, biliyorsun. Bu yüzden seni zorla . Bu senin için çok daha kolay, öyle değil mi?"

"Miles, sen en imkânsız, en utanç verici kişisin... Nasıl bir skandal çıkacağını bir düşünsene!"

"Ne yani, ailenizden herhangi birinin bu konuda tek kelime edeceğini , değil mi? Hayır, hayır! Evlilik özeldi tabii ki! Sanırım James bunun için mükemmel bir neden bulacaktır."

"James! Beni tamamen reddedecek!"

"Öyle bir umut yok," dedi. "Saygınlığını korumak için birkaç ay bekleyebilir ama bu uzun sürmez. Sen, sevgilim, seni pek ilgilendirmese de, son derece zengin bir kadın olmak üzeresin. Ayrıca Danescourt'un metresi olacaksın."

"Danescourt mu? Ama o Stacy'ye ait değil mi?"

"Hayır, o bana ait: Ondan satın aldım. Bu gece sizi oraya götüreceğim. İçler acısı bir durumda ama geçen hafta bir ordu gönderip düzene soktum ve eski hizmetçimize birkaç hizmetçi tutmasını söyledim, umarım çok rahatsız olmazsınız. Orada bir ya da iki günden fazla kalmayacağız, ama orayı incelemenizi ve perde ve benzeri şeyler konusunda ne istediğinize karar vermenizi istiyorum. Bundan sonra nereye gitmek istersiniz?"

Çaresizce konuştu: "Bilmiyorum. Oh, bu çok fantastik! Tanrı aşkına, beni eve götürün! Zavallı Selina'yı düşün!"

"Hiçbir şey seni eve götürmem için beni ikna edemez. Bir mektup yazabilirsin."

Chippenham'dan zavallı Selina'ya not: Bir postacı çocukla göndereceğim: ama onu sıkıca perçinlenene kadar bir daha görmeyeceksin kızım ve bu çok boynuna sarılması için geç kaldın!"

"Ama o ne *yapacak*?" dedi Abby dalgın dalgın.

"Büyük olasılıkla Bayan Butterbank'ta sizin yerinize birini bulacaktır," dedi sakince. "Dahası, son derece birlikte hareket edecekler. Fanny'nin Londra'daki kız kardeşine gideceğini sanıyorum. Bu arada, Londra'da bir ev istiyor musunuz?"

"Hayır, tabii ki bilmiyorum! Miles, farkında mısın? *diş fırçası*?"

"Biliyor musun, haklı olduğuna inanıyorum?" dedi. "Ben de her şeyi hatırladığımı sanıyordum! Bundan bahsetmeniz ne büyük şans! Reading'den bir tane almalıyız."

"Sen çok iğrençsin! Seninle evlenmeyeceğim! Evlenmeyeceğim! Beni eve götür!"

Bay Miles Calverleigh atlarını yolun kenarında durdurdu ve dönüp ona gülümsedi. "Bana *kalbinde* bunu yapmamı istediğini söyle, ben de yapayım!"

Onun gözlerine baktı ve gözlerinde gördüğü şey nabzının hızlanmasına neden oldu.

"Söyle bana, Abby!"

Beni kaçırabilirsin ama yalan söylemeye zorlayamazsın!" dedi Abby vakur bir sesle. *Miles!* Bir at arabası geliyor ve bir adam bizi çitin üzerinden! Tanrı aşkına-!"

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

